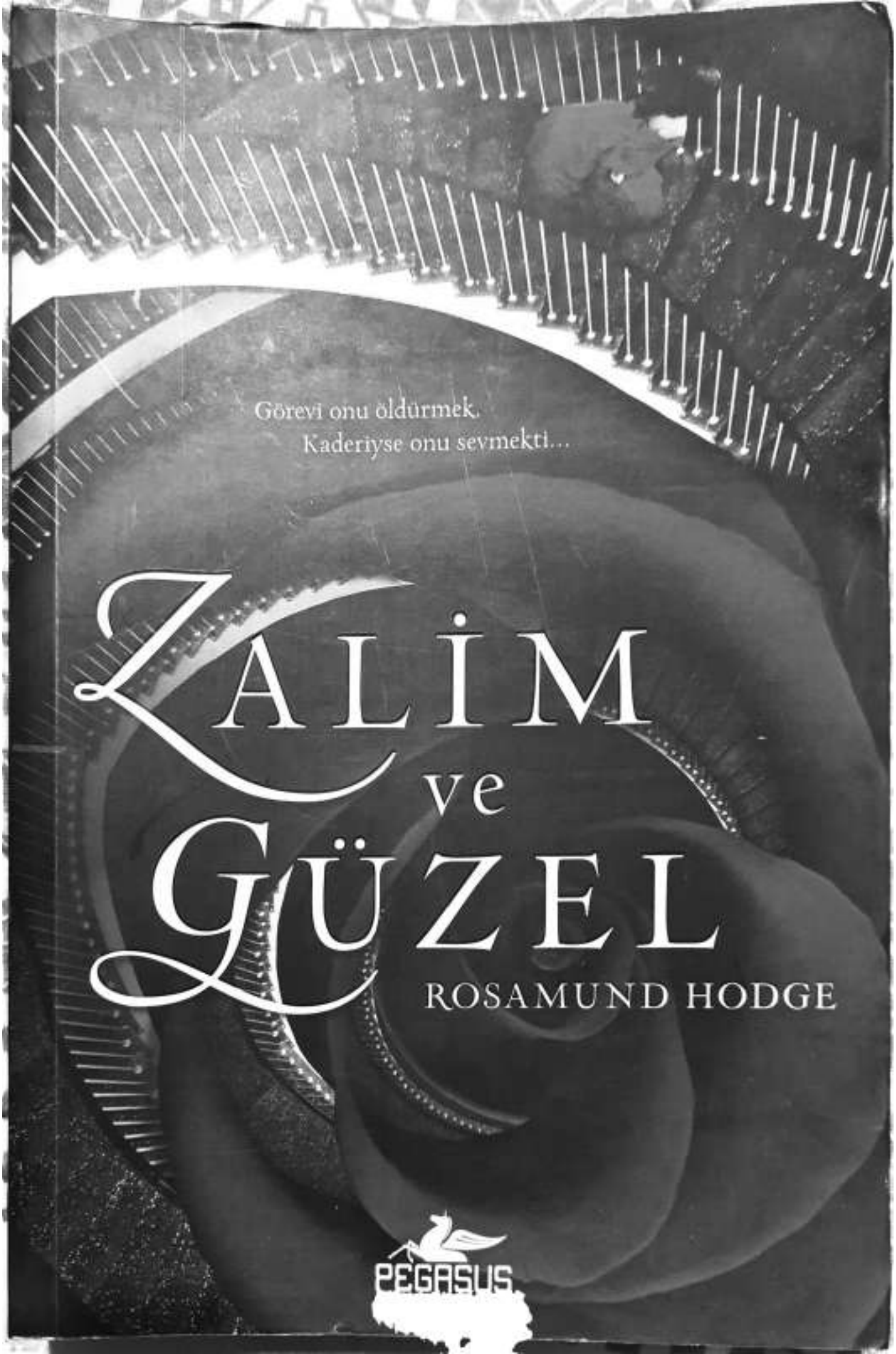
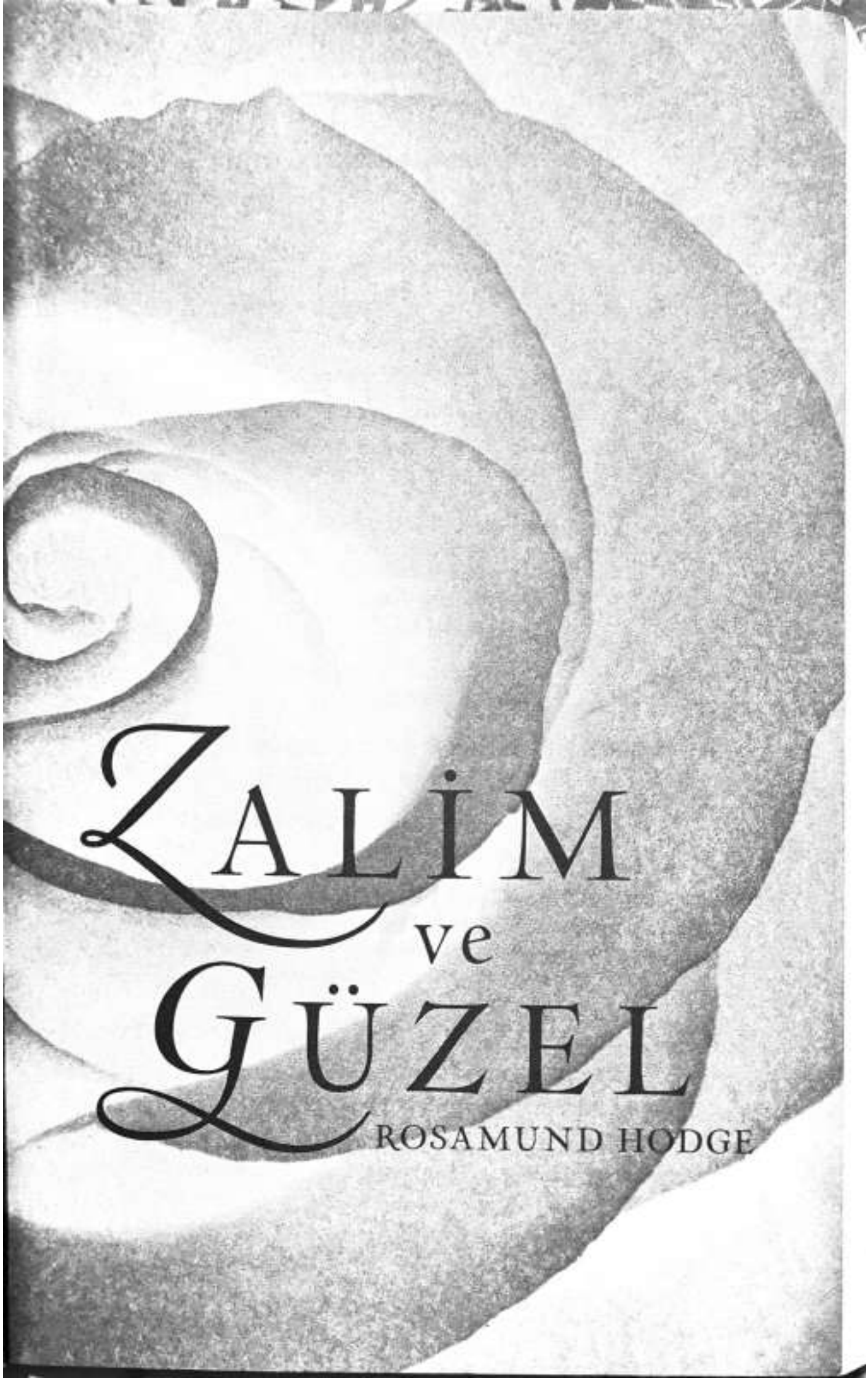

Görevi onu öldürmek.
Kaderiyse onu sevmekti...
ZALİM
ve
GÜZEL
ROSAMUND HODGE
PEGASUS

ZALİM ve GÜZEL




ZALİM
ve
GÜZEL
ROSAMUND HODGE

Pegasus Yayınları: 2113
Bestseller Roman: 871

Zalim ve Güzel
Rosamund Hodge
Özgün Adı: Cruel Beauty

İngilizceden çeviren:
Zehra Uzun

Editör: Sibel Yıldız
Düzelti: Selma Altıntaş Bursalıoğlu
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ağustos 2019
ISBN: 978-605-299-711-6

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2019
Copyright © Rosamund Hodge, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari Pegasus Yayınları

Bana bu kitabı yazmamı söyleyen
Megan, Kristen ve Amanda'ya.



1

Bir canavarla evlendirilmek üzere yetiştirilmiştim. Düğünden önceki gün bayılacak gibiydim. İçim korku ve öfke doluydu. Tüm öğleden sonrasını kendimi kütüphaneye kapatıp, bir daha asla dokunamayacağım kitapların deri sırtlarını okşayarak geçirdim. Sırtımı kitaplığa yasladım; keşke kaçabilseydim, keşke bana bu kaderi reva gören insanlara avazım çıktığı kadar bağırabilseydim.

Kütüphanenin gölgede kalan köşelerine baktım. İkiz kız kardeşim Astraia ve ben, küçükken diğer çocuklarla aynı korkunç hikâyeyi dinlemiştik: *İblisler gölgeden olmadır. Gölgelere uzun süre bakmayın yoksa karşınızda size bakan bir iblis bulabilirsiniz.* Bu bizim için daha da korkunçtu çünkü iblis saldırılarının kurbanlarını görürdük, bize ya feryat figan gelirlerdi ya da korkudan küçük dillerini yutmuş halde. Aileleri onları koridorlarda sürükleye sürükleye içeri sokar, babamızdan Hermetik güçlerini kullanarak onları iyileştirmesini isterlerdi.

Bazen az da olsa acılarını dindirirdi babam. Ancak iblislerin neden olduğu deliliklerin çaresi yoktu.

Ve benim müstakbel kocam –Nazik Lord– iblislerin prensiydi.

O, tebaasındaki vahşi, akılsız gölgeler gibi değildi. Bir prens olarak kullarından kat be kat güçlüydü: Konuşabiliyor ve ona bakan ölümlü gözlerin akıllarını kaçırmayacağı şekillere bürünebiliyordu. Ama yine de iblisti. Düğün gecemizden sonra benden geriye ne kalacaktı?

Balgamlı bir öksürük sesi duyunca arkamı döndüm. Topuzundan kurtulan bir tutam saçı ve birbirine bastırdığı incecik dudaklarıyla Telomache teyzem arkamda duruyordu.

"Akşam yemeği için hazırlanacağız." Bunu dün gece, *Halkımızın tek umudu sensin*, derken kullandığı sakin, gerçekçi sesiyle aynı tonda söylemişti. Dün gece ve ondan önceki her gece.

Derken sesi katılaştı. "Beni duydun mu, Nyx? Baban bu veda yemeğini senin için tertipledi. Geç kalayım deme."

Keşke o sıska omuzlarını kavrayıp onu bir güzel silkeleyebilseydim. Gidişimin tek suçlusu babamdı.

"Peki, teyze," diye fısıldadım.

Babam kırmızı ipek yeleğini giymişti; Astaria beş kat jüponlu fırfırlı mavi elbisesini; Telomache teyze incilerini takmıştı; bense saten fiyonkları olan en güzel siyah matem elbisemi giymiştim. Yiyecekler de bir o kadar ihtişamlıydı: Şekerlenmiş bademler, salamura zeytinler, serçe dolmaları ve babamın en iyi şarabı. Hatta bir dükün ziyafetindeymişiz gibi hizmetçilerden biri bir köşede ut çalıyordu. Neredeyse babamın bana beni ne kadar sevdiğini ya da hiç değilse yaptığım fedakârlığa ne kadar değer verdiğini göstermeye çalıştığına inanacaktım. Fakat Astraia'nın kıpkırmızı gözlerle sandal-

yesinde oturduğunu görür görmez bu yemeğin onun hatırına verildiğini anladım.

Böylece sırtımı dikleştirip yerime oturdum, boğazımdan pek bir şey geçmese de yüzümden gülücüğümü hiç eksik etmedim. Masada ara ara sessizlik oldukça oturma odasındaki sarkaçlı saatin ağır tik taklarını işittim; sanki beni kocama yaklaştıran her saniyeyi sayıyordu. Midem bulanıyordu fakat daha da geniş gülümseyip evliliğimin bir macera olacağına, Nazik Lord'la mücadele etmek için sabırsızlandığıma dair şen saçmalıklar uydurup merhum annemizin ruhuna intikamının alınacağına yemin ettim.

Son lafımın ardından Astraia bir kez daha boynunu bükünce eğilip ona her daim penceresinin altında gezinen şu köylü çocuğu –Adamastos muydu, neydi– sorunca çok geçmeden yüzü tekrar güldü. Neden gülmeyecekti ki? O, ölümlü bir erkekle evlenip özgürce yaşlanabilirdi.

Kızgınlığımın yersiz olduğunu biliyordum –şüphesiz, o da benim hatırım için gülüyordu, tıpkı benim onun hatırı için güldüğüm gibi– fakat yemek boyunca bir türlü bu öfkeyi içimden atamamıştım, ta ki bana attığı her gülücük, her bakış tenimi sıyırmaya başlayana dek. Sol elimi masanın altında yumruk yaptım, tırnaklarım avcuma batıyordu ama gene de ona gülümsemeyi ve rol yapmayı başardım.

Nihayetinde hizmetçiler boş muhallebi tabaklarını topladılar. Babam gözlüğünü düzeltip bana baktı. İç çekip en sevdiği deyişi söylemek üzere olduğunu biliyordum: "Görev, tatması acı fakat içmesi tatlıdır." Ve bu esnada benim hayatımı ve özgürlüğümü feda etmemden ziyade karısının mirasının yarısını feda etmek durumunda kalışını düşündüğünü de biliyordum.

Ayağa kalktım. "Baba, müsaadenizi isteyebilir miyim?"

Bir an şaşkınlıkla bana baktıktan sonra yanıtladı: "Elbette, Nyx."

Başımla selam verdim. "Yemek için çok teşekkür ederim."

Oradan derhal uzaklaşmaya çalıştıysam da Telomache teyze yanı başımda bitiverdi. "Hayatım," diye söze başladı usulca.

Derken Astraia da diğer yanımda belirdi. "Onunla bir dakikacık konuşabilirim, değil mi?" dedi ve cevabı beklemeden beni odasına çekiştirmeye başladı.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz bana döndü. Ondan kaçmamaya çalıştım fakat gözlerine bakmaya cesaretim yoktu. Astraia kimsenin öfkesine maruz kalmayı hak etmezdi, hele benim, asla. *Etmezdi.* Fakat son birkaç yıldır ne zaman yüzüne baksam, görebildiğim tek şey Nazik Lord'la niçin karşı karşıya kalmak zorunda olduğumdu.

İkimizden birinin ölmesi gerekiyordu. Babam öyle pazarlık etmişti ve hayatta kalacak kişi olarak onu seçmesi Astraia'nın suçu değildi ama ne zaman gülse aklımdan şöyle geçiyordu: *Gülüyor, çünkü güvende. Güvende çünkü ben öleceğim.*

Eskiden, yeterince çabalarsam kin gütmeden de onu sevebileceğime inanırdım fakat artık bunun imkânsız olduğunu kabullenmiştim. O nedenle şimdi gözlerimi duvardaki çerçeveli kanaviçelerden birine –çevresini güllerin sardığı bir bağ evi– dikip, derdine düştüğü dokunaklı anı yaşamasını bekleyip güvenli odama kaçma fırsatı bulana dek yalan söylemek, gülümsemek ve yine yalan söylemek için kendimi hazırladım.

Fakat bana, "Nyx," dediğinde sesi titrek ve zayıftı. İstemsizce dönüp ona baktım; şimdi ne gülümsüyor ne de kibar kibar ağlıyordu, yalnızca kendini kaybetmemek için yumruğunu ağzına bastırıyordu. "Çok özür dilerim," dedi. "Benden nefret ettiğini biliyorum," derken sesi çatallaştı.

Aklıma birdenbire, biz on yaşındayken beni bir sabah kütüphaneden çekip çıkarışı geldi; yaşlı kedimiz Penelope yemeden içmeden kesilmişti, bana *Babam kediyi iyileştirecek değil mi? Değil mi?* diye sormuştu. Fakat cevabı zaten biliyordu.

"Hayır." Omuzlarını tuttum. "Hayır." Bu yalanı söylerken boğazıma cam kırıkları batıyordu sanki, ama sesindeki o umutsuz acıyı duymaktan ve buna benim sebep olduğumu bilmektense cam kırıklarına razıydım.

"Ama öleceksin...." Hıçkırarak ağladı. "*Benim* yüzümden..."

"Nazik Lord ile babamızın pazarlığı yüzünden." Güçlükle de olsa gözlerinin içine bakıp zoraki gülümsedim. "Hem öleceğimi kim söyledi? Öz kardeşinin onu alt edebileceğine inanmıyor musun?"

Öz kardeşi ona yalan söylüyordu: Kendi kendimi de yok etmeden kocamı alt etmemin imkânı yoktu. Fakat onu yenebileceğim ve eve geri dönebileceğim yalanını Astraia'ya o kadar uzun zamandır söylüyordum ki artık geri adım atamazdım.

"Keşke sana yardım edebilseydim," diye fısıldadı.

Benim yerime geçmeyi teklif edebilirsin.

Bu düşünceyi aklımdan sildim. Babam ve Telomache teyze, hayatı boyunca Astraia'yı pamuklara sarmış, koruyup kollamışlardı. Ona tek gayesinin sevilmek olduğunu aşılayıp durmuşlardı. Cesur olmayı asla öğrenemeyişi onun suçu değildi; onun için beni feda etmeleri de onun suçu değildi. Hem kendi kardeşimin hayatı pahasına yaşamayı nasıl isteyebilirdim?

Astraia cesur olmayabilirdi ancak benim yaşamamı istiyordu. Bense kalkmış benim yerime onun ölmesini diliyordum.

İkimizden biri illa ölecekse, yüreği zehir dolu olanımız ölmeliydi.

"Senden nefret etmiyorum," dedim az kalsın kendimi de kandırarak. "Senden *asla* nefret edemem," dedim Penelope'yi elma ağacının altına gömdükten sonra bana sımsıkı sarılışını hatırlayarak. O benim ikizimdi, benden yalnızca dakikalar sonra doğmuştu ama ne olursa olsun onu küçük kız kardeşim olarak görürdüm. Onu korumak zorundaydım; Nazik Lord'dan ama özellikle de *kendimden*, derimin altında pusuda yatan sonsuz haset ve kinden.

Astraia burnunu çekti. "Gerçekten mi?"

"Evin arkasındaki dereye yemin olsun," dedim. Çocukken kendi aramızda ettiğimiz Styx Nehri yeminlerinden biriydi. Ve bu sözleri tüm içtenliğimle söylüyordum. Çünkü ormanda gezinebilmek için derslerden kaçmama yardımcı olduğu bahar sabahlarını, ateşböceklerini yakaladığımız yaz gecelerini, yaprak yığınlarının arasında Persephone'nin hikâyesini canlandırdığımız sonbahar ikindilerini ve şöminenin başına oturup, o gün öğrendiğim her şeyi ona anlattığım, onunsa beş kez uyuyakalmasına rağmen sıkıldığını asla kabul etmediği kış akşamlarını hatırlamıştım.

Astraia beni kendine çekip sıkıca sarıldı. Kollarını omuzlarımın altına dolamış, çenesini de omzuma dayamıştı. Dünya bir anlığına sıcacık, güvenli ve mükemmel bir yer oluverdi.

Sonra Telomache teyze kapıyı çaldı. "Nyx, hayatım?"

"Geliyorum!" diye seslendim Astraia'nın kollarından sıyrılarak.

Astraia, "Yarın görüşürüz," dedi. Sesi hâlâ yumuşaktı fakat acısının hafiflemeye başladığı belli oluyordu, hal böyle olunca geri dönen kinimin ilk sızıntısını hissettim.

Onu avutmak istemiştin, diye hatırlattım kendime.

"Seni seviyorum," dedim çünkü yüreğime akan irine rağmen bu doğruydu, sonra cevabını beklemeden odadan çıktım.

Telomache teyze, dudağını büzmüş, salonda beni bekliyordu. "Çene çalmanız bitti mi?"

"O benim kardeşim. Onunla vedalaşmalıyım."

"Yarın vedalaşırsın," dedi beni odama çekiştirerek. "Bu gece görevlerini öğrenmen lazım."

Görevimi biliyorum, demek istediysem de sessizce peşinden gittim. Telomache teyzemin öğütlerini yıllarca dinlemiştim; artık daha kötüsü olamazdı.

Odamın kapısını açarken, "Kadınlık görevlerin," diye ekleyince çok daha kötüsü olabileceğini anladım.

Görevlerimi anlatması neredeyse bir saat sürdü. Bu süreçte tek yapabildiğim, karıncalanan derim ve alev alev yanan yüzümle kıpırdamadan yatağımda oturmaktı. O düz, genizden gelen sesiyle aralıksız konuşmaya devam ederken bakışlarımı ellerime dikip sesini duymamaya çalıştım. *Kimsenin görmediğini zannettiğinde, sen de babamla her gece bunları mı yapıyorsun?* demek geldi içimden ama sustum.

"Ve seni şeyden öperse... Beni *dinliyor* musun, Nyx?"

Yüzümün ifadesiz olmasını umarak başımı kaldırdım. "Evet, teyze."

"Elbette dinlemiyorsun." İç çekip gözlüğünü düzeltti. "Şunu sakın unutma: Güvenini kazanmak için ne gerekiyorsa yap. Yoksa annen boş yere ölmüş olur."

"Evet, teyze."

Yanağımdan öptü. "Başaracağını biliyorum." Sonra ayaklandı. Kapının eşiğinde ıslak bir uflamayla duraksadı; hep hüzünlü güzel olduğunu zannederdi fakat kulağa astım hastası bir kedi gibi geliyordu.

"Thisbe burada olsaydı seninle gurur duyardı," diye fısıldadı.

Lahana gülleri ve kurdelelerle süslü olduğu duvar kâğıdına baktım. Kâğıdın o çirkin deseninin bütün kıvrımlarını apaçık görebiliyordum çünkü babam paraya kıymış, gün ışığını içine hapsedip yoğun bir berraklıkla ışıl ışıl parlayan Hermetik bir lamba almıştı bana. Odamı güzelleştirmek için sanatını kullanan adam bunu beni kurtarmak için yapmıyordu.

"Eminim annem seninle de gurur duyuyordur," dedim sakince. Telomache teyze, babamla ilişkisini bildiğimi bilmiyordu, o nedenle ona laf soktuğumu anlamazdı. Yine de sözlerimin canını yaktığını umuyordum.

Bir kez daha iç geçirdi. "İyi geceler," deyip ardından kapıyı kapattı.

Hermetik lambayı komodinin üstünden aldım. Ampulü buzlu camdan ve lahana gülü şeklindeydi. Altını çevirdim. Pirinç kaidesinin altına bir Hermetik diyagramın sarmal çizgileri dağlanmıştı. Basit olanlardan biriydi: İç içe geçmiş dört mühürden ibaretti, açıları ve eğrileri dört elementin gücünü çağıran soyut desenlerdi işte. Lambanın ışığı kucağıma vurduğundan diyagramın tüm çizgilerini göremiyordum fakat dört element kalbinin usul, titrek vızıltısını hissedebiliyordum. Bu işlemeler gündüzleri gün ışığını yakalayıp, geceleri lambanın tuşuna basınca hapsettiği ışığı etrafa yaymak için toprak, hava, ateş ve su elementlerine ölçülü bir ahenkle çağrıda bulunuyorlardı.

Fiziksel dünyadaki her şey dört elementin dansından, birleşmesinden ve ayrışmasından meydana gelir. Bu ilke, temel Hermetik öğretilerden biridir. Yani Hermetik bir işleyişin güce sahip olabilmesi için diyagramının, element enerjisinin dört

"kalbindeki" dört elementi de çağırması gerekir. Ve bu gücün kesilmesi için de dört kalbin hepsi etkisiz hale getirilmelidir.

Lambanın suyla bağlantısını kesmek için parmağımın ucunu lambanın kaidesine değdirip Hermetik mührün kıvrımlı çizgilerinin üstünde gezdirdim. Böylesi küçük bir mührü tebeşir yahut taş kalemiyle çizmeme gerek yoktu; bu hareket yeterliydi. Lamba titreşip ışığı kırmızıya dönerken aletin Suyun Kalbi elementi etkisiz hale geldi, alet üç elemente bağlı kaldı.

Sıradaki mühre bakarken, babamla beraber buna benzer Hermetik çalışmaları etkisiz hale getirme üzerine alıştırmalar yaparak geçirdiğimiz sayısız akşamı hatırladım. Bir balmumu tabletinin üstüne birbiri ardına diyagramlar çizer, sonra bana hepsini bozmamı söylerdi. Ben alıştırma yaparken de o sesli bir şekilde bana okur, bunu da dikkat dağıtıcı unsurlara rağmen mühürleri izlemeyi öğreneyim diye yaptığını söylerdi fakat asıl amacının başka olduğunu bilirdim. Çünkü bana yalnızca görevlerini yerine getirirken ölen kahramanların hikâyelerini okurdu; zihnim bir balmumu tableti, hikâyelerse birer mühürmüş de onları bana yeterince işlerse beni safi görev ve intikam bilincinden ibaret bir varlığa dönüştürebilirmiş gibi.

Babamın en sevdiği hikâye, ona tecavüz eden zorba hükümdarı katleden, ardından yaşadığı utancı temizlemek için canına kıyan Lucretia'nın hikâyesiydi. Böylece, Roma'yı özgürlüğüne kavuşturan iffetli kadın olarak sonsuz bir üne kavuşmuştu. Telomache teyze de bu hikâyeyi çok severdi ve pek çok kez bundan teselli bulmam gerektiğini çünkü Lucretia'yla birbirimize çok benzediğimizi ima etmişti.

Lakin Lucretia'nın babası onu zorba hükümdarın yatağına itmemişti. Teyzesi onu, o zorbanın gönlünü nasıl hoş edeceğine dair eğitmemişti.

Parmağımı son mührün üzerinde gezdirdikten sonra lamba söndü. Kucağıma bırakıp bedenimi sarmaladım; sırtım dimdik ve kaskatıydı, doğruca karanlığa bakıyordum. Tırnaklarım kollarıma batıyordu fakat hissedebildiğim tek şey, içimdeki soğuk bir düğümü andıran bir histi. Zihnimde, Telomache teyzenin kelimeleri babamın bana yıllarca öğrettiği derslerle birbirine karıştı.

Kalçalarını hareket ettirmeye çalış. Her Hermetik çalışma dört elementi de bağlamalı. Hiçbir şey yapamazsan kıpırdamadan yat. Aşağıdaki yukarıdakine, yukarıdaki de aşağıdakine benzer. Canın yanabilir ama sakın ağlama. İçimiz ne ise dışımız da o.

Halkımızın tek umudu sensin.

Parmaklarımı büküp daha fazla dayanamayana dek kollarımı tırmaladım. Lambayı tuttuğum gibi yere çaldım. Çarpma sesi beynimde yankılandı; her zamanki gibi öfkemin beni ele geçirmesine izin verdiğimde yine nefes nefese kaldım, tir tir titriyordum fakat hiç değilse zihnimdeki sesler susmuştu.

Telomache teyze, kapının diğer tarafından, "Nyx?" diye seslendi.

"Bir şey yok. Lambamı düşürdüm."

Ayak sesleri yaklaştı, sonra kapı aralandı. "Bir şey olma..."

"Ben iyiyim. Hizmetçiler yarın temizler."

"Emin mi..."

"Yarın verdiğin tüm *tavsiyelere* uymamı istiyorsan dinlenmem gerek," dedim buz gibi bir sesle. Nihayet kapıyı kapatıp gitti.

Kendimi yastıklarımın üzerine attım. Ona neydi ki? O lambaya bir daha ihtiyacım olmayacaktı.

Bu kez içimi kavuran şey soğuk öfke değil, korkuydu.

Yarın bir canavarla evleneceğim.

Bütün gece başka bir şey düşünemedim.



2

Bir zamanlar, gökyüzünün tirşe değil, mavi olduğunu söylerlerdi.

Bir zamanlar, Arkadya'dan doğuya açılan gemilerin, on katı büyüklüğünde bir kıtaya gittikleri, deniz suyuyla beraber sonsuz bir boşluğa düşmedikleri söylenir. O zamanlar diğer ülkelerle ticaret yapabiliyormuşuz; topraklarımızda yetişmeyen mahsulleri karmaşık Hermetik çalışmalarla üretmek yerine ithal ediyormuşuz.

Bir zamanlar tepedeki viran şatoda yaşayan bir Nazik Lord olmadığını söylerlerdi. O günlerde iblisleri her gölgeyi istila etmezmiş; o iblisleri kendimizden (çoğunlukla) uzak tutacağız diye ona haraç vermezmişiz. Ve o da ölümlüleri, daima felaketleriyle sonuçlanan büyülü iyilikler karşılığında kendisiyle pazarlık etmeleri için kandırmazmış.

Rivayete göre:

Yıllar yıllar önce Arkadya adası, Greko-Romen imparatorluğunda küçük bir vilayetmiş. Yalnızca imparatorluk

garnizonlarının ve kadim, barbar tanrılarına ibadet etmek için sık çalılıkların arasına saklanan ve topraklarını Anglia'dan başka bir isimle anmayı reddeden kaba saba, okuması yazması olmayan insanların yaşadığı yarı yabanıl bir memleketmiş. Fakat imparatorluk barbarların eline geçince –Athena Parthenos parçalanıp yedi tepe yakıldığında– yalnızca Arkadya ayakta kalabilmiş. Çünkü imparatorun en küçük oğlu Prens Claudius, ailesiyle beraber buraya kaçmış. Buradaki insanları ve garnizonları bir araya getirip barbarları yenmiş ve ihtişamlı bir krallık kurmuş.

Ondan evvel muhakeme yeteneği bu kadar kuvvetli, savaşta bu kadar cengâver, hem tanrılar hem de insanlar tarafından bu kadar sevilen bir imparator yahut kral gelmemiş ve bir daha gelmeyecektir. Hatta tanrı Hermes'in bizzat Claudius'a görünüp ona Hermetik sanatları öğrettiğini, Greko-Romen filozofların asla keşfedemediği sırları açıkladığını söylerlerdi.

Bazıları Hermes'in ona iblislere hükmetme gücünü bahşettiğini bile söylerdi. Bu doğruysa, Claudius gerçekten de gelmiş geçmiş en güçlü kraldı. İblisler –Tartaros[1]'un derinliklerinde peydahlanan şu boş kötülük paçavraları– tanrılar kadar yaşlıydı ve birkaçı hapishanelerinden kaçıp dünyamızın gölgelerine gizlenmeyi daima başarırdı. Tanrılar dışında kimse onları durduramaz, kimse onları ikna edemezdi çünkü onları gören her ölümlü aklını oynatırdı ve iblisler de yalnızca insanların korkularından zevk alırdı. Lakin dediklerine göre, Claudius, krallığındaki kimse karanlıktan korkmasın diye tek lafıyla onları kavanozlara sokabilirmiş.

Belki de tüm sorunların kaynağı buydu. Arkadya epey huzurlu bir yerdi ve er ya da geç her huzurun bedeli ödenirdi.

---

1 Yunan Mitolojisi'nde, yerin yedi kat altındaki cehennem. (ç.n.)

Claudius'un vârisleri, dokuz kuşak boyunca Arkadya'ya bilgece ve adilce hükmetmiş, adayı korumuş ve geçmişin bilgeliğini canlı tutmuşlar. Fakat sonra tanrılar, gizli bir günaha gücenip krallara düşman kesilmişler. Ya da Claudius'un hapsettiği iblisler nihayet kaçmış. Ya da (bunu söylemeye yalnızca birkaç kişinin dili varıyordu) tanrılar ölmüş ve Tartaros'un kapılarını açık bırakmışlar. Sebebi ne olursa olsun, olan şuymuş: Dokuzuncu kral, geceleyin uykusunda ölmüş. Oğlu ertesi sabah taç giyemeden iblis prensi Nazik Lord şatoya çullanmış. Bir saat süren bir yangın ve gazabın ardından prensi öldürmüş, şatoyu yıkıp taş üstünde taş bırakmamış. Sonra da bize yeni yaşam koşullarımızı dayatmış.

Daha kötüsü de olabilirdi. O bizi zorbalıkla yönetmiyor, yahut barbarlar gibi katletmiyordu. Tek istediği haraçtı, karşılığında da iblislerini kontrol altında tutuyordu. Sihirli, dilekleri gerçekleştiren pazarlıkları yalnızca onları isteyecek kadar aptal olanlarla yapıyordu.

Ama yeterince kötüydü. Zira Nazik Lord, kralın soyunu yok ettiği gece Arkadya'yı da dünyanın geri kalanından ayırmıştı. Uranüs Baba'nın yüzü olan masmavi gökyüzünü göremiyorduk artık; topraklarımız Gaia Ana'nın iskeletinin bir parçası değildi artık.

Şimdilerde tepemizde gerçek güneşin boyalı taklidiyle süslenmiş parşömen bir kubbe vardı yalnızca. Etrafımız ve altımız boşluktu. Her gölgede iblisler bekliyordu bizi, eskisinden yüz kat daha yaygınlardı. Ve tanrılar bizi hâlâ duyabiliyorsa ne kadın kâhinleri görevlendiriyor ne de kurtuluş dualarımızı kabul ediyorlardı.

Işık perdelerin dantelli kenarlarından içeri dolarken uyumaya çalışmaktan vazgeçtim. Pencereye doğru sendelerken, şişen

gözlerim iğne batarmış gibi acısa da perdeleri çekip inatla gözlerimi kısarak gökyüzüne baktım. Penceremin hemen önünde iki tane huş ağacı büyümüştü ve bazı fırtınalı gecelerde dalları cama vururdu; lakin yapraklarının arasından tepeleri ve koyu siluetlerinin ardından bakan güneşin üç huzmesini görebiliyordum.

Ayrılış'tan önce yazılan eski şiirlerde güneşten –Helios'un savaş arabası olan gerçek güneşten– ona bakan herkesi kör edecek kadar parlaktı, diye bahsederlerdi. Doğu'yu pembe ve altının tonlarına boyayan kızıl parmaklı Şafak'tan bahsederlerdi. Uçsuz bucaksız mavi gökkubbeyi öve öve bitiremezlerdi.

Bizim içinse hiç de öyle değildi. Güneşin hareli, altın renkli ışınları, babamın eski elyazmalarındanki tezhiplere benziyordu; parlıyorlardı fakat ışıkları, bir mumunkinden daha parlak değildi. Güneşin gövdesi yamacın tepesinde tamamen belirdiğinde ona bakmak, bir Hermetik lambanın camına bakmak kadar rahatsız edici olurdu. Zira ışığın çoğu gökyüzünün kendisinden gelirdi; ışığın uzaktaki bir yangından yansıyormuşçasına ışıldadığı, parşömen benzeri, koyu krem rengi damarları olan krem rengi kubbeden. Şafak ise tepelerin üstünde yükselen göğün daha parlak alanından başka bir şey değildi, ışığı öğlen ışığından daha serin olurdu fakat bunun dışında tamamen aynıydılar.

Babam, Astria ve bana belki bin kez, "Gökyüzünü öğrenin ancak onu asla sevmeyin," demişti. "O bizim hapishanemiz ve bizi alıkoyan kişinin sembolüdür."

Fakat benim bildiğim tek gökyüzü oydu ve bugünden sonra bir daha asla onun altında yürüyemeyecektim. Kocamın şatosunda tutsak olacaktım ve görevimde ister başarısız olayım ister başarılı –*hele de* başarılı olursam– o duvarların

arasından asla kaçamazdım. O nedenle gözlerim sulanıp başım ağrısa da parşömen gökyüzüne ve yaldızlı güneşe uzun süre baktım.

Küçükken gökyüzünün bir kitaptaki bir resim olduğunu, tüm halkımızın o iki kapağın arasına güvenli bir şekilde sıkıştırıldığını ve kitabı bulup açarsam Nazik Lord'u alt etmek zorunda kalmadan kaçabileceğimizi hayal ederdim. Bu hayalime neredeyse inanmaya başladığım zamanlarda bir akşam babama, "Düşünsenize, gökyüzü aslında..." diyecek olmuştum. Fakat babam, masalların kime ne faydası olacağını sorup beni susturmuştu.

O zamanlar masallara hâlâ biraz olsun inanırdım. Hâlâ umutlarım vardı; evliliğimden kurtulabileceğime dair değil, öncelikle başkent Sardis'teki büyük üniversite Lyceum'a gidebileceğime dair. Hayatım boyunca Lyceum'u dinlemiştim çünkü orası, Hermetik araştırmaları ilerletmek adına resmi olarak kurulan bilginler derneği Resurgandi'nin doğum yeriydi. Babam Astraia'yla bana gizli gerçeği söylediğinde henüz dokuz yaşındaydım: Fermanlarını aldıktan sonra, Lyceum'un kütüphanesindeki en derin odada, ilk Magister Magnum[2] ve dokuz müridi, Nazik Lord'u yok edip Ayrılış'a son vermek için gizli bir ant içmişlerdi. Tüm Resurgandi iki yüzyıl boyunca bu amaç uğruna çalışmıştı.

Ne var ki benim Lyceum'a gitmek için can atma sebebim bu değildi. Orayı takıntı haline getirmiştim çünkü orası, âlimlerin, Ayrılış'ın dayattığı yokluklara çare bulmak için Hermetik teknikleri ilk kez kullandıkları yerdi. Yüz yıl önce, iklime rağmen ipekböceği ve kahve ağacı yetiştirmeyi öğrenmiş, bunu da doğada olduğundan dört kat daha hızlı

2 (Lat.) Yüce Efendi (ç.n.)

yapmayı başarmışlardı. Elli yıl önce, sıradan bir öğrenci, gün ışığını bir Hermetik lambada nasıl muhafaza edeceğini bulmuştu. Ben o öğrenci gibi olmak istiyordum –yalnızca babamın yararlı olduğunu düşündüğü teknikleri ezberlemek değil, Hermetik ilkelere hâkim olmak ve kendi buluşlarımı yapmak– babamın bana çizdiği kaderin dışında *bir şeyler daha* başarmak istiyordum. Ve dokuz ay içinde tüm yılların toplam derslerini verebilirsem, on beşime geldiğimde hazır olacağımı, kaderime boyun eğmek zorunda kalmadan evvel iki yıl Lyceum'a gidebileceğimi hesaplamıştım.

Bu düşüncemi Telomache teyzeye açmaya çalıştığımda, annenin intikamı diye haykırırken ipekböceği yetiştirmeye çalışmakla boşuna zaman kaybettiğimi söyleyip beni susturmuştu.

"Günaydın, hanımım."

Ses, bir fısıltıdan farksızdı. Arkamı dönüp baktığımda hizmetçim Ivy'nin kapıdan başını uzattığını gördüm. Sonra diğer hizmetçim Elspeth onu itip elinde kahvaltı tepsisiyle içeri girdi.

Artık pişmanlıklarla kaybedilecek zaman yoktu. Vakit, güçlü olma vaktiydi; tabii başımın ağrısı dinerse. Bana uzatılan küçük kahve fincanını minnetle alıp dibindeki telvesiyle üç yudumda içtim. Ardından fincanı Ivy'ye uzatıp biraz daha doldurmasını istedim. Kahvaltımı bitirdiğimde iki fincan daha içmiştim ve artık düğün hazırlıklarıyla yüzleşmeye hazırdım.

İlk önce banyoya gittim. Telomache teyze, iki yıl evvel orayı saksıdaki eğreltiotları ve mor perdelerle süslemişti; duvar kâğıdının deseniyse birbirine kenetlenmiş eller ve menekşelerdi. Burası, temizlenme ayini için garip bir yerdi fakat Telomache teyze ile Astraia, ayaklı küvetin iki ya-

nında, ellerinde ibriklerle beni bekliyorlardı. Babam geçen kış yeni sıcak su tesisatını kurmuştu fakat ayin için kutsal kaynaklardan getirilen suyla yıkanmam gerekiyordu; o nedenle Telomache teyze, Astraia'nın söylediği bakire ilahisi eşliğinde başımdan aşağıya buz gibi suyu dökerken tir tir titredim.

Astraia, onu affedip etmediğimi anlamaya çalışır gibi her mısrada durup mahçup mahçup gülümsüyordu. *Hayır, sadece iyi olduğundan emin olmak istiyor*, dedim kendime, sonra birbirine vuran dişlerimi sıkıp ona gülümsedim. Endişesi her neyse, ayinin sonunda tamamen rahatlamış görünüyordu; son mısrayı tüm dünyanın duymasını istercesine söylemiş, ardından vücuduma bir havlu dolayıp bana hızlıca sarılmıştı. Beni aceleyle havluyla kurularken durup yüzüme baktı. İşte o anda, *Nihayet*, diye düşünüp can yakan gülümsememi yüzümden düşürdüm.

Kurulanıp sabahlığımı giydikten sonra aile mabedine gittik. Sabahın bu vakti rahatlatıcıydı zira o küçük odaya girip kırmızı-sarı mozaiklerin üstünde belki binlerce kez diz çökmüştüm. Mum dumanının ve eski tütsülerin yavan, baharatlı kokusu, çocukluğumdaki ibadetlerimizi hatırlatmıştı bana: Mum ışığında babamın titreşen ciddi suratı, dua ederken burnunu kırıştırıp gözlerini sıkıca yuman Astraia. Soğuk sabah ışığı bugün erkenden dar pencerelerden içeri dolmaya başlamıştı; cilalı zeminden yansıyıp gözlerimi sulandırıyordu.

İlk önce ailemizin ve Resurgandi'nin koruyucusu Hermes'e dua ettik. Ardından saçımdan bir tutam kesip bakirelerin koruyucusu Artemis'in heykelinin önüne bıraktım.

Yarın bu saatlerde artık bir bakire olmayacağım. Ağzım kurudu, veda duasında kekeledim.

Sırada, evleri hastalık ve nazardan koruyan, hububatın bozulmasını engelleyen ve loğusa kadınlara yardımcı olan ev tanrıları Lares'e dualar vardı. Bizim ailede üç tane bulunan bu tanrıları, yıllanmaktan yüzleri aşınmış ve yeşile dönmüş üç küçük bronz heykel temsil ediyordu. Telomache teyze, o heykellerin önüne bir tabak zeytin ve kurutulmuş buğday koydu, ben de bir tutam saçımı daha koydum, ne de olsa onları ardımda bırakacaktım: Bu geceden sonra Nazik Lord'un evine ve elinde hangi Lares varsa ona ait olacaktım.

Bir iblis hangi tanrılara kulluk ederdi ki ve benim onlara ne vermem gerekecekti?

Nihayet tütsü yakıp annemin altın varak çerçeveli portresinin önüne bir kâse incir koyduk. Yüzümü yere yapıştırdım. Onun ruhuna binlerce kez dua ettiğimden kelimeler zihnimde otomatik olarak belirdi.

Ey annem, seni hatırlamadığım için beni affet. Geçmem gereken tüm yollarda bana rehberlik et. Bana güç ver ki intikamını alabileyim. Beni dokuz ay karnında taşıdın, bana hayat verdin ve ben senden nefret ediyorum.

O son düşünceyi nefes almak kadar kolay söyleyiverdim. Kelimeleri haykırdığımı zannederek irkildim fakat gözucuyla Telomache teyze ile Astraia'ya baktığımda, gözleri hâlâ kapalı, dua ediyorlardı.

Midem bomboştu sanki. O kötü sözleri geri almam gerektiğini biliyordum. Anneme saygısızlık ettiğim için ağlamam gerekirdi. Ayağa fırlayıp işlediğim günahın kefareti olarak bir keçi kurban etmem gerekirdi.

Gözlerim yanıyor, dizlerim ağrıyordu ve her kalp atışım beni canavar olmaya daha da yaklaştırıyordu. Yüzümü tevazuyla yere bastırmaya devam ettim.

Senden nefret ediyorum, diye dua ettim sessizce. *Babam senin yüzünden pazarlık yaptı. Bu kadar zayıf, bu kadar çaresiz olmasaydın, ölüme mahkûm edilmeyecektim. Senden nefret ediyorum, anne, sonsuza kadar da edeceğim.*

O kelimeleri aklımdan geçirmek dahi tir tir titrememe sebep oldu. Yanlış olduklarını biliyordum ve suçluluktan boğazım yanıyordu fakat başka bir şey demeye fırsat bulamadan Telomache teyze beni ayağa kaldırıp odadan çıkardı.

Eşikten geçerken arkama bakıp, *Özür dilerim*, dedim sessizce. Sabah ışığı heykellerin ve resmin üzerine gölge düşürüyordu; kapının aralığından artık ne tanrıların ne de annemin suratını görebiliyordum.

Hizmetçilerin bizi beklediği odama döndük. İçeri girdiğimde Ivy'nin renginin attığını, yüzünü endişeyle buruşturduğunu gördüm fakat beni görür görmez kocaman gülümsedi. Elspeth'se bıkkın bir ifadeyle bana şöyle bir bakıp gardırobu açtı. Gelinliğimi alıp bana dönünce, elbisenin kırmızı eteği köpüklü bir dalgayla fırıl fırıl döndü.

"Gelinliğiniz, hanımım," dedi. "Çok güzel, değil mi?" Gülüşü kocaman ve hoşnutsuzdu.

Konu saç ve gardırop olduğunda Elspeth'in üstüne yoktu fakat her görevini o haşin, alaycı gülüşüyle ifa ederdi. Hermetik sanatların ustaları olmalarına rağmen Nazik Lord'a bir kez olsun dur diyemediklerinden Resurgandi'den nefret ederdi. Fakat en çok da babamdan nefret ederdi çünkü Nazik Lord'u iblislerini bağlamaya ikna eden aşar vergisini, yani şarap ve hububat haracını teklif etmek bizzat onun göreviydi. Gelgelelim altı yıl önce, babam teklifi doğru yaptığına yemin etse de Elspeth'in erkek kardeşi Edwin, iblisleri görünce aklını yitiren kişilerde olduğu gibi gözleri simsiyah olmuş, inleye inleye derisini soymaya çalışırken bulunmuştu. Elspeth evle-

neceğimi görmekten mutluydu çünkü bu, Leonidas Triskelion da sevdiği birini kaybedecek demekti.

Onu suçlayamazdım. Resurgandi'nin iyi yüz yıldır Nazik Lord'u yok etmeye çalıştığını bilmediği gibi babamın beni bir nebze özlemeyeceğini de bilemezdi. Tüm köy halkı gibi onun da bildiği tek şey, ulu Hermetikçi Leonidas'ın sıradan bir aptal gibi Nazik Lord'la pazarlık yaptığı ve şimdi de sıradan bir aptal gibi bedelini ödemek zorunda olduğuydu. Adalet yerini bulmuştu; niçin sevinmeyecekti?

"Güzelmiş," diye mırıldandım.

Ivy beni giydirirken kızardı, eh, elbise de insanın yüzünü kızartacak kadar vardı: Diğer tüm gelinlikler gibi koyu kırmızıydı fakat bu aşırı gösterişli ve aşırı kışkırtıcıydı. Kabarık eteği fırfır ve kurdelelerden oluşuyor, dar mı dar siyah üstlüğü göğüslerimi dikleştirip dışarıya taşırırken kabarık kolları omuzlarımı açıkta bırakıyordu. Altımda korse yahut kombinezon yoktu; beni, mümkün olduğunca çabuk soyunabilmem için giydiriyorlardı.

Önümü iliklemekte olan Elspeth kıs kıs güldü. "Yeni kocayı sabırsızlandırmanın faydası yok, ha?"

Boş bir ifadeyle Telomache teyzeye baktım, *Ne bekliyordun ki?* dercesine kaşlarını kaldırdı.

Ivy, "İlk görüşte size âşık olacağından eminim," dedi cesurca. Eteğimi düzeltirken elleri tir tir titriyordu, o nedenle ona hafif de olsa gülümsedim. Biraz olsun sakinleşti.

Sonraki birkaç dakika boyunca hepimiz evleneceğim için mutluymuşum gibi davrandık. Elspeth ve Ivy kıkırdayıp fısıldaştılar; Astraia el çırpıp aşk şarkılarından bölümler söyledi; Telomache teyzeyse hoşnut bir şekilde büzdüğü dudaklarıyla başını salladı. Bir taş bebek edasıyla sessizce ve uslu uslu dikildim ayakta. Duvara yeterince dikkatle bakıp Hermetik

mühürleri zihnimde gözden geçirirsem etrafımdaki koşturmaca yok oluyordu. Hâlâ yaptıkları her şeyi görebiliyordum fakat bununla ilgili pek bir şey hissetmek zorunda kalmıyordum.

Saçımı tarayıp topladılar, kulaklarıma ve boynuma yakutlar taktılar, dudaklarımı ve yanaklarımı boyadılar ve bileklerimle boynuma misk sürdüler. Sonunda beni aynanın önüne geçirdiler.

Işıl ışıl, kırmızılara bürünmüş bir kadın bana bakıyordu. Bugüne dek yalnızca matemin sade siyah rengini giymiştim, hem de biz on iki yaşındayken babam istediğimiz gibi giyinebileceğimizi söylediği halde. İnsanlar bunu dini bütün bir evlat olduğum için yaptığımı zannediyorlardı oysa ben sadece her şey yolundaymış gibi davranmaktan nefret ediyordum.

"Çok güzel görünüyorsun." Astraia kolunu belime dolayıp aynadaki yansımamıza ürkekçe gülümsedi.

Herkes Astraia'nın annemizin kopyası olduğunu söylerdi ki görünüşünü başkasından aldığını iddia etmek olanaksızdı: Dolgun, gamzeli yanakları, dolgun dudakları, kalkık burnu ve koyu bukleleri vardı. Lakin ben, Athena gibi doğrudan babamın kafasından doğmuş gibiydim: Çıkık elmacıkkemiklerimi, kemerli burnumu ve düz, siyah saçlarımı ondan almıştım. İyilik patlaması yaşadığı bir anda Telomache teyze bana, Astraia'nın "güzel" benim "gösterişli" olduğumu söylemişti; fakat Astraia'yı gören herkes ona gülümserken bana başlarıyla selam verir, baban seninle gurur duyuyor olmalı, derdi.

Gurur duyuyordu, evet. Fakat sevmiyordu. Daha çocukken Astraia'nın annemize çektiği, benimse babamıza çektiğim aşikârdı. O nedenle, onun günahının bedelini hangimizin ödeyeceği konusunda hiç şüpheye düşmemiştik.

Telomache teyze el çırptı. "Bu kadarı yeterli, kızlar," dedi. "Vedalaşıp işinizin başına dönün."

Elspeth beni tepeden tırnağa süzdü. "Yiyip yutulacak kadar güzel görünüyorsunuz, hanımım. Tanrılar evliliğinizi kutsasın." Umurunda değilmişcesine omuz silkip gitti.

Ivy bana sıkıca sarılıp elime küçük bir korkuluk tutuşturdu. "Bu Brigit'in oğlu genç Yalnız Tom," dedi fısıldayarak. "Şans getirmesi için." Sonra dönüp Elspeth'in peşinden gitti.

Avcumdaki uğuru sıktım. Köylülerin ölüm ve sevgi efendisi olan Yalnız Tom bir tedbir tanrısıydı. Köy halkı, geleneklere göre Zeus ve Hera'ya kurban kesseler de söz konusu hasta çocuklar, akıbeti belli olmayan mahsuller ve karşılıksız sevgiler olduğunda tedbir tanrılarına, Greko-Romen gemileri kıyılarına yanaşmadan çok evvel tapındıkları bu tanrılara dua ederlerdi. Bilginler, tedbir tanrılarının birer hurafe yahut göksel tanrıların çarpıtılmış versiyonları olduğu –Yalnız Tom'un Adonis'in bir başka formu, Brigit'in Afrodit'in bir diğer adı olduğu– konusunda ve her halükârda tanrılara gerçek adlarıyla tapınmanın tek mantıklı yol olduğu konusunda hemfikirdi.

Belli ki tedbir tanrıları Elspeth'in kardeşini iblislerden korumamışlardı. Gelgelelim Olimpos tanrılarının da beni kurtarmaya hevesli oldukları pek söylenemezdi.

Telomache teyze iç geçirerek avcumu açtı ve buruşuk Yalnız Tom'u elimden aldı.

"Hâlâ hurafelere inanıyorlar," diye homurdanarak şömineye attı. "Sanırsın Greko-Romen bunları on iki yüzyıl önce değil daha geçen hafta fethetmiş."

Kendisi de öyle bir konuşuyordu ki sanırsınız o ve annem köylü olmaktan üç kuşakla kurtulmamış da doğrudan Prens Claudius'un soyundan gelmişlerdi. Ama işte, bunu ona hatırlatmanın faydası yoktu.

Astraia, "Ne belli," diye itiraz etti. "Belki de iyi şans getirir."

"Bir de bakmışsın, Erinyeler[3] ona üç dilek hakkı vermiş," dedi Telomache teyze, öfkeden ziyade dokunaklı bir sesle. Sonra sert bakışlarla bana baktı. "Bugünün ne kadar önemli olduğunu sana hatırlatmama gerek yok herhalde. Ne var ki gençler böyle şeyleri çabuk unutur."

Hayır, senin için kolay, diye düşündüm. *Bu gece sen babamı okşayıp severken ben bir iblisin oyuncağı olacağım.*

"Evet, teyze." Başımı eğip ellerime baktım.

İç çekip bir başka duygulu an için gözlerini kıstı. "Ah, sevgili Thisbe..."

Şimdi şifoniyerin yanı başında duran Astraia, "Teyze," dedi. "Unuttuğun bir şey yok mu?" Elleri arkasındaydı ve gülüşü, tüm böğürtlenli turtaları yediği günkü gibi kocaman ve apaydınlıktı.

"Yok, evladım..."

"O halde hatırladığım için *şanslıyız*, değil mi?" Arkasından, abartılı bir hareketle, siyah, deri bir kayışın ucunda sallanan incecik bir çelik bıçak çıkardı.

Telomache teyze bir an o bıçağa kocaman, şişman bir örümceğe bakar gibi baktı. Bense o örümceği yutmuşum da zehirli bacaklarıyla ümüğümden aşağı iniyormuş gibi hissettim. Yalan söylemek böyle bir histi: Yuttuğum ve tekrar tükürdüğüm tüm yalanlar, ölü haşerelerin kabuğu gibi iğrenç ve boş, her biri sırf kıymetli Astraia'nın mutluluğu bozulmasın diye söylenmiş yalanlar. Ve bu bıçak ailemizdeki en mühim yalandı.

---

3 Yunan ve Roma mitolojilerinde evrendeki düzenin ve doğa yasalarının bekçileri. (ç.n.)

Astraia, "Bizzat yaptırdım," diye devam etti ısrarla. "Hiçbir canlıyı kesmedi. Ne olur ne olmaz diye kullanılmadı, hatta denenmedi bile. Olmer *yemin* etti, siz de biliyorsunuz ki o asla yalan söylemez."

Son dört yıldır ona Nazik Lord'u öldürüp bu işten tereyağından kıl çeker gibi kurtulma şansım olduğunu söyleyen bizlerin aksine.

"Farkındasın, değil mi?" dedi Telomache teyze nazikçe, "Nyx'in bu bıçağı kullanma şansı olmayabilir. Hem," ihtiyatla duraksadı, "işe yarayacağından *emin* olamayız."

Astraia başını kaldırdı. "Şiir doğru, bundan eminim. Hem diyelim ki doğru değil, Nyx şansını niçin denemesin? Nazik Lord'u bıçaklamanın ne gibi bir zararı olabilir, anlamıyorum."

Bu durumda çaresiz ve sinik olmadığımı, oraya suikastçı olarak onu öldürmeye geldiğimi anlardı. Bu da muhtemelen onun beni öldürmesine yahut tutsak etmesine ve böylece babamın esas planını uygulayamamamıza neden olurdu. Şiir doğruysa bile –doğru olsa *bile*– onu uygulamaya çalışmak yine de kötü bir yoldu çünkü Resurgandi'nin bir daha benim gibi bir şansı olmayabilirdi.

Astraia, "Nyx'e güvenmekte niçin bu kadar çekimsersin, anlamış değilim," diye ekledi alçak sesle. "O senin biricik kardeşinin kızı değil mi?"

Elbette anlamıyordu. O, kaybedecek tek bir hayatı olduğu için bu planı enine boyuna düşünmek, gireceği her riski tek tek tartmak zorunda kalmamıştı. Gecenin bir yarısı, gölge kocasının onu parçalara ayırdığı bir rüyadan uyanıp, *Bana ne kadar eziyet edeceğinin bir önemi yok; ben, bizi iblislerden kurtaracak tek şansım,* diye düşünmemişti.

Telomache teyzeyle göz göze geldik ve dümdüz ağzı şu sözler kadar açık konuştu: *Şimdilik onu boş gör ama ne yapacağını biliyorsun.*

Sonra Astraia'yı kendine çekip alnına bir öpücük kondurdu. "Ah, çocuğum, sen hepimize iyi örnek oluyorsun."

Astraia sevinçle kıpırdandı –okşanmaktan o kadar haz alırdı ki kedi gibi olurdu– sonra kendini geri çekip Nazik Lord çoktan yenilmiş gibi gülümseyerek her şey yolundaymış gibi bıçağı bana verdi. Ki zaten onun için hiçbir şey ters gitmezdi. Bu yalnızca benim için geçerliydi.

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Öfkenin içimde buzlu su gibi kabardığını hissettiğimden bıçak ile kayışı ondan alırken yüzüne bile bakmadım. Onun yerine, dün gece kalbinin kırıldığını zannettiğimde içimi saran telaşı hatırlamaya çalıştım.

Çabucak avutuluyor. Düğünden sonra senin yasını ne kadar tutar sanıyorsun?

"Dur, sana yardım edeyim!" Dizlerinin üstüne çöküp bıçağı baldırıma bağladı. "Başaracağından kuşkum yok. *Başaracağını* biliyorum. Hatta belki çay saatine kadar dönmüş bile olursun!" Gülümseyerek bana baktı.

Ben de ona gülümsemeliydim. Gülümsemekten ziyada diş gösteriyormuşum gibi hissetsem de Astraia bunu fark etmişe benzemiyordu. Tabii ki fark etmemişti. Sekiz yıldır bu yazgıyla yaşıyordum ve tüm bu süreçte ne kadar korktuğumu bir kez olsun fark etmemişti.

Sekiz yıldır aldığın her nefeste ona yalan söyledin, şimdi kalkmış, kandırıldığı için ondan nefret mi ediyorsun?

"Ben sizi yalnız bırakayım," dedi Telomache teyze. "Gelin alayı hazır. Fazla oyalanmayın."

Kapı arkasından kapandı ve bunu izleyen sessizlikte dışarıdan gelen belli belirsiz davul ve flüt seslerini işittim: Gelin alayı.

Astraia'nın dudakları titrediyse de zoraki gülümsedi. "Çocukken düğünlerimizin hayalini kuruşumuz daha dün gibi."

"Öyle," dedim. Ben hiç düğünümü hayal etmemiştim. Babam bana kaderimi ben daha dokuz yaşındayken söylemişti.

"İçi masallarla dolu o kitabı okuyuşumuz, hangi prensin en iyisi olduğuna dair atışmalarımız."

"Evet," diye fısıldadım. Hiç değilse bu kadarı doğruydu. Yüzümün hâlâ müşfik görünüp görünmediğini merak ettim.

"Sonra, çok geçmeden babam bize seni söyleyince..." eh, *ona* söylemişti, on üç yaşına basıp da beni birileriyle baş göz etmeye çalışmaktan bir türlü vazgeçmeyince, "günlerce ağlamıştım ama sonra Telomache teyze bize Kâhinenin Şiiri'nden bahsetmişti."

Az çok eğitim almış her çocuk Kâhinenin Şiiri'ni bilirdi. Eski zamanlarda, Apollon bazen gücüyle bir kadına dokunur, o kadına aynı zamanda hem bilgelik bahşeder hem de onu delirtirmiş ve kadın, onun kutsal mağarasında yaşamaya başlar, onun adına kehanetlerini aktarırmış. Ayrılış gününde, Kâhine Apollon'a karşı koyup tek bir mısra okumuş, sonra da kendini kutsal ateşe atıp ölmüş; o, geriye kalan son kâhinmiş ve o günden sonra tanrılar bizimle bir daha hiç konuşmamış.

İyi eğitimli her çocuk bunun sadece bir efsaneden ibaret olduğunu bilirdi. Bırakın böyle bir şey söylemiş olmasını, Ayrılış zamanında Arkadya'da bir kâhine olduğuna dair tek bir kanıt yoktu ve ne iblislerle alakalı eski bilgilerde ne de yeni keşfedilen Hermetik ilkelerde o mısrada salık verilen şeyin işe yarayabileceğine dair bir ipucu bulunuyordu.

Telomache teyze, şiiri Astraia'ya söylediği gün, gerçek olmadığını Astraia'ya söylememi yasaklamıştı. "Zavallı çocuk, yeterince ağladı," demişti. "Onu seviyorsan bırak inansın."

Ona söylemeyeceğime söz vermiş ve sözümü de tutmuştum ve şimdi Astraia'nın el çırpıp alçak, saygılı bir sesle şiiri okumasını dinlemek zorundaydım:

"Bakirenin elindeki bakir bıçak,
Topraklarımızda hüküm süren canavarın sonu olacak."

Umut dolu yarım bir gülücükle dudakları kıvrıldı ve bana umut dolu, kaçamak bakışlar attı. Gülmem ve rahatlamış gibi davranmam için bir işaretti; şiir gerçekmiş gibi. Astraia beni rahatlatmaya çalıştığı kadar kendisi de rahatlamaya çalışmıyormuş gibi. Sanki ben, kız çocuklarının sevildiği ve korunduğu, tanrıların her kötü kadere karşı bir çıkış yolu sunduğu dünyasında *bir kez olsun* yaşamışım gibi.

Böyle düşünmesini sen istedin, dedim kendime fakat şu anda yapmak istediğim tek şey, masadan bir kitap alıp yüzüne fırlatmaktı. Onun yerine ellerimi sıkıp yüzümü ekşiterek, "İkimiz de şiiri iyi biliyoruz. Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordum.

Astraia bir an boynunu büktükten sonra canlandı. "Ben demek istedim ki... Bunu başarabileceğine inanıyorum. Başını gövdesinden ayırıp bize geri dönebileceğine inanıyorum."

Sonra bana sarıldı. Omuzlarım kaskatı kesildi, içimden geri çekilmek geldi fakat bunu yapmak yerine kendimi ona sarılmaya zorladım. O benim tek kardeşimdi. Onu sevmeli ve onun için ölmeye hazır olmalıydım zira diğer tek seçenek onun benim için ölmesiydi. Kaldı ki onu seviyordum; fakat kendimi ona kin beslemekten alıkoyamıyordum.

"Burada olsaydı annemin seninle gurur duyacağından eminim," diye mırıldandı. Kollarımın altındaki omuzları titremeye başlayınca ağladığını fark ettim. Bir de ağlıyor muydu? Hem de bugün? Günbatımında ben gelin olacaktım ve beş yıldır kendime ağlama izni vermemiştim.

Ciğerlerim buzla dolmuştu sanki; nefes alamıyordum. Akıntıya kapılmıştım, gitgide uzaklaşıyordum ve bu kadar soğukta onunla kar kadar yumuşak bir sesle konuştum. Babamın ve Telomache teyzenin bana verdiği her emre, onu gerçekten sevdikleri için Astraia'ya asla vermeyecekleri her emre razı gelirken kullandığım o nazik ve uysal sesle.

"Biliyor musun, o şiir, sen gerçeği kaldırabilecek kadar güçlü olmadığın için Telomache teyzenin sana söylediği bir yalandan ibaret."

Bu sözleri o kadar çok düşünmüştüm ki şimdi dudaklarımın arasından bir hiç gibi çıkıyordu; bir soluktan fazlası değildi ve sözlerime soluklanmak kadar kolayca devam ettim:

"Gerçek şu ki annem senin yüzünden öldü ve şimdi ben de senin iyiliğin için ölmek zorundayım. İkimiz de seni asla affetmeyeceğiz."

Sonra onu kenara itip hışımla odadan çıktım.



3

Neyse ki Astraia peşimden gelmedi. Yüzünü tekrar görseydim kendimi tutamaz, dağılırdım. O yüzden uyuşmuş gibi merdivenleri indim. Çok geçmeden ne yaptığımın farkına varacağımı, kendimden nefret edişimin duvarlarımı eritip beni kemiklerime kadar yakıp kavuracağını biliyordum. Fakat şimdilik pamuklara sarılıydım ve merdivenin son basamağına geldiğimde yere basıp hiç tereddütsüz reverans yaptım.

"Günaydın, baba." Hemen yanımdaki Telomache teyze iç geçirince resmiyetten uzaklaştığımı fark ettim. Tekrar reverans yaptım. "Baba, nezaketin için teşekkür eder, evinden ayrılmama izin vermeni istirham ederim."

Görgü kuralları Nazik Lord'un çok da umurundaymış gibi...

Babam elini kaldırdı. "Bu arzunu sevinçle, cömertçe kabul ediyorum, kızım."

Kuşkusuz, sevinç kısmı fazlasıyla doğruydu. Ne de olsa merhum karısının intikamını alacak, en sevdiği kızını kur-

taracak ve baldızını metresi olarak yanında tutmaya devam edebilecekti ve ödeyeceği tek bedel, hiçbir zaman istemediği kızının canı olacaktı.

Telomache teyze, "Kardeşin nerede?" diye tısladı duvağımı örterken. Kırmızı tül dizlerime kadar indi.

"Ağlıyordu," dedim istifimi bozmadan. Kumaşın kırmızı pusunun ardından dünyayla yüzleşmek çok daha kolaydı. "Fakat istersen töreni mahvetmesi için onu buraya getirtebilirsin."

Telomache teyze, "Düğününde bulunmaması münasip olmaz," diye söylendi duvağı düzeltirken.

Babam, "Kızcağızı rahat bırak, Telomache," dedi usulca. "Yeterince acısı var."

Soğuk nefret içimi bir kez daha sarmalasa da görmezden gelip babamın koluna girdim. Arkamızda Telomache teyzeyle beraber ağır, sağlam adımlarla evden çıktık.

Günışığı duvağıma vuruyordu; ufkun epey üstündeki güneşin altın karaltısını gördüm, gökyüzü aydınlanmış, hava ısınmıştı. Müzik sesiyle beraber diğer gürültüleri de işittim. Kasaba halkı eğleniyordu; tezahüratlar ve kahkahalar duydum, kırmızı flamalar ve dans eden çocuklar gördüm. Babamın yaptığı pazarlığın karşılığında Nazik Lord'la evlendiğimi biliyorlardı ve babamın planından haberleri olmasa da onun gibi bir canavarla evlenmenin ölüm ya da daha kötüsü anlamına geldiğinin farkındaydılar. Yine de ben hâlâ derebeyinin kızıydım ve o hâlâ geleneksel ziyafeti vermeyi planlıyordu.

Onlar için bayramdı.

Köy boyunca yürüdük. Öğlene daha çok vardı fakat güneşin altında olduğumuzdan ve duvağımın sebep olduğu havasızlık yüzünden aşar kayasına varana dek terden sırılsıklam olmuştum. Bu aşar kayalarından her köyde bir tane

bulunurdu: İnsanların Nazik Lord'a bağışlarını bıraktıkları, köyün sınırını simgeleyen geniş, düz bir kayaydı.

Şu anda bizimkinin üstünde bir heykel vardı: Açık renkli taştan, kaba, tamamen bitmemiş bir şeydi. Oval başında gözleri için iki çukur, ağzı içinse yumuşak bir çizgi vardı; bedeninin iki yanındaki çıkıntılar, kolları ima ediyordu. Bu heykeller genellikle atalarımıza ilişkin cenaze veya ritüeller için ölü bir adamın yerine konulurdu. Bugün Nazik Lord için konulmuştu. Kocam için.

Şahitlerin önünde babam beni kendi rızasıyla verdiğini bildirdi. Köyün bekâr kızları önce Artemis'e, ardından da Hera'ya ilahiler okudu. Normal bir düğünde gelin ve damat birbirine hediye verir, –kemer, kolye yahut yüzük– sonra da aynı kadehten şarap içerdi. Bense heykelin eğri boynuna bir kolye taktım. Telomache teyze, altın kadehteki iğrenç şaraptan bir yudum almam için duvağımı kaldırmama yardım etti, sonra kadehi heykelin yüzüne uzatıp birkaç damlasını ağzına döktüm. Kendimi derme çatma oyuncaklarla oynayan bir çocuk gibi hissediyordum. Ama bu oyun beni canavara dönüştürecekti.

Derken sıra yeminlere geldi. Damatla el ele tutuşmak yerine, heykelin iki yanından sıkıca tutup yüksek sesle söyledim: "İşte, babamın adından yoksun, annemin yüreğinden sürgün geldim sana; böylece adın adım olacak ve ben senin evinin kızı olacağım; Lares'in benim olacak ve ben de onlara hürmet edeceğim; nereye gidersen peşinden geleceğim; ölürsen öleceğim ve yanına gömüleceğim."

Cevap olarak rüzgârın ağaç dallarını hışırdatışını işittim. Fakat insanlar yine de alkışladılar. Ardından başka bir ilahi başladı, bu kez dans edip çiçek de serpiştirdiler. Onları izlemek yerine heykelin önündeki taşa çömelip duvaklı başımı

eğdim. Alnım boncuk boncuk terliyor, sert taş yüzünden dizlerim acıyordu.

Kızlardan birinin sesi diğerlerininkini bastırdı:

"Dağlar eriyip okyanuslar yansa da,
Aşkın armağanları seni yine bulur."

Belli ki doğruydu. Babam annemi çok sevmişti ve o aptallığın armağanları on yedi yıl sonra gelip bizi bulmuştu. İlahide bahsedilen armağanın bu olmadığının farkındaydım ama başka türlüsünü bilmiyordum. Benim ailemdeki insanların sevgisi zulüm ve acıdan başka bir şey vermemişti ve vermeye de devam ediyordu.

Astraia evde ağlıyordu. Tek kardeşim, beni seven tek insan, beni kurtarmaya çalışan tek kişi, kalbini kırdığım için ağlıyordu. Hayatım boyunca acı sözlerimi içimde tutmuş, nefretimi bastırmıştım. Şiirle ilgili o iç rahatlatıcı yalanı ona tekrar tekrar söylemiş, inandığı için ondan nefret etmemeye çalışmıştım. Çünkü yüreğimdeki tüm zehre rağmen babamın onu seçmesinin Astraia'nın suçu olmadığını *biliyordum*. Böylece kendimi daima onun hak ettiği kız kardeş gibi davranmaya zorladım. Ta ki bugüne dek.

Beş dakika daha, diye düşündüm. *Beş dakika daha dayan, yüreğindeki nefret ona bir daha asla zarar veremeyecek.*

Duvağımın ve düğünün şamatasının altında gözlerden ırakken nihayet ben de ağladım.

Tanrılara adak sunma faslı bittikten sonra Telomache teyze beni taşın önünden çekip babamın olduğu at arabasına bindirdi. Normalde gelin ve damat, –gelinin babasının verdiği ziyafete– ziyafete kalırdı fakat anlaşılan beni Nazik Lord'a götürmek daha mühimdi.

Kapı arkamızdan kapandı. At arabası hareketlenince duvağı başımdan çıkardım, boğucu sıcaktan kurtulmak nimet gibiydi. Ağladığım için yüzüm hâlâ sırılsıklamdı; fazla kızarmadıklarını umarak gözlerimi ovuşturdum.

Babam bana baktı; bakışları sabit ve kayıtsızdı, yüzü zarafetle yontulmuş bir maske gibiydi. Her daim olduğu gibi.

"Mühürleri hatırlıyor musun?" Alçak sesi sakindi, duygusuzdu; sanki havadan sudan konuşuyorduk. Gözüm dizlerinin üstüne koyduğu ellerine ilişti; kendi kuyruğunu yiyen yılan şeklindeki o meşhur mühür yüzüğünü takmıştı: Resurgandi'nin sembolü.

Yüzüğün iç kısmında ne yazdığını biliyordum: *Eadem Mutata Resurgo*, "Değişsem de yeniden doğarım." Bu, eski bir Hermetik deyişti, uzun zaman evvel Resurgandi bu deyişi düstur edinmişti çünkü amaçları bizi gerçek gökyüzüne döndürmenin yolunu bulmaktı.

Ben kıyametime babamla gitmiyordum. Ben kıyametime Resurgandi'nin Magister Magnum'uyla birlikte gidiyordum.

"Evet." Dizlerimi sıkıca kavradım. "Onları gözlerim kapalı yazdığımı gördün."

"Kalplerin gizlenmiş olabileceğini unutma. Kulak vermelisin..."

"*Biliyorum.*" Zehrimi ona akıtmamak için dişlerimi sıktım. Babamın canını yakamazdım belki; fakat yine de ona karşı görevimi yerine getirmek, ona saygı duymak zorundaydım.

Dükler ve Parlamento Resurgandi'yle görüş alışverişinde bulunduğundan kimileri Resurgandi'nin gizliliğine itimat etmezdi; Resurgandi'nin şeytani ilimler uyguladığına inanırlardı. Bir bakıma da doğruydu. Uzun araştırmalar ve dikkatli hesaplamalar sonucunda Resurgandi, Nazik Lord pazarlıklarını anlaşılmaz şeytani güçleriyle yaparken Ayrı-

lış'ın farklı bir şekilde gerçekleştiğine kanaat getirmişti. O diyagramı Nazik Lord'un evinin ta kendisi olan muazzam bir Hermetik çalışmaydı.

Bu da Nazik Lord'un evinin bir yerinde bir Suyun Kalbi, bir Toprağım Kalbi, bir Ateşin Kalbi ve bir de Havanın Kalbi olduğu anlamına geliyordu. Eğer biri, her kalbe etkisiz kılma mühürlerini çizerse –teori öyleydi– çalışmanın Arkadya'yla olan bağlantısını da kesecekti. Nazik Lord'un evi başına yıkılacak, böylece Arkadya da gerçek dünyaya geri dönecekti.

Resurgandi yaklaşık yüz yıldır bunu biliyordu fakat bu bilgiden hiç faydalanamamıştı. Ben ortaya çıkana kadar.

"Onu hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum," dedi babam.

"Evet, baba." Sakin yüz ifademi daha fazla koruyamayacağımdan pencereden dışarıya baktım. Ben tüm hayatımı ailesi için canını feda etmekten memnun evladı oynayarak geçirmiştim. O ise bir kez olsun kızını kaybedeceği için üzgün babayı oynayamıyor muydu?

Şimdi ormandan geçiyor, üstünde Nazik Lord'un şatosunun bulunduğu tepeleri yavaşça çıkıyorduk. Ağaç dallarının arasından gökyüzünü parça parça görebiliyordum, yaprakların arasına atılmış kâğıt parçaları gibi görünüyordu. Derken birdenbire bir açıklıktan geçtik ve karşımıza büyük boy kâğıttan açık bir gökyüzü çıktı.

Başımı kaldırıp yukarıya baktım. Babam, Telomache teyzenin kapalı alan korkusu nedeniyle arabanın tavanına küçük bir pencere taktırmıştı. Böylece tepemizdeki gökyüzünü ve gökyüzünün en uç noktasına bir örümcek gibi kurulmuş siyah, baklava biçimli danteli görebiliyordum. İnsanlar o şeye İblis'in Gözü derdi ve Nazik Lord'un, altından geçen her şeyi görebildiğini söylerlerdi. Resurgandi bu hurafeyle resmen alay

ederdi –Nazik Lord'un böylesine yüce bir bilgisi olsaydı, onları çok önceden ortadan kaldırırdı– fakat kaçının içten içe Nazik Lord'un kurdukları planlardan haberdar olduğundan ve kendilerini ironik felaketlerinden birine çekebileceğinden korktuğunu merak ediyordum.

Şu anda beni gökyüzünden izliyor muydu? Korkunun küvetten taşan su gibi içimde dolup taştığını biliyor da bana gülüyor muydu?

Babam birdenbire, "Keşke seni eğitecek daha fazla zamanım olsaydı," dedi.

Şaşkınlıkla ona baktım. Beni dokuz yaşımdan beri eğitiyordu. Aslında gitmemi istemediği anlamına mı geliyordu?

"Ne yazık ki anlaşmada on yedinci doğum gününde yazıyor," diye devam etti, o sakin konuşmasıyla bütün umutlarımı söndürerek. "Artık en iyisini ummaktan başka çaremiz yok."

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Evini başına yıkmayı deneyip başarısız olursam beni öldüreceğinden şüphem yok, belki bu kez Astraia'yı onunla evlendirir, bir de ona şans verirsin."

Babamın yüzü asıldı. Böyle bir şeyi Astraia'ya asla yapmazdı, ikimiz de bunu biliyorduk.

"Telomache Astraia'nın sana bir bıçak verdiğini söyledi."

"Onun yüzünden," dedim. "Yoksa o hikâyeyi Astraia'ya anlatmak senin fikrin miydi?"

Telomache teyzenin bize Kâhinenin Şiiri'nden bahsettiği günü hâlâ hatırlıyordum; Astraia'nın boğuk hıçkırıklarını, boğazımın düğümlenişini, Telomache teyzenin, Nazik Lord'u kendimi yıkılan evine sonsuza dek hapsetmeden de yok edebileceğimi söylediğinde yüreğime vuran o hiddetli *umut* dalgasını. Onu öldürüp kız kardeşime sağ salim dönebilirdim.

Bu doğru olamaz, diye düşünmüştüm. *Bunun doğru olamayacağını biliyorum* ama yine de o gece, Telomache teyze bana bunun doğru olduğunu söylediğinde ağlayacak gibi olmuştum.

"Küçücük bir çocuktu ve teselliye ihtiyacı vardı," dedi babam. "Ama *sen* artık bir kadınsın ve görevini biliyorsun, dolayısıyla o bıçaktan çoktan kurtulduğuna eminim."

Sırtımı dikleştirdim. "Şu anda üzerimde."

O da dik oturdu. "Nyx Triskelion. Onu hemen çıkarıyorsun."

Evet, baba kelimeleri bir anda dilimin ucuna geliverdi fakat onları geri yuttum. Kalbim küt küt atmaya, parmak uçlarım buz kesmeye başladı çünkü babama karşı geliyordum ve bu nankörlüktü, saygısızlıktı, *yanlıştı*...

"Hayır," dedim.

Onun planını gerçekleştirirken ölecektim. Öylesi bir itaate karşı bu kadarcık bir itaatsizlik pek de mühim olmasa gerekti.

"Ciddi ciddi kendini kandırmıyorsun değil mi?.."

"Hayır," diye yineledim keskin bir sesle. Eğitimimin bir parçası da buydu: Nazik Lord'a suikast girişiminde bulunmaya çalışan tüm aptalların tarihçesi. Hiçbiri başarılı olamamış, hepsi ölmüştü çünkü Nazik Lord'u kalbinden bıçaklasalar dahi çabucak iyileşiyor ve onların canını alıyordu. Dolayısıyla, herhangi bir fani silahın bir iblisi öldürmesini ummaktan vazgeçeli çok olmuştu.

"Şiir'e inanmıyorum, hem inansaydım bile özgürlüğümüzü bıçak kullanma yeteneğimin ellerine bırakmazdım. Beni bunu denemeyecek kadar iyi eğittin, baba. Ancak bu, biricik kız kardeşimin bana verdiği ilk ve son hediye ve kıyametime giderken onu da yanımda götürüp götürmemek bana kalmış."

"Hımm." Arkasına yaslandı. "Peki, vakti geldiğinde bunu kocana nasıl açıklayacağını hiç düşündün mü?"

Sesi bir kez daha bana Lucretia'nın hikâyesini okuduğundaki kadar sakindi. Hüsnütabiri, o eski kitabın üzerindeki tozlar kadar kuru ve cansızdı. *Vakti geldiğinde.* Yani, *Seni bir güzel soyup senden istediği gibi faydalandığında.*

O anda, hayatımda hiç etmediğim kadar nefret ettim babamdan. Boynunun sarkık derisine bakıp, *gerçekten Lucretia gibi olsaydım önce seni, sonra kendimi öldürürdüm,* diye düşündüm.

Fakat bu saygısızlığı aklımdan geçirmiş olmak dahi kendimi kötü hissetmeme neden oldu. O sadece annemi kurtarmaya çalışmıştı. Kuşkusuz, ümitsizliği, Nazik Lord'u kandırmanın kolay olabileceğini düşünmesine sebep olmuştu ve ne kadar yanıldığını anladığı vakit, gücünün yettiğince bir şeyleri kurtarmaya çalışmaktan başka ne yapabilirdi ki?

Iphigenia, Yunan donanması Truva'ya doğru yol alırken rüzgârları bol olsun diye babası Agamemnon'un kendisini tanrılara kurban etmesine seve seve razı olmuştu. Benim babam benden çok daha iyi bir şey için ölmemi istiyordu: Arkadya'yı kurtarma şansı için.

Hayatım boyunca iblisler yüzünden aklını oynatan insanlara tanık oldum; güçlü olsun zayıf olsun, zengin olsun fakir olsun, herkesin sürekli onlardan korkarak yaşadığını gördüm. Babamın planını gerçekleştirebilirsem –Nazik Lord'u tuzağa düşürüp Arkadya'yı özgür kılabilirsem– bir daha hiç kimse iblisler tarafından öldürülmeyecek yahut onlar yüzünden aklını oynatmayacaktı. Hiçbir ahmak Nazik Lord'la yıkıcı pazarlıklar yapmayacak ve hiçbir masum o ahmakların yerine bedel ödemeyecekti. Halkımız gerçek gökyüzünün altında özgürce yaşayacaktı.

Resurgandi'nin herhangi bir üyesi bu şans için seve seve canını feda ederdi. Halkımı seviyorsam, bırakın halkımı, ailemi seviyorsam ben de bu görev için seve seve ölmeliydim.

"Ona gerçeği söyleyeceğim," dedim. "Kız kardeşimin hediyesini ardımda bırakmaya gönlüm razı olmadı."

"Aslında yanına almak istemediğini düşünmesini sağlamalısın. Ona, babama söz verdiğim için getirdim de."

Kendimi tutamayıp, "Seninle kendisi pazarlık yaptı. Sence beni kurtarmaya çalışacağına inanacak kadar aptal mıdır?" dedim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, çenesi kasıldı. Küçücük bir zevkle, nihayet canını yakmayı başardığımı fark ettim.

Hikâyeyi ilk şu şekilde duymuştum: Babam beni bir kenara çekip, "Gençken Resurgandi'ye kızlarımdan birinin Nazik Lord'la savaşıp hepimizi özgür kılacağına dair söz verdim. İşte o sensin," demişti.

Sanırım bu şekilde söyleyerek bana iyilik yapmıştı; bana yaptığı ilk ve tek iyilik buydu. Hikâyenin geri kalanını çok geçmeden Telomache teyzeden duymuş, sonrasında hem ondan hem babamdan hem de eve misafirliğe gelen Resurgandi üyelerinden defalarca dinlemiştim.

Hikâye etrafımı sarmıştı artık; Telomache teyzenin suratsız sessizliğinde, babamın temkinli boş bakışlarında, kimsenin bakmadığını zannettikleri anlarda birbirine değen ellerinde; Astraia'nın ağzına kadar dolu oyuncak sandığında, annemin evin bütün odalarını süsleyen portrelerinde, babamın bana verdiği, görevi uğruna ölen kahramanlarla ilgili kitaplarda. O hikâyeyi soluyor, o hikâyenin içinde yüzüyor, o hikâyenin içinde boğulacakmış gibi hissediyordum.

Hikâye şöyleydi:

Leonidas Triskelion, bir zamanlar genç, yakışıklı, zeki ve cesur bir adammış. Ailesinin göz bebeği, Resurgandi'nin tek umuduymuş. Aynı zamanda Thisbe adında genç bir kadının yavuklusuymuş ve ilerleyen zamanda da kocası olmuş. Lakin yıllar geçtikçe mutlu evliliklerinin yerini keder almış çünkü Thisbe hamile kalamıyormuş. Leonidas onu sevdiğine yeminler etse de kendini, ona bir oğlan veremediği için kocasının adının kendisiyle beraber ölmesine sebep olacak değersiz ve şanssız bir eş olarak görür, kendinden nefret edermiş. Sonunda öyle bir ümitsizliğe düşmüş ki kendini öldürmeye kalkmış. Zira Leonidas'ın Hermetik sanatları dahi ona yardımcı olamıyorsa başka neden medet umabilirmiş?

Tek bir şeyden...

Böylece Leonidas, yıllarını Nazik Lord'u nasıl yenebileceğini araştırarak geçiren adam, onunla pazarlık yapmaya gitmiş. Nazik Lord'un şartı şuymuş: Oğlan evlat söz konusu olamazmış. Ancak Thisbe, yıl sonuna dek iki sağlıklı kız çocuğuna hamile kalacakmış ve bunun tek bedeli, on yedilerine bastıklarında ikisinden birinin Nazik Lord'la evlenmesiymiş.

"Sakın beni kandırmaya kalkışma," demiş Nazik Lord. "Kızlarını saklarsan onları bulurum ve biriyle evlendikten sonra diğerini öldürürüm; fakat birini bana getirirsen diğeri ömrü boyunca özgür ve mutlu yaşar."

Gelgelelim Nazik Lord sözünün eri olsa da pazarlıklarında hep hile yaparmış. Thisbe'nin gürbüz ikizlere hamile kalmasını sağladıysa da onları taşımasına olanak vermemiş. İlk kız çok geçmeden doğmuş fakat ikincisi eğri büğrü, anasının kanına bulanmış halde çıkmış ve o hayatta kalmayı başarsa da Thisbe başaramamış.

Leonidas, karısının bedelini çok ağır ödediği kızı Astraia'yı çok sevmiş. Fakat beni; bize sahip olmak için kendin-

den hiçbir şey kaybetmediğinden hayatını herhangi bir bedel ödemeksizin kazanan kızını ise hiç sevememiş. Dolayısıyla Astraia sevgiyle ve annesinin kopyası olarak büyüdü. Bense tek amacımın babamın intikamının vücut bulmuş hali olmam gerektiğini bilerek büyüdüm.

At arabası aniden sarsılarak durdu.

Babama baktım. O da bana baktı.

Bir kez daha boğazım düğümlendi, yutkundum. Söyleyebileceğim bir şey olduğundan –söylemem gereken bir şey olduğundan– emindim, ah bir de yeterince hızlı düşünebilseydim...

"Tanrılar ve baban senden razı olsun," dedi babam usulca.

Bu ezbere sözler, sessizliğinden daha çok içime oturdu. Arabacı arabanın kapısını açarken babamın bu işi gönülsüz yaptığına dair tek bir belirti göstermesini, beni bir silah olarak kullanmanın canını yaktığına dair tek bir imada bulunmasını ne kadar umutsuzca beklediğimi fark ettim.

Ama niçin yakınıyordum ki? Ben Astraia'nın canını daha çok yakmamış mıydım?

Neşeyle gülümsedim. "Kuşkusuz, tanrılar böyle iyi bir babadan hak ettiği kadar razı olacaklardır," dedim ve ardıma bakmadan arabadan indim. Kapı arkamdan kapandı. Bir an sonra arabacı kırbacıyla atlara vurdu ve araba gürültüyle gözden kayboldu.

Gergin omuzlarımla kıpırdamadan durup kocamın evine baktım.

Beni kapıya kadar getirmemişlerdi –onunla pazarlık yapmak isteyecek kadar aklını yitirmiş kişiler dışında hiç kimse Nazik Lord'un evine o denli yaklaşmazdı– ancak taş kule,

çimenli yokuşun başına vardıktan sonra iki adımlık mesafedeydi. O şato, Arkadyalı kralların tarihi şatosundan kalan tek bütün parçaydı. Onun ötesinde, tepe, etraflarını saran surlar olmadan bir başlarına ayakta duran harabe duvarlar ve hayalet girişlerle bezeliydi.

Rüzgâr hafifçe uğuldayıp çimenleri dalgalandırdı. Güneş ışığı yüzümü ısıttı ve serin hava, yaz sonunun sıcak, olgun kokusunu beraberinde getirdi. Bir daha asla dışarı adım atamayacağımı bilerek derin bir iç çektim.

Ya başarısız olacaktım ve Nazik Lord beni öldürecekti... ya da başarılı olacaktım ve ya ev çökerken ölecek ya da sonsuza dek onunla birlikte hapsolacaktım. Öyle bir durumda onun beni öldürmesi şansıma olurdu.

Bir an kaçmayı düşündüm. Nazik Lord kaçtığımı anlamadan yokuşun altındaki yollardan birine sapabilirdim ve sonra...

...beni arayıp bulur, zorla geri getirir ve Astraia'yı öldürürdü.

Yapabileceğim tek bir seçim vardı.

Titrediğimi fark ettim. Hâlâ kaçmak istiyordum. Ancak her iki durumda da sonum belliydi; madem öyle, hiç değilse haksızlık ettiğim kardeşimi korurken ölürdüm. Nazik Lord'dan ne kadar nefret ettiğimi, tutsak bir gelin istemenin şimdiye dek yaptığı en büyük hata olduğunu ona göstermeyi ne kadar çok istediğimi düşündüm. Ona duyduğum nefret içimde kabara kabara şatonun tahta kapısına yürüdüm ve sertçe çaldım.

Kapı sessizce açıldı.

Fikrimi değiştirmeden içeri girdim ve kapı derhal arkamdan kapandı. Çıkan ses yerimden sıçramama neden olsa da

kapıyı açma isteğime gem vurmayı başardım. Kaçmamam gerekiyordu.

Böylece etrafıma bakındım. Beyaz duvarları, mavi çinili zemini ve epeyce yüksek tavanı olan, yatak odam büyüklüğünde yuvarlak bir giriş salonuna vardım. Dışarıdan bakınca evden geriye yalnızca bu ıssız kule kalmış gibi görünse de odanın, her birine farklı meyve ve çiçek kabartmaları yapılmış beş maun kapısı vardı. Açmaya çalıştım ama hepsi de kilitliydi.

Kahkaha mıydı o? Küt küt atan kalbimle olduğum yerde kalakaldım. Fakat ses gerçekse bile bir daha tekrarlanmadı. Odayı bir kez daha dolaşıp bu kez tüm kapıları çaldım ancak yine de bir cevap alamadım.

"Ben geldim!" diye bağırdım. "Gelinin geldi! Evliliğin hayırlı olsun!"



Cevap veren olmadı.

Korkudan tir tir titriyordum çünkü şüphesiz, çok geçmeden kapılar açılacak veya tavan yarılacak veya tam ensemde sesini duyacaktım...

Arkamı döndüm ama hâlâ yalnızdım. Daracık üstlüğüm nedeniyle nefes almakta zorlandığımdan çıkardığım kaba soluma sesleri dışında çıt yoktu. Aşağı baktığımda göğüslerimin, kocamın zevkine sunulan altın bir tepsiymişim gibi dışarı taştığını görünce bir kez daha yerin dibine girdim.

Nefretim yerini kırgınlığın o sönmüş, bilindik yangınına bıraktı. Üstlüğün düğmelerine güller dahi çizilmişti çünkü Nazik Lord'un haracı en güzel şekilde paketlenmeliydi, değil mi? Adeta bir doğum günü hediyesiydim ve Nazik Lord da şımarık bir doğum günü çocuğu gibiydi, insanları bekletmekte sakınca görmüyordu.

İç çekip yere oturdum, duvara yaslandım. Kocam muhtemelen dışarıdaydı, talep ettiği bedelleri ödeyebileceklerini

zanneden –bir zamanlar babam da öyle zannetmişti– diğer ahmaklarla lanetli pazarlıklar yapmakla meşguldü. Hiç değilse onunla tanışmak zorunda kalmadan evvel biraz daha zamanım vardı.

Kocam. Yumruklarımı sıktım, derken Telomache teyzenin dün akşam söylediklerini hatırlayınca tekrar korkuya kapıldım. Nazik Lord'un diğer iblislerden, insanların ona bakıp akıllarını yitirmeyecekleri kadar farklı göründüğünü biliyordum. Ancak kimileri ağzının yılanlarınkine, gözlerinin keçilerinkine, dişlerinin ise yabandomuzlarınınkine benzediğini söylerdi; böylece en cesurlar dahi yaptığı pazarlıklara karşı gelemezdi. Diğerleriyse zalimane bir güzelliğinin olduğunu, böylece en bilgelerin dahi ona aldandığını söylerlerdi. Her halükârda, bana dokunmasına izin verme düşüncesi bile beni çileden çıkarmaya yetiyordu.

(Babam Nazik Lord'la pazarlık yapmanın nasıl bir şey olduğunu bana hiç anlatmamıştı. Bir keresinde cesaretimi toplayıp düşmanımın nasıl göründüğünü sormuştum. Bana tuhaf bir böceğe bakar gibi bakmış, bunun ne gibi bir farklılık yaratacağını düşündüğümü sormuştu.)

Yumruğumu duvara vurdum. Acıdı ama kendimi biraz daha iyi hissetmemi de sağladı. Ah, bir de vakti geldiğinde kocamı yumruklayabilseydim.

Ah, o şiir doğru olsaydı...

Ona inanmıyordum, gerçekten, ama gene de bıçağı kınından çıkarıp yavaşça sallayarak avcumda değişen ağırlığını hissettim. Elbette babam beni bıçak kullanma konusunda hiç eğitmemişti; planına yararı olmayacak herhangi bir şey için beni eğitmeyi hiç istememişti. Ancak Astraia ara sıra mutfaktan bıçak aşırıp beni "alıştırma" yapmaya ikna ederdi;

gerçi tek yaptığımız bıçakları havada sallayıp çığlık atmak olurdu. Nafile bir uğraştı.

Babamın haklı olduğunu, bıçaktan kurtulmam gerektiğini biliyordum ancak şu anda bu odada kilitli olduğumdan onu saklayabileceğim hiçbir yer yoktu. Ayrıca bıçağın kız kardeşimin bana son hediyesi olduğu da doğruydu. Madem onu sevemiyordum, hiç değilse hediyesini bir hatıra gibi savaşta yanımda taşırdım. (O, savaşçıların böyle yaptığı hikâyelere bayılırdı.)

Bıçağı tekrar kınına koyup eteğimi düzelttim. Derken ne kadar yorgun olduğumun farkına vardım. Bir süre uyanık kalmaya çalıştıysam da odanın havası iyiden iyiye ısınmış, ağırlaşmıştı. Etraf hâlâ sessizdi; canavarlara ait hiçbir iz yoktu. Ve sonunda uykuyakaldım.

Biri üstüme kat kat battaniye örtmüştü. Uyanır uyanmaz aklıma gelen ilk belli belirsiz düşünce bu oldu. Kalın, sıcacık battaniyeler. Bir şey boynumu gıdıklayınca yerimde kıpırdandım.

Battaniyeler de kıpırdandı.

Bir anda gözlerim açılıverdi. O anda boynumu gıdıklayan şeyin bir tutam siyah saç, battaniyelerinse sıcacık bir beden olduğunu fark ettim. Nazik Lord, başını omzuma yaslamış, tembel bir kedi misali üzerimde yatıyordu.

Başını kaldırıp gülümsedi. Onu, "güzel yüzlü musibet" diye tasvir eden hikâyeler ne kadar da doğruymuş, zira hayatımda gördüğüm en güzel yüzlerden birine sahipti: Sert burun, çıkık elmacıkkemikleri, çehresini saran darmadağınık, kapkara saçlar ve bir kez olsun karşı gelinmemiş, çocukluk çağından yeni çıkmış bir adamın kibirli uysallığına sahip bir beden. Uzun, koyu renkli bir palto giymiş, bembeyaz bir

kravat takmıştı ve kol ağızlarında beyaz fırfırlar vardı. İnsan olsa, gerçek bir beyefendi, derdim.

Ancak irisleri kıpkırmızıydı ve gözbebekleri, kedilerinki gibi ince uzun birer çizgiydi.

Kalbim göğüskafesimden dışarı fırlamak istercesine atıyordu. Tüm hayatını bu ana hazırlanarak geçiren ben, şimdi ne konuşabiliyor ne de kıpırdayabiliyordum.

"Tünaydın," dedi. Sesi krema gibiydi, hafif fakat tok.

Doğrulup dik oturdum. O da dik oturdu, gayretsiz bir zarafetle.

"Ne," diyebildim sadece.

"Uyuyordun," dedi. "Uyanmanı beklerken o kadar sıkıldım ki ben de uyuyakaldım. Eh, artık uyanıksın." Başını yana eğdi. "Rahat bir yastıksın ancak uyanık halini tercih ederim. Adın ne senin, güzel karım?"

Karım. Onun karısı. Uyluğuma değen bıçağı hissedebiliyordum fakat binlerce kilometre ötede gibiydi. Hem avcumda olsa dahi bir şey değişmezdi. Ona itaat etmem gerekiyordu.

"Nyx Triskelion," dedim. "Leonidas Triskelion'un kızıyım."

"Hımm." Üzerime eğildi. "Daha güzellerini de gördüm ama idare edersin."

"Sanırım lord kocam bu konuda uzman?" Ne olduğunu anlayamadan söyleyivermiştim ama hata etmiştim çünkü onu memnun etmem, ayartmam gerekiyordu.

Aciz olduğunu düşünmekten zevk alacaktır, demişti Telomache teyze.

"Lord kocanın sekiz karısı oldu." Öne doğru eğilince bakışlarının beni baştan ayağa süzdüğünü *hissettim*. "Fakat hiçbirisi senin," bir anda eteğimi sıyırdı "kadar," ona katlanmaya hazır halde dişlerimi sıktım, "hazırlıklı değildi."

Bıçağı kınından almıştı. Bir kez elinde çevirdikten sonra duvara fırlattı. Neredeyse sapına kadar saplanıverdi bıçak, yerden en az üç metre yükseklikte kendine yer buldu.

Sonra bana döndü.

Tam şimdi merhamet dilenmem gerekiyordu.

"Peki yalnızca bir bıçak mı?" dedi. "Uyanık bir savaşçı iki tane taşırdı. Yoksa diğerini gözden mi kaçırdım?" Üzerime eğildi. "Leydi karım bakmama müsaade ederler mi?"

Yumruğumu yüzüne geçirdim.

Öyle sert vurdum ki kıçüstü düştü. Nefesimi tuttum; onunla karşı karşıyayken bile ilk düşüncem özür dilemek oldu. Fakat ayağa fırladım, kalbim adeta ağzımda atıyordu, derken kapıların hâlâ kilitli, bıçağımın uzanamayacağım bir yerde olduğunu ve muhtemelen hem kendi sonumu hem de görevimin sonunu getirdiğimi fark ettim.

O doğrulurken dizlerimin üstüne çöktüm. Yapılacak tek şey vardı. Elbisemin ilk düğmesini açmaya başladım, ardından hepsini koparıp açtım.

"Özür dilerim," dedim başım önde. "Ben sadece, babam yanıma bir bıçak alacağıma dair bana yemin ettirdi ve... ve..." önünde yarı çıplak dikilmemin verdiği hisle kekeledim. "Ben senin karınım! Bana dokunman için çıldırıyorum! Aşkını delicesine arzuluyorum!" Bu korkunç kelimelerin nereden çıktığına dair hiçbir fikrim yoktu ancak susamıyordum. "Ne istersen yaparım, ne is..."

Güldüğünü fark ettim.

"Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazsın, değil mi?" dedi.

"Seni öldürme girişimime başlayamadım bile ama bıçağı bana geri verirsen bunu hemen halledebilirim." Kollarımı göğsümde birleştirince hâlâ yarı çıplak olduğumu fark ettim fakat onun önünde utandığımı belli edecek değildim.

"Çok cazip ama olmaz. Bunu yaparsan seni öldürmek zorunda kalırım, oysa ben akşam yemeğini görebilecek kadar uzun yaşayacak bir eş istiyorum." Çevik bir hareketle üstlüğümü bana giydirdi. Neyse ki bir nebze kapanmıştım, sonra kolumu tutup beni ayağa kaldırdı. "Haydi, gel de sana odanı göstereyim."

Bir elini havaya kaldırdı. Bu hareketi bir çağrıya benziyordu ancak etrafta bunu görebilecek kimse yoktu.

Bir terslik vardı; bunu, yan odada uçan sineğin yarı duyulur vızıltısı gibi hissediyordum. İblislerini mi çağırıyordu? Yoksa zaten buradalar mıydı? Odaya bakındım. Ve gözüm gölgesine kaydı. Duvara düşen uzun bir siluetti ve yayılan ışığa rağmen Hermetik lambaların gölgesi gibi capcanlıydı.

Elini kaldırmıştı. Fakat gölgesinin eli hâlâ yanında duruyordu.

İblisler gölgeden olmadır.

Gölge uzayıp ondan koşar adım –duvarlarda kayarak ilerleyen bir şey için bu kelimeyi kullanmak ne kadar doğruysa artık– uzaklaşmaya başlayınca korkudan boğazım kupkuru kesildi, sonra uzun parmaklarını bileğimde hissettim. Dokunuşu serin bir soluk gibiydi ancak kolumu elinden kurtarmaya çalıştığımda kıpırdatamadım bile.

Gölgelere uzun süre bakmayın yoksa karşınızda size bakan bir iblis bulabilirsiniz.

"Gölge seni odana götürecek." Koyu renkli paltosunun iç cebine uzanıp gümüş bir anahtar çıkardı ve onu siluete –Gölge'ye– attı, siluet de anahtarı havada yakaladı. "Ona gelin odasını göster," dedi. Gölge üzeri gül ve nar kabartmalı kapıyı açtı. "Akşam yemeği vakti gelince bana geri getir." Kapı açılınca karşımıza sıra sıra kapıların bulunduğu uzun, ahşap panelli bir koridor çıktı ve gölge beni oraya çekti.

Nazik Lord, "Ve ona yeni bir elbise bul!" diye seslendi arkamızdan. Kapı çat diye kapandı.

Gölge beni koridorda hızlı hızlı çekiştirirken küt küt atan kalbim dışında hiçbir şey duyamıyordum. Attığım her adım beni dış dünyadan biraz daha uzaklaştırıyor, onun alanına biraz daha çekiyordu; diri diri gömülmekten farksızdı bu. Gölge'nin bileğimi sımsıkı tutan elinden gözlerimi alamıyordum; normal bir gölge gibi görünüyordu, bir nefes kadar hafifti fakat beni yaprak kadar hafifmişim gibi kolayca çekiyordu. Bu yaratığın doğaüstü korkutuculuğu karşısında aklımı oynatacaktım.

Bizi iblislerin gözlerinden koru. Kim olursanız olun, hangi tanrıya el açarsanız açın, bu, size öğretilen ilk duaydı. Çünkü dük ya da köylü fark etmez, herkes saldırıya uğrayabilirdi.

Pek sık olmazdı. Yüz kişiden biri ancak bir iblisle karşılaşırdı. Ama bu bile yeterliydi.

Babamın çalışma odasına getirilen insanlar geldi aklıma: Bir deri bir kemik uzuvları birbirine dolanmış, sessizliğe gömülü genç kız; sürekli kıvranıp duran, bağıra bağıra sesini kaybeden suskun adam. Babam kimi zaman onları birazcık iyileştirebiliyordu; kimi zamansa ailelerine onlara mütemadiyen afyon vermelerini söylemekten başka bir şey gelmezdi elinden. Hiçbirinin aklı bir daha yerine gelmemişti. Ki onlar, iblislerle karşılaşmalarından canlı çıkabilen şanslı –belki de onlara şans*sız* demek daha uygun olurdu– kişilerdi.

Çoğu sağ çıkamazdı.

Şimdiyse ben bir iblisin elindeydim. Ancak attığım her adımda kalbim atmaya devam ediyordu. Aklım hâlâ yerindeydi. Gözlerimi yuvalarından çıkarmak, tırnaklarımı parmaklarımdan sökmek istemiyordum. İçimde kopan çığlığı

bastırmak kolaydı. Aklımdan sadece, *Akşam yemeğine dek canlı kalmamı istediğini söyledi*, diye geçirebiliyor, sözleri kafama dank ediyordu.

Gölge'nin duvardan kayıp bir kapı sövesinin üzerinden geçerken dalgalanışını izledim. Bir adım önümde yürüyüp beni arkasından çekiştiren bir adamın gölgesi gibiydi. Gelgelelim bileğimi tutan bir el yoktu, yalnızca bir şerit gölge vardı ve önümde kimse yürümüyordu.

Bu yürüyen gölgenin dışında.

Hiç kimse Nazik Lord'un iblislerinin neye benzediğini bilmiyordu çünkü onlarla karşılaşanlardan hiçbiri yaşadıklarını aktaracak kadar akıllarını koruyamıyordu. Ancak gölge, bir bakışıyla insanların aklını başından alabilecek bir şeye benzemiyordu. Yavaş yavaş rahatlamaya başladım.

Sonra koridor dikkatimi çekti. Önce havasını algıladım: Yaz melteminin temiz, aheste sıcaklığına sahipti –ateşin yaydığı sıcaklığa hiç benzemiyordu– ancak herhangi bir pencere göremiyordum. Bu fazlasıyla tuhaftı. Koridorun iki tarafına sıralanmış kapılar vardı. Başta bana olağan gelmişlerdi fakat şimdi normalden daha uzun ve dar olduklarını fark ediyordum. Görüş açımdan mı öyle görünüyordu yoksa lentolar gerçekten de eğimli miydi?

Ne zamandır yürüyorduk? Koridorun sonunu görebiliyordum ama hiç de yaklaşıyormuşuz gibi değildi.

Bu uzaktan gelen ses, kahkaha mıydı?

O anda yürüyen gölge koridorun bu sıcak sessizliğinden daha az korkunç görünmeye başladı.

"Sen gerçek bir iblis misin yoksa Nazik Lord'un yarattığı alelade yaratıklardan biri mi?" diye sordum durup dururken. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi aptal gibi hissettim; bir gölgenin konuşmasını bekliyor muydum sahiden?

"Yoksa onun bir parçası mısın? İblis lordlarının hepsi, Tartaros'un karnından fırlar fırlamaz yürüyen gölgeler mi edinirler?" diye devam ettim; ilk soruyu retorik bir soruymuş gibi göstermeye saçma bir şekilde epey kararlıydım. "Sizin gibi şeylerin karanlıktan doğması mantıklı aslında..."

Gölge ansızın durunca tökezledim. Kilitli kapılardan birini açmaya koyulunca gümüş anahtar ışıldadı; ardından daracık, taş bir döner merdivene çıktık. Soğuk, nemli hava vurdu üzerime, biraz ekşiydi de, sanki birileri bu odayı akvaryum olarak kullanmıştı. Yukarıya baktım; daha yukarıya, daha yukarıya. Zira merdiven, tepemizde ucu bucağı görünmez halde karanlığa karışıyordu.

"Beni merdivenlerle öldürmeyi mi planlıyor?" diye mırıldandım. Gölge beni öne çekince ses çıkarmadan gittim çünkü nefesimi boşa harcamamam gerektiğinin farkındaydım.

Bacaklarım yanana, serin havaya rağmen boynumdan ter damlaları akana dek yukarı çıktık. Artık yorgunluktan yüzümün eğri büğrü bir hal aldığını, soluk alışlarımın sağır sultan tarafından bile duyulabileceğini önemsemez olmuştum. Evren, titreyen ayağımı diğerinin önüne atma ve yan taraflardaki boşluğa düşmemeye çalışma çabalarıma kadar küçülmüştü. Gölge, rahatça ve durmaksızın akıyordu. Tam artık devam edemeyeceğimi düşünmeye başlamıştım ki merdiven, bomboş beyaz duvarlı ve sade, ahşap döşemeli ayrı bir odaya açılan dar bir kemerli girişin önünde bitiverdi. Tökezleyerek içeri girip dizlerimin üstüne çöktüm.

"Lütfen," dedim nefes nefese. Boğazım o kadar kuruydu ki kelime ağzımdan belli belirsiz çıkmıştı.

Gölge bileğimi bıraktı. İç geçirerek sırtüstü yattım. Bir süreliğine tavana kör kör bakıp soluklanmaya çalıştım. Nihayet

kalp atışım yavaşlamaya, daha rahat soluk almaya başladım, yüzümdeki ter kurudu.

Kendimi daha iyi hissetmeye başladığımda Gölge'nin yanımda diz çöktüğünü fark ettim. Karanlık biçimi duvarlara tutunuyordu.

Soğuk dokunuşu yüzümde gezinip gözüme düşen bir tutam saçı geri çekti. Nafile bir çabayla elimi havaya savurup çarçabuk doğruldum.

"Kuaföre ihtiyacım yok," diye homurdandım sonra. Kalbim yine küt küt atmaya başlamıştı ve tenime değdiği yerler sızlıyordu. Dokunuşu nazikti ama yine de hâlâ bir *şeydi*, iblis değilse bile Nazik Lord'un bir hizmetkârıydı. Efendisininki gibi onun yaptığı iyilikler de ileride edecekleri zulümleri daha da acımasızlaştıracaktı.

Tıpkı Astraia'ya Şiir'i söyleyerek babamla Telomache teyzenin yaptığı iyilik gibi. Bu sadece onu daha çok incitmeme sebep olmuştu.

Hışımla ayağa kalktım. "Haydi, daha beni mahkûm edeceksin," dedim hâlâ yerde çömelen Gölge'ye bakarak; duvara vurmuş, gölgeden bir damla gibi görünüyordu.

Gölge yavaşça doğruldu, benden neredeyse bir kafa boyu uzundu, tıpkı Nazik Lord gibi. Sonra elimi tuttu fakat duraksadı; bakışlarını üzerimde hissettim. Yandan görünüşü şu anda apaçık belli oluyordu; burnunun, dudaklarının ve omuzlarının hatları duvara vuruyordu. O anda, canavar da olsa erkek benzeri bir şey olduğunu fark ettim; yüzümü ateş bastı, boştaki elimle derhal üstlüğümün yırtılan kenarlarını tuttum.

Ben elbisemi yırtarken o da bana bakıyordu. Bakmaya devam edecek miydi, Nazik Lord nihayetinde beni...

Hafif bir baskı hissetim; beni rahatlatmaya ya da özür dilemeye çalışır gibi elimi sıkmıştı. Ancak bir iblis –yahut bir iblisin gölgesi– böyle bir kibarlığa gerek duymazdı kuşkusuz. Derken beni öne doğru çekti, bu kez öncekiler kadar kaba değildi.

Bir sonraki oda yuvarlak, devasa bir balo salonuydu. Duvarları altın renkli pervazlarla süslüydü; tabanı mavi ve altın renkli helezonik mozaiklerle kaplanmıştı; tavana tüm tanrılara duyulan sevgi, birbirine dolanmış etli uzuvlar ve kıvrım kıvrım kumaşlar boyanmıştı. Havası serin, durgun ve büsbütün sessizdi. Adım atarken ayaklarımdan yalnızca hafif patırtılar çıkıyordu fakat bu sesler tüm salonda yankılanıyordu.

Balo salonunun ardından, görünüşte yüzlerce gibi duran bir dizi oda ve koridor daha çıktı karşımıza. Her birinin havası farklıydı: Sıcak yahut soğuk, temiz yahut boğucu; biberiye, tütsü, nar, eski kâğıt, salamura balık, sedir ağacı kokulu. Odaların hiçbiri beni ilk koridor kadar korkutmadı. Fakat bazen –özellikle de gün ışığı bir pencereden içeri vurduğunda– o belli belirsiz kahkahayı duyar gibi oluyordum.

Nihayet, kapıların arasında kiraz kerestesi kaplamalarının ve dantel örtülü pencerelerin bulunduğu upuzun bir koridorun sonuna geldiğimizde odama vardık. Nazik Lord'un buraya niçin "gelin odası" dediğini şimdi anlıyordum: Duvarlar, gümüş renkli kalp ve kuğu desenli duvar kâğıtlarıyla kaplanmıştı ve odanın büyük kısmını sayvanlı bir yatak kapatıyordu, çift kişilikten çok daha büyüktü. Sayvanın dört direği, üzerlerinde boneleri ve bedenlerine yapışan tiril tiril sabahlıkları olan dört bakire biçiminde işlenmişti, yüzleri huzur doluydu. Tapınakların sundurmasını ayakta tutan sütunlara benziyorlardı. Yatağın tülleri, aralarından kan kırmızısı kurdeleler geçen

bembeyaz bir dantel şelalesi gibiydi. Komodinin üstündeki bir vazoda kırmızı güller vardı. Kırmızı yaprakları genişçe açılarak altın renkli göbeklerini ortaya çıkarmış ve kokuları havaya karışmıştı.

Bu yatak da tıpkı elbisem gibi zevk için tasarlanmıştı ve ona bakarken hem ateş basıyor hem de bedenim buz kesiyordu. Yatağın solunda köyüme bakan kocaman bir cumba ilişti gözüme. Pencerenin önüne varmadan ne göreceğimi bilmiyordum, oraya varınca ellerimi cama dayadım. Tüm evleri görebiliyordum, epey küçük ve netti hepsi, uzanırsam dokunabileceğim kadar kusursuz bir resim gibi.

Evime bakabilmek rahatlatıcı olmalıydı. Ama dışarıdan Nazik Lord'un şatosu tam bir harabeydi. Gelin yatağımın yanı başındaki pencerenin önünde durmuş, dış dünyaya görünmez olduğumu bilirken kendimi bir hayalet gibi hissediyordum.

Başımı pencereye yaslayıp ağlamamaya çalıştım. Belki de bu şekilde hissetmem gerekiyordu. Şu anda –hayır, *her daim*– sırf Nazik Lord'u yok etmek için vardım. Aptal olan Astraia'ydı, bu dünyaya onu sevmek için geldiğimi düşündüğünden.

Bir şey dirseğimi gıdıkladı. Hızla arkamı dönünce Gölge'nin duvarlarda kaydığını gördüm; anlaşılan bana değen oydu. Şifoniyerin yanındaki duvarda dalgalandı, biçimsiz şekli pek anlaşılır olmasa da sanırım ellerini ovuşturuyordu.

"İyiyim," dedim pencereden uzaklaşarak.

Elbette iyiydim. Ben bu görev için yetiştirilmiştim. Büsbütün iyi olmaktan başka çarem yoktu.

Gölge'yle umurundaymış gibi konuştuğumu fark ettim. Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Git, efendine emrini yerine getirdiğini söyle. Yoksa kalıp üzerimi değiştirmemi seyretmek mi istersin?"

Gölge aşağı yukarı sallandı –başını sallıyor olabilirdi–, sonra kayarak uzaklaşıp beni odada yalnız bıraktı. Kendimi yatağın üstüne attım. Oda fıldır fıldır dönüyordu; birden, bunun gerçek olduğuna, sahiden Nazik Lord'un şatosunda oturduğuma ve komodinimin üstündeki güllerin yanında duran mavi elbiseli, pembe yanaklı çini bir çoban kızımın olduğuna inanamadım.

Astraia'nın da böyle bir biblosu vardı fakat onunkinin elbisesi pembeydi.

Tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. Yanından ayrılırken Astraia'nın yüzünde yalnızca acı yoktu; büsbütün idrak eksikliği de vardı. Her zaman kendisine gülümseyen, öpücüklere boğan ve rahatlatan biricik kardeşinin bu kez canını yakmaya çalıştığına inanamıyordu. Babam ve Telomache teyzenin ona yalan söylediğine de inanamıyordu.

Seni sevdi, diye düşündüm vahşice. *Sen onu tümüyle kandırırken o senin hakkında hep iyi düşündü. Ta ki o son ana, içindeki tüm sevgiyi ondan koparıp aldığın zamana dek.*

Bu kez ağlamadım fakat içimi saran o buz gibi his bu kez daha da şiddetlendi. Tırnaklarımla derimi yarıp açmak, çoban kızı paramparça etmek, duvarı yumruklayıp hüngür hüngür ağlamak istiyordum. Ancak bu, itidalimi kaybetmem demek olurdu ki daha az evvel sonunun nereye varacağını görmemiş miydim? O nedenle kaskatı ve gergince oturdum; ıstırabımı, öfkemi ve utancımı içime gömdüm; ta ki o tanıdık hissizlik dönene dek.

Sonra dişimi sıkıp gardırobun önüne geçtim ve en dekolte elbiseyi buldum, lacivert ipekli, dökümlü bir elbiseydi. Kız kardeşimin kalbini kırmıştım. Onu bir daha asla gö-

remeyecektim, dolayısıyla ondan asla af dileyemeyecektim. Nefretin içimde irinlenmesine o kadar uzun zamandır izin veriyordum ki onu adamakıllı sevmeyi öğrenebileceğimi de zannetmiyordum. Lakin Nazik Lord'dan uzak, üzerine vuran gerçek güneşle iblislerinden korkmadan yaşamasını sağlayabilirdim.



5

Akşam yemeği, büyük, masmavi taş salonda veriliyordu. Her iki yanda da sıra sıra sütunlar vardı; sol tarafta, sütunların ardındaki taş duvar tırtıklı ve işlenmemişti ancak sağ tarafta vitraylı devasa bir duvar vardı. Vitrayın üstünde herhangi bir resim yoktu; yalnızca beyaz masa örtüsünün üstüne gökkuşağının renklerinde ışık yansıtan iç içe geçmiş rengârenk baklava biçimli pencere camları vardı. Salonun öbür ucunda, büyükçe bir boş kemer, güneşin alçaldığı batıda semaya bakıyordu. Ufuk çok uzakta olsa da gökyüzü tuhaf biçimde yakın görünüyordu: Hareleri daha genişti ve yüzeyi daha saydamdı, kızıl kahverengi benekleriyle kızıl altın renginde ışıyordu.

İhtişamlı gökte koyu bir benek gördüm. Hızla büyüdü, büyüdü; büyük, siyah bir kuş olana kadar büyümeye devam etti. Bir at kadar vardı. Kemere yaklaşınca yavaşladı, bedeni eriyip bir erkeğe dönüştü.

Hayır, bir erkeğe değil: Nazik Lord'a. Arkasında estirdiği rüzgârla yere indi ve uzun adımlarla yürümeye başladı, botları taş döşemenin üstünde pat pat ederken kanatları kapanıp uzun, koyu renkli paltosunun desenine karışarak gözden kayboldu. Bir an insan gibi gözüktü ve bana epey yakışıklı geldi. Kırmızı gözlerindeki ince uzun gözbebeklerini görebileceğim kadar yakınlaşınca bu korkunç şey karşısında kanım dondu.

"İyi akşamlar." Masanın diğer ucunda durup bir eliyle sandalyesinin sırtını tuttu. "Yeni evini beğendin mi?"

Gülümseyip öne eğildim; dirseklerim masaya, kollarım da birbirine dayalıydı; böylelikle göğüs dekoltem belirgin duruyordu. "Bayıldım."

Gülümsemesi kırıştı, sanki kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. "Bu numarayı ne kadardır çalışıyorsun?"

Gülümsemeye devam et, diye düşündüm fakat ne kadar çocukça davrandığımı fark edince yüzüm alev alev yandı.

"Bunu sana teyzen mi öğretti? Zira aramızda kalsın, yapayalnız bir kedinin bile onun cazibesine karşı koyabileceğinden şüphem yok."

İşin kötü tarafı, bu fikri bana o *vermişti* ama Nazik Lord'un bunu bu şekilde söylemesine gerek yoktu. Telomache teyzeye benzer bir yanım varmış gibi. Ya da *onun* Telomache teyzeyi eleştirmeye hakkı varmış gibi.

Bir şey daha söyledi fakat anlamadım; bakışlarımı tabağıma dikmiş, ağır ağır soluk alıp veriyor ve hiçbir şey hissetmemeye çalışıyordum. Bir kez daha öfkeme yenik düşemezdim. Burada olmazdı, şimdi olmazdı.

Sanki derimin altında karıncalar geziyordu; sinekler kulaklarımın içinde vızıldıyordu. Buz gibi bir akıntı beni uzaklara sürüklemeye çalışıyordu adeta. Zihnimde bu benzetmeleri sıraladım çünkü bazen hislerimi yeterince çözümlersem yok oluyorlardı.

Nefesinin ensemi gıdıklamasıyla yerimden sıçradım. Şu anda yanı başımdaydı, üzerime eğilmiş, "Merak ettim. Teyzen sana ne gibi tavsiyeler verdi?" diyordu.

Bir anda strateji falan aklımdan çıkıverdi. Çatalımı kaptığım gibi ona batırmaya çalıştım.

Bileğimi tam vaktinde yakaladı. "Bu biraz farklı oldu."

"Özür dilerim..." dedim istemsizce, sonra kırmızı gözlerine baktım.

Annemin de aralarında olduğu sayısız insanı öldürmüştü. Dokuz yüz yıl boyunca ülkeme zulmetmiş, iblislerini kullanarak halkımı korku içinde yaşamaya zorlamıştı. Ve hayatımı mahvetmişti. Niçin özür dileyecektim ki?

Tabağımı alıp suratına geçirdim, ardından bıçağı kapıp sol elimle onu bıçaklamaya çalıştım. Bu kez neredeyse başarıyordum ki sağ bileğimi burktu. Acısı tüm koluma yayıldı ve ikimiz de yere kapaklandık. Tabii ki o benim üzerime düştü.

"Kesinlikle farklı." Ben nefes nefese kalmışken o hiç de soluğu kesilmişe benzemiyordu. "Karım olmayı hak edeceksin neredeyse." Doğruldu.

"Fark ettim de... sen bile bunun iltifat olmadığını düşünüyorsun," diyebildim güçlükle. Kalbim hâlâ deli gibi atıyordu fakat beni cezalandıracak gibi bir hali yoktu.

"Ben kötü iblis lorduyum. Bunun iltifat olmadığını biliyorum ancak kalbinde biraz kötülük olan bir karım olsun isterim." Alnımı dürttü. "Bir an evvel kalkmazsan seni gene yastık olarak kullanacağım."

Çabucak doğruldum. Güldü. "Harika. Haydi baştan başlayalım. Ben senin kocanım, bana 'sevgili lordum' diyebilirsin..."

Dişlerimi gösterdim.

"Ignifex de olur."

"Gerçek adın bu mu?"

"Alakası bile yok. Şimdi beni dikkatle dinle çünkü sana kuralları söyleyeceğim. Kural bir. Her gece sana gerçek adımı tahmin etme şansı tanıyacağım."

Bu öylesine beklenmedik bir şeydi ki sadece kelimeleri anlamak bile epey zamanımı aldı, sonra gerildim; hiç kuşkusuz, kuralları tehditkâr yahut alaycı bir hal alacaktı. Fakat Ignifex, tüm kocalar böyle şeyler söylerlermiş gibi sakin sakin konuşmaya devam etti. "Doğru tahmin edersen özgürlüğüne kavuşursun. Yanlış tahmin edersen ölürsün."

Ölüm tehdidine rağmen bu teklifi kulağa o meşhur numaralarından başka bir şey olamayacak kadar iyi geliyordu.

"Bana niçin böyle bir şans tanıyasın ki?"

"Ben Pazarlıklar Lordu'yum. Bunu da onlardan biri say. Kural iki. Bu evdeki kapıların çoğu kilitli." Paltosunun önünü açtı ve bu kez, göğsünde çapraz bağlanmış koyu renkli deri kemerler gördüm, her birine bir dizi anahtar bağlıydı. Kalbine yakın yerden sade, gümüş bir anahtar alıp bana uzattı. "Bu anahtar, girme izninin olduğu tüm kapıları açar. Diğer odalara girmeye çalışma yoksa bundan epey pişman olursun... gerçi çok uzun sürmez."

"Önceki sekiz karına öyle mi oldu?"

"Bazılarına. Bazıları yanlış ismi tahmin etti. Ve bir tanesi çelik merdivenlerden düştü, gerçi o olağanüstü sakardı."

Anahtarı sıktım. Soğuk kenarları avcuma battı, keskin küçük bir vaatti bu. Kocamı ayartmayı başaramamış olabilirdim fakat gene de bana biraz özgürlük tanıyacak kadar aptaldı ve bundan *ziyadesiyle* pişman olmasını sağlamak için elimden geleni ardıma koymayacaktım.

"Bu arada, yemek yemek ister misin?" Ayağa kalkıp elini uzattı.

Onu görmezden gelip kendim kalktım. Burnuma sıcacık, leziz mi leziz, pişmiş et kokusu doldu: Biz kavga ederken getirilmiş olmalı, masanın üstünde devasa bir domuz kızartması duruyordu, ayakları tavana bakıyordu. Hemen yanında büyük bir kâse kaplumbağa çorbası vardı ve her taraf meyve, pilav, hamurişi ve kızarmış fındıkfaresi tabaklarıyla donatılmıştı.

"Nasıl?.." diye soludum.

Ignifex yerine oturdu. "Bu evin işleyişini merak etmeye başlarsan muhtemelen aklını yitirirsin. Gerçi epey eğlenceli olurdu. Özellikle de koridorlarda çırılçıplak koşmana neden olacak türden deliliğe kapılırsan. Öyle bir durumda hiç çekinme."

Masaya tekrar otururken dişlerimi sıktım. Ölçüsüz de olsa gevezeliği tuhaf biçimde rahatlatıcıydı. Çünkü saçmaladığı sürece bana herhangi bir şey *yapmıyor*du.

Masayı yiyeceklerle donatan görünmez eller bıçağımı, çatalımı ve tabağımı da yerine koymuş, kadehimi şarapla doldurmuştu. Bakışlarımı içindeki koyu renkli sıvıya dikip kadehi elime alıp döndürdüm. Ansızın, burada yeme içme fikri beni dehşete düşürdü. Persephone[4], yeraltı yiyeceklerinden bir kez tatmış, bir daha asla oradan çıkamamıştı. Fakat ben zaten buradan hiç çıkamayacaktım.

"İçinde kan veya zehir yok." Gülümsedi; belli ki korkularımdan zevk almaktan asla bıkıp usanmayacaktı. "İblis olabilirim ancak bir Tantalus[5] veya Mithridates[6] değilim."

---

4 Yunan mitolojisinde Zeus ve Demeter'in kızı. (ç.n.)

5 MÖ 8. yüzyılda yaşadığı iddia edilen Frigya kralı. Efsaneye göre tanrıların sofrasına oturabilen tek insandır. (ç.n.)

6 MÖ 120 – MÖ 63 yılları arasında Anadolu'da hüküm süren Pontus kralı. Küçük yaşta annesinin kendini zehirlemek istemesinden dolayı çeşitli zehirler geliştirerek ilk zehir bilimci unvanına nail olmuştur. (ç.n.)

"Ne yazık," diye mırıldandıktan sonra şarabımdan bir yudum aldım. "Mithridates olsan fena olmazdı. Hiç değilse hızlı bir ölümüm ya da iyi bir bağışıklık sistemim olurdu." Efsaneye göre, antik kral, yiyeceklerine her gün az miktarda zehir katarmış, böylece bedeni yeryüzündeki tüm zehirlere direnebilmiş. Acaba Ignifex'i zehirleyebilir miydim? Gerçi hangi dünyevi zehir bir iblisi zehirleyebilirdi ki?

"En azından Tantalus olmadığıma şükret." Bıçağını yalayınca kendimi irkilmekten alıkoyamadım. Mithridates'i yalnızca âlimler okurken Tantalus'un hikâyesini herkes bilirdi; kestiği oğlunu tanrılara sunarak onları onurlandıracağını düşünen kraldı o. Cezası sonsuz açlık ve susuzluk olmuştu, erişemeyeceği yerde asılı meyveler ve içmeye kalktığında çekilen suyla işkence edilmişti.

"Menfur şeylerden geri durmak sana ödül kazandırması gereken özel bir lütuf değildir, lord kocacığım." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Yoksa bir dahaki sefere, sırf henüz bana eziyet etmedin diye seni sevmemi falan mı bekleyeceksin?"

Kelimeler ağzımdan dökülürken ne kadar doğru olduklarını fark ettim. Halihazırda yarım gündür Nazik Lord'un geliniydim ve şaşırtıcı biçimde az eziyet görmüştüm. Ve buna minnettar değildim; bundan rahatsızdım. Ne planlıyor olabilirdi?

"Eh, çatalınla beni deşmeye çalışmayacağın bir akşam yemeği olmasını şimdiden umut etmeye başladım bile," dedi.

"O halde hayal kırıklığına uğramaya alışsan iyi olur."

Belki de beni meraktan öldürmeyi planlıyordu. Fakat kendimi bildim bileli beni öldüreceği anı bekliyordum; benimle istediği kadar alay etsin, yine de beni yıldıramazdı. Fare dolması tabağına uzandım. Tantalus'un bahsi geçtikten

sonra et yeme isteğim kalmamıştı fakat bunu fark etmesini istemiyordum.

Sessizce yemeğimizi yedik. Aç değildim ve öyleymiş gibi davranmanın anlamı yoktu, o nedenle çok geçmeden çatalımı bırakıp, "Kalkabilir miyim?" dedim.

"Masadan kalkmak için iznime ihtiyacın yok. Çocuk değilsin."

"Hayır, senin esirinim." Ayağa kalktım. "Yatmaya gidiyorum." İşte o anda kalbim tekrar küt küt atmaya başladı; nasıl unutabilmiştim, bir anlığına bile? Ben onun karısıydım ve bu bizim gerdek gecemizdi. Bana eziyet etmek istemese bile hiç kuşkusuz hakkını arayacaktı.

Beklediğim kadar acımasız değildi; fakat yine de hâlâ beni esir alan, annemi öldüren ve tüm dünyama hükmeden kalpsiz, gaddar bir *şeydi*. Bedenime sahip olması düşüncesi midemi bulandırıyordu. Ama başka seçeneğim yoktu.

Babamın başımı okşayıp duygusuz bir sesle, "Görev, tatması acı fakat içmesi tatlıdır," deyişini hatırladım. Keşke şimdi burada olsaydı, burada olsaydı da yüzüne tükürebilseydim.

Ignifex'in yerinden kalkıp yanıma gelişini gözlerimi ayırmaksızın izledim. Belki de yatağa kadar beklemeyecekti; belki de bana hemen şimdi, burada sahip olacaktı. Hiç değilse bir an evvel olup biterdi; fakat zihnim hainice ekledi hemen: *Ta ki yarın geceye dek ve ondan sonraki geceye ve ondan sonraki geceye...*

"Nyx Triskelion." Sağ elimi tuttu. "Adımı tahmin etmek ister misin?"

Öncesinde bana anlattığı şeyi hatırlamam biraz zaman aldı, sesimi kullanabilmemse daha uzun sürdü. "Tabii ki hayır."

"O halde yarın görüşürüz." Elimi kaldırıp parmak boğumlarımın üstüne bir öpücük kondurdu. Sonra yanımdan geçip giderek kapıyı açtı. "Tatlı rüyalar."

"Ama," dedim ve titreyen sesimden tiksindim. Rahatlama, korku gibi hissettirmemeliydi.

"Ne?" Kapıdan çıktığından başını içeri uzattı, siyah saçının birkaç tutamı gözlerine düştü. "Daha şimdiden evliliğinden şikâyetçi misin yoksa?"

Yutkundum. "Eh. Gerdek gecemde bana sahip olacağını düşünmüştüm."

"Ben senin kocanım. İstediğim kadar bekleyebilir, yine de sana bütünüyle sahip olabilirim."

Gardırobumdaki geceliklerin tümü dantel ve tülden olmaydı, vücuda yapışacak ve umulmadık yırtmaçlarla açılacak şekilde kesilmişti. İyice karıştırıp nihayet yumuşacık, kırmızı ipekli bir sabahlık buldum. Düğmesizdi, sadece bir kuşağı vardı fakat hiç değilse transparan değildi. Onu üzerime geçirmeden odada volta atmaya başladım. Ignifex bu gece odama gelmeyeceğini ima etmişti ama bu gece gerdek gecemdi. Başka ne yapabilirdi ki?

Öte yandan, insan değildi. Kim bilir evlilik ona ne ifade ediyordu?

Bir hareket hissetmemle başımı o yana çevirdim: Gölge'ydi, gümüş-beyaz duvarlardan kayarak odaya girdi. Bir anda tüm bedenim gerildi; o ana dek, bağışlanacağıma ne kadar inanmaya başladığımı hiç fark etmemiştim.

"Lord kocam, beni tekrar görmeyi bu kadar çabuk mu istiyor?" diye sordum.

Gölge bir an dalgalandıktan sonra durdu.

"Yoksa buraya beni ona hazırlamak için mi geldin?" Ellerimin nasıl titrediğini gizlemek için kollarımı göğsümde birleştirdim. "Çünkü şu anda ne görüyorsan efendin ancak o kadarını alır." Ignifex beni istediği anda devirebilirdi fakat o ana dek dimdik ayakta duracaktım.

Gölge duvardan uzaklaştı.

İlk adımında, belli belirsiz insan şeklinde kara bir buluttu sadece. Sonra kara lekeler uzayıp parmaklara ve tüylere dönüştü; rengi açıldı ve ardından katılaştı. Yatağımın ayakucunda durduğunda neredeyse normal bir erkek gibiydi, yaşıyordu, nefes alıyordu ve cismaniydi. Neredeyse. Zira hâlâ grinin tonlarındaydı. Yırtık pırtık paltosu barut rengiydi, teni süt beyazı, saçıysa gümüşü andıran kirli beyazdı. Sadece gözleri renkliydi, daha evvel hiç görmediğim koyu mavi bir renkteydi, gözbebekleri yuvarlak ve insana özgüydü.

Yüzü, Ignifex'in o güzel yüzünün şeklindeydi. Fakat onda kıpkırmızı kedi gözleri olmadığından, yüz çizgilerinde yahut duruşunda kibir ya da alaycılık olmadığından aralarındaki benzerliği fark etmem biraz zaman aldı.

"Sen..." Şu anda kendime sarılıyordum. "Nasıl..."

Duvardaki saati işaret etti.

"Gece yarısı olduğu için mi?"

Başıyla onaylayıp kapıyı gösterdi, elini uzattı. Daveti ziyadesiyle açıktı.

Bir iblis lordunun yaşayan bir gölgesi olması şaşılacak bir şey değildi. O gölgenin geceleri insan biçimine bürünmesi bile mümkündü. Fakat Gölge'nin *gözleri* insan gözleriydi ve maviydi, yalnızca kitaplarda okuğudum gerçek gökyüzü gibi. Ahmakça bir an, o gözlere güvenmek istedim. Eline uzanır gibi oldum.

Sonra nerede olduğumu ve o yüzün kime ait olduğunu hatırladım.

"Onun yüzünü takınabiliyorsun demek," dedim. "Yani sen onun başka bir parçasısın." Titreyen ellerimi iki yana düşürüp bütün onurumla doğruldum. "Irzıma geçmeye geldiysen bunu burada yapmak zorundasın, lordum. Seninle hiçbir yere gelmiyorum."

Suratı asıldı. Sonra uzun adımlarla üzerime doğru geldi; ben geri kaçarken o saygıyla dizlerinin üstüne çöktü. Ayaklarımı öpüp ellerini dizlerime dayadı: En eski yakarış duruşuydu bu.

Sonra başını kaldırıp bana baktı, mavi gözleri iri ve çaresizdi.

Küçükken, bir keresinde, oturma odasındaki sarkaçlı saate kulağımı dayamış, öğle vakti ağır ağır çalışını dinlemiştim. Çan sesleri beynimde çınlamamış; kollarımdaki kemiklerden ciğerlerimdeki havaya kadar tüm bedenimde yankılanmıştı, ta ki aciz aciz titremekten başka bir şey yapamayacak hale gelene dek.

Şu anda da kendimi öyle hissediyordum. Kısacık, izsiz bir an ne kıpırdayabildim ne de nefes alabildim. Tek yapabildiğim, solgun yüzüne, aralık dudaklarına bakmak ve şu düşünceyi zihnimde defalarca tekrarlamak oldu: *Bana yalvarıyor.*

Ignifex'i hatırladım, kibrini ve zahmetsiz gücünü. O, herhangi bir şey için bana asla yalvarmazdı. Hiçbir iblis yalvarmazdı, kaderlerin en kötüsüyle karşı karşıya kalmadıkları sürece. Kaldı ki benim Gölge'ye zarar verecek kuvvetim yoktu.

Bu yaratık her neyse, Ignifex'in bir parçası olamazdı. İblis olamazdı. O da benim gibi bir tutsaktı.

Ellerini tuttum. Teni soğuk ve kuruydu, şaşırtıcı şekilde katıydı; derisinin altındaki kemiklerin ve sinirlerin hareket ettiğini hissedebiliyordum.

Yalvaran birini geri çevirmek büyük günahtı; bu gelenek, konukseverlik kadar eski ve en az onun kadar kutsaldı. Fakat onu bu sebepten ayağa kaldırmadım. Ne yapmam gerektiğini biliyordum elbette, zaten halihazırda ölüme terk edilmişken tanrıların gazabından korktuğum söylenemezdi. Gölge'nin gözlerine baktığımda aklımdan geçen şu olmuştu: *O da tutsaksa müttefikim olabilir.*

Kendi gölgesinin ihanetine uğrayan Nazik Lord. Bu düşünce hoşuma gitmişti.

"Göster bakalım," dedim. "Nasıl olsa buraya ölmeye geldim."

Soluk yüzünden belli belirsiz bir gülücük geçti ve parmakları benimkileri sıkıca kavradı; teninin insan tenine ne kadar benzediğine bir kez daha hayret ettim. Sonra elimi bırakıp uzun adımlarla benden uzaklaştı, yere değen çıplak ayaklarının çıkardığı ses bir fısıltıdan farksızdı. Döşeme tahtalarından biri ağırlığıyla gıcırdayınca, cismani haline bir kez daha şaşakalıp yerimden sıçradım. Sonra peşinden gittim.

Sonuçta doğru söylemiştim. Buraya hayatta kalmak için gelmemiştim.

Beni evin karanlık koridorlarından geçirdi; bazıları, pencerelerden içeri dolan solgun ay ışığıyla aydınlanmıştı zira gümüş kaplama ay –güneş kadar sahteydi– gece göğünde yusyuvarlak ışıldıyordu. Odaların bazılarında Hermetik lambalar ve çıtırdayan meşaleler vardı. Bazılarında ne ışık vardı ne pencere; yahut pencere vardı fakat –ürkütücü şekilde– zifiri karanlığa bakıyordu. O odalarda Gölge parmaklarını şıklatmış ve yanı başında küçük bir ışık belirmişti.

Daha önce önünden geçtiğimiz balo salonuna geldik. Orayı duvarlarındaki yaldızlı pervazlardan tanıdım yoksa karanlıkta tavanı göremiyordum ve yer tamamen değişmişti. Mozaikler

yoktu; yer yoktu. Onun yerine, odayı boydan boya durgun su dolduruyordu, içinde beyaz-altın pırıltılar olan koyu mavi bir suydu; suyun üstünde incecik ışıklar dans ediyordu.

"Çok güzel," diye fısıldadım.

Gölge yeniden elimi tutup beni çekiştirdi. Peşinden tereddütle iki adım attım, ayaklarımın suya batmasını bekliyordum fakat tabanlarım cam gibi soğuk, sert ve pürüzsüz bir şeye değdi. Aşağı baktım: Su, ayaklarımızın etrafında hafifçe dalgalanıyor fakat ağırlığımızı da kaldırıyordu. Böylece bir gece yarısı gölünün ortasına yürüyüp ışıkların etrafımızda bir kuş sürüsü gibi dönmesini izledik.

Bu manzara ne kadar güzel olursa olsun, kendimi kaptıramazdım.

"Sadece bana güzel bir manzara göstermek için dizlerime kapanmadın." Gölge'ye baktım. Benden uzağa, suyun diğer ucuna bakıyordu. "İddiasına varım, beni buraya getirmekle Nazik Lord'un gazabına uğramayı da göze aldın. Neden?"

Bunun üzerine bana döndü, solgun yüzü mesafeliydi. Elimi hızlıca ve sıkıca tutup göğsüme bastırdı.

Nefesim kesildi. Kalp atışlarım dışında etraftan çıt çıkmıyordu.

Göğsümün üstündeki elime dokundu, sonra etrafımızı saran suyu işaret etti. Bir bilmeceydi bu, bulmam için yalvarıyordu, ah, keşke o mavi gözlerinden ve boynumda atan nabzımdan başka bir şey düşünebilseydim...

Derken bunun benim nabzım olmadığını fark ettim: Bu, Hermetik bir çalışmanın kalp atışıydı. Babamın laboratuvarında saatler geçirmiş, sayısız çalışmanın dört kalbini bulmuştum, ta ki bunu saniyeler içinde gözlerim kapalı halde yapabilecek duruma gelene dek. Babamın çalışmalarının patlayana dek delicesine atan küçük nabızları vardı; tıkır tıkır işleyen saat

gibi. Bu, yavaş bir güç döngüsüydü; damarlarımdaki kan dolaşımı gibi, ağacın özsuyu gibi.

Ve ben bunu biliyordum.

Titrek bir nefes aldım. Sonra elimi çekip Gölge'ye baktım. "Bu Suyun Kalbi."

Başıyla usulca onayladı.

Suyun Kalbi. Nazik Lord'u yenmenin ilk adımıydı. Haklı olduğumuzun, onun yenile*bileceğinin* kanıtıydı.

Ve Gölge, efendisini hiçe sayarak bana bunu göstermişti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Hayal dahi edemeyeceğim bir şekilde Ignifex'in kölesi olmuştu fakat yine de onunla savaşımda bana yardım ediyordu.

Bana *yardım* ediyordu. Bu tuhaf ve korkunç evde, korkunç kocamın insafına bırakılmıştı ama artık yalnız değildim.

"Teşekkür ederim," dedim yeniden, gülümsedi. Yumuşacık, hoşnut bir ifadeydi bu; gülmesine müsaade edildiğine inanamıyormuş gibi. Yüzü soğuk bir güzellikten gerçek ve insani bir ifadeye bürünmüştü. Ben de ona gülümsedim. Yıllar sonra ilk defa birine rol yapmadan, yüreğimde azıcık dahi kin kırıntısı olmadan gülümsüyordum.

Bu odanın dışında ve gün ışığı tekrar belirdiğinde bir canavarın tutsak karısı olacaktım. Korku ve nefretimde boğulacaktım. Gölge bana yardımı dokunamayacak bir karanlık parçası olacaktı yalnızca, Ignifex de bu sefilliğimle alay edecekti. Fakat şu anda ve burada, Gölge aslı, Ignifex ise sureti gibi görünüyordu. Şu anda ve burada, kendimi başka bir kız gibi hissediyordum; korkusuz biri gibi, kimseden nefret etmemiş yahut nefret edilmeyi hiç hak etmemiş biri gibi. Hatta, istediği bir şeyi alırsa affedilebilecek biri gibi.

Ignifex'in sırıtışını ve kendinden emin sözlerini hatırladım: *İstediğim kadar bekleyebilir, yine de sana bütünüyle sahip olabilirim.*

Ve şöyle düşündüm: *İşte buna asla sahip olamayacak.*

Parmak uçlarımda yükselip Gölge'yi dudaklarından öptüm.

Bu öpücük, yüzümü yüzüne değdirmekten ibaretti sadece. Telomache teyzenin nutuklarına rağmen bir öpücüğü nasıl uzatacağımı hiç bilmiyordum ve dudakları beni ürkütmüştü, yabancı ve cam kadar soğuktu. Fakat Gölge çenemi tutup beni nazikçe öperek dudaklarımı araladı. Dudakları hâlâ soğuk olsa da nefesi sıcacıktı. Beni öperken onunla aynı anda nefes aldım, ta ki tüm bedenimi, onunkiyle karışık bir soluktan ibaretmiş gibi hissedene dek.

Beni öpmeyi bıraktığında geri çekilmedim; küt küt atan kalbimle boğazındaki çukura baktım ve içimden gelen delicesine kahkaha atma isteğini bastırmaya çalıştım. Korkunç kocamdan başka birinin öpücüğünü –ki onunki eziyetten başka bir şey olmazdı– tadacağım aklımın ucundan dahi geçmemişti. Oysa şimdi...

"Dikkatli olmalısın," dedi Gölge.

İşte o zaman geri çekildim. "Nasıl?.."

Belli belirsiz gülümsedi. "Çünkü beni öptün."

Öptün kelimesini duyunca tüm bedenim ürperdi. Birdenbire yabancı, istediğine sahip olabilen özgür bir kız gibi hissetmeye başlamıştım. İffetini koruması (tabii onu feda etmediği sürece) ve yalnızca Arkadya'yı kurtarmayı düşünmesi gereken Nyx Triskelion gibi hissediyordum. Ve az evvel bir adamı ahlaksızca öpmüştüm. Eh, muhtemelen adam değildi ama *kesinlikle* kocam da değildi.

Birini öpmüştüm ki o biri artık gülümsemiyor, beni sakin bakışlarla izliyor ve aramızdaki küçük mesafeyi kapamak için tek bir adım dahi atmıyordu.

Yere çökemeyeceğimden bir adım geri çekilip başka şeyler düşünmeye çalıştım.

"Sen onun bir parçası değilsin," dedim dikkatle yüzüne bakarak. O da tepkisizce bana bakıyordu. "Bence sen onun yarattığı bir şey değilsin." Sıradan bir *yaratık*, yaratıcısının emrine karşı gelip beni öpemezdi. "Sen onun lanetlediği birisin, değil mi?"

Gölge başıyla onaylayınca kalbim küt küt atmaya başladı. Lanetli biri azat edilebilirdi demek ve azat edilmiş biri şunu düşünebilirdi...

Neyi? Kendimi Nazik Lord'la beraber yıkılan evinde sonsuza dek tutsak etmeden evvel beni bir kez daha öpmesini mi? Sonunda yok olacaksak, bir kere öpülmüşüm ya da yüz kere, fark eder miydi?

Hem Gölge bunu düşünmüyordu bile. O sadece konuşabildiği için mutluydu, tabii mutlu kelimesi, yüzü ayaklarımızın altındaki su kadar durgunlaşan biri için kullanılabilirse.

"İkimiz de onun esiriyiz," dedim. "Ona bir kez ihanet ettin bile. Bu ikimizi müttefik yapar, değil mi?"

Sadece müttefikim olması bile beni mutlu ederdi. Zira bu kadarını bile hayal etmemiştim.

Konuşacak gibi ağzını açtı, sonra vazgeçti. "Ona daima itaat etmek zorundayım," dedi bir süre sonra. "Bana fazla güvenme."

Fakat bu sözleri, güven duygusunun içimde çatırdayıp ışımasına sebep oldu. Bir iblis yahut bir iblisin gölgesi bana kendisine güvenmemi söylerdi, tam aksini değil.

"O halde sana elimden geldiğince güveneceğim," dedim. "Bana onunla ilgili ne anlatabilirsin? Sana ne yaptı?"

"Anlatamam..." Dudakları sessizce kıpırdandı, ta ki bir elini üstüne bastırana dek. Kaşlarının ortası kırıştı.

"Onunla ilgili mi konuşamıyorsun? Yoksa kendinle ilgili mi?"

"Onun sırlarıyla ilgili," dedi alçak sesle.

"Bana ne anlatabilirsin?"

Gölge cevap vermeden evvel etraflıca düşündü. "Diğer kalpleri kendin bulmalısın. Fakat dikkatli ol."

Cevaplayabileceği, işe yarar bir soru düşünmeye çalıştım. "Evi araştırabileceğim güvenli bir zaman dilimi var mı?"

"Asla." Duraksadı. "Ancak geceleri ne yaptığını fark etmeyecektir. Odasından çıkmaz."

"Niçin, karanlıktan mı korkuyor?"

Bunu şaka olarak söylemiştim ama Gölge ciddi ciddi başıyla onayladı. "Tüm canavarlar gibi. Çünkü karanlık ona aslında ne olduğunu hatırlatıyor."

"Sen bu yüzden mi geceleri insan oluyorsun?" diye sordum. "Gündüz vakti onun yarattığı bir canavarken, karanlık sana aslında ne olduğunu hatırlattığından mı?"

Öylece yüzüme baktı: Elbette yaradılışıyla ilgili konuşamazdı.

"Sevindim," dedim. "Seninle tanıştığıma yani. Onun yüzünü taşımak zorunda olduğun için üzgünüm." *Gerçi yüzünü epey güzel taşıyorsun*, diye düşündüm ve yeniden yerin dibine girmek istedim. Fakat onun yerine, "Sen ne yaptığımı biliyorsun. O da biliyor mu?" diye sordum.

Cevap vermeye çalıştı ancak Nazik Lord'un gücü ona müsaade etmedi; dudakları bükülüyor, kaskatı kesilip duru-

yordu, sonunda vazgeçti, elimi tuttu ve doğruca gözlerimin içine baktı. "Tek umudumuz sensin."

Bu sözleri ailemden binlerce kez duymuştum ancak bu kez çaresiz bir öfkeye kapılmak yerine ürkek bir umutla doldum. Hayatımda ilk defa kin beslemediğim biri tarafından arzulanıyordum: Acı çekeyim diye beni seçmemiş biri; yokluğunu çektiğim tüm iyi şeylere sahip olmayan biri; hatta benim için kendi hayatını tehlikeye atan biri.

"O halde sizi kurtaracağım," dedim ona gülümseyerek, yine hiç çabalamadan başarmıştım bunu. "Madem evi kendi başıma araştırmam gerekiyor, beni odama geri götür de oradan başlayayım."

Başıyla onayladı, sessizce odama döndük. Kapının önüne vardığımızda, tüm yol boyunca dilimin ucuna gelip gelip duran soruyu nihayet sordum.

"Kimsin *sen?*"

Yüzünde bir an belirip sonra kaybolan kederli, yarım bir gülümsemeyle dişleri ışıldadı. Bakışları, *Sence sana söylememe izin verir mi?* diyordu.

"Sadece bir gölge," dedi ve parmaklarımı öptü.

Sonra karanlığa karışıp gözden kayboldu.



6

Cibinliğin arasından içeriye ışık doldu. Açlıktan mideme kramp girmişti. Yorgunluktan yanan gözlerimi kısıp diğer tarafıma döndüm. Kahvaltı bekleyebilirdi. Düğün epey yaklaştığından uyuyacak vakit bulamaz olmuştum. Her gece geç vakte kadar çalışıyor, sonra da düşünmekten uyuyamıyordum; üstüne birazdan yüzünde sinirden dişlerimi sızlatan o kocaman gülümsemesiyle Astraia beni uyandırmak için içeri dalacaktı...

Evimde değildim.

Ve Astraia'nın gülümsemesini mahvetmiştim.

Utançla yerimden fırladım, korku kadar sert ve soğuktu bu his. Doğruldum, hatıralar yüzünden dişlerimi sıkmıştım. Keşke bana öyle aptal aptal gülmeseydi... Nasıl yapabilmişti, hem de öz kardeşi ölüme giderken?.. Keşke bir saniye sessiz kalabilseydi...

İkimiz de seni asla affetmeyeceğiz.

Derin bir nefes alıp yataktan çıktım. Gardırobuma giderken kırış kırış mavi ipek tenimde hışırdayınca Gölge'nin haklı olduğunu fark ettim. Ignifex gerçekten karanlıktan korkuyor olmalıydı çünkü gece boyunca yanıma uğramamıştı. Üzerime sade, beyaz bir bluz ve gri bir etek giyerken –çok daha rahat ve kapalıydılar– Gölge'nin masmavi gözlerini ve Suyun Kalbi'ne yansıyan ışıkları düşündüm.

Ve öpüşmemizi.

Yüzümü beyaz, yazlık bir elbisenin dantellerine gömüp inledim. Bunu nasıl yapabilmiştim? Artık sabah olmuşken –etrafım o güzel, olağanüstü ışıklarla çevrili değilken ve o olağanüstü, güzel mavi gözlere bakmazken– o adamı öpmek, bu dünyada yaptığım en bencilce, en ahlaksızca, en *aptalca* şey gibi görünüyordu.

Kendisi beni zorla alıkoyan bir iblisken, kocama sadık kalmak pek de umurumda değildi. Fakat bu kadar kısa zamanda, Gölge'nin benimle ilgili düşüncelerini epey umursar olmuştum. Peki, ben onu böylesine utanmazca öpünce benimle ilgili ne düşünmüş *olabilirdi*? Sanki sebepsiz yere, tamamen keyfi bir şekilde ondan istediğim her şeyi alabilmeye hakkım vardı.

O da beni öpmüştü; sanki aynı nefesi aramızda paylaşmışız gibi almıştık fakat daha sonra beni arzuladığına dair hiçbir belirti göstermemişti. Belki de konuşması için beni öpmesi ve karşılığını da benden bir öpücük alması şarttı. Bunu kaldırabilirdim. Beni tekrar öpmesini, kollarının arasına alıp bir kez daha o korkusuz, masum kızmışım gibi hissettirmesini isteyecek kadar aptaldım. Ancak ona âşık olduğumu hayal edecek kadar aptal değildim.

Doğrulup ellerimde kırışan elbiseyi bıraktım ve gardırobun kapısını kapattım. Öpücükle ilgili ne düşünmüş olursa

olsun, Gölge bana yardım etmek istemişti. Bu kâbus evde bir müttefikim vardı ve sayesinde kâbusum olan kocamı nasıl alt edeceğimi öğrenmiştim. Ignifex gündüzleri her hareketimi izleyebilirdi ancak bana verdiği anahtarı kullanmama itiraz edemezdi. Gündüzleri evi araştıracak, geceleri o odasına kapandığında evin sırlarını tek tek çözecektim.

Fakat önce kahvaltı etmeliydim. Temkinlice odamın kapısını açıp başımı dışarıya uzattım. Dün gecekiyle aynı koridor vardı karşımda: Kiraz kerestesi kaplamalı sade beyaz duvarlar, iç içe geçmiş yıldızlardan ve baklava desenlerinden oluşan parke döşeme, yalnızca beyaz dantellerle örtülü daracık pencereler. Havası durgun ve soğuktu, önceki gün işittiğim o tehlikeli, belli belirsiz kahkahayla bölünmemişti.

Gölge görünürde yoktu. İblisleri gizleyen, pusuya yatmış herhangi bir gölge de yoktu

Yemek odasını bulma umuduyla odamdan sessizce çıktım. Akşam yemeği büyülü bir şekilde masanın üstünde beliriverdiyse kahvaltı da beliriverebilirdi ve yemek odası odamdan çıkınca koridorun hemen sonundaydı, arada dört kapı vardı... yoksa üç müydü?

Üçüncü kapı kilitliydi ve anahtarım kilidi açmadı. Dördüncü de öyleydi. Beşinci kapıyı da açamayınca sinirle kapıyı tekmeleyip, "Gölge!" diye bağırdım.

Hava titredi. Yoksa ben mi öyle zannettim?.. Hızla arkamı döndüm fakat koridorda hareket eden bir gölge yoktu.

Yalnızdım.

Birdenbire koridor, esneyen bir mağara gibi gözüktü gözüme. Onlardan birini bir daha göreceğimi nereden biliyorum, diye düşündüm korkuyla. Ignifex insan değildi ve Gölge onun kölesiydi. Kim bilir, belki de benimle bir kez akşam yemeği yedikten sonra beni evinin ucu bucağı olmayan, dolambaçlı

odalarında açlıktan ölüme terk etmekti canının istediği. Belki de yemek bulacak fakat onu bir daha hiç görmeyecektim, ta ki yıllar tüm gücümü emip beni zayıf ve kırış kırış bırakana dek. İşte o zaman karşıma geçip gülecek, bense onu asla yenemeyeceğim gibi dişsiz ağzımla lanetler yağdırdıktan sonra can verecektim.

Güçlükle derin bir soluk aldım. Sonra öfkeden titreyerek kapıyı yumrukladım.

Seni küçük aptal, dedim kendime. *Sen Nyx Triskelion'sun. Annenin intikamcısı. Resurgandi'nin umudu. Kız kardeşinin gerçek gökyüzünü görebilmesinin tek şansı. Soluğun tükenmedikçe vazgeçemezsin.*

Astraia burada olsa güler, evde yolunu bulmayı bir oyun haline getirirdi. Evde yıllarca bir başına bırakılsaydı, yatağının dövme demir latalarından birini söker, bileye bileye bıçak yapardı. Saçları gri yüne ve derisi bürümcüğe dönüp de Ignifex onunla alay etmeye geldiğinde onu bıçaklar, göğsünden oluk oluk kan akarken kahkahalarla gülerdi.

Kız kardeşim aklısalim sahibi olabilirdi fakat kolay pes etmezdi. Üç kapı açamadı diye vazgeçmezdi kesinlikle.

Devam ettim. On kapı kilitliydi; anahtarım beş tanesini açtı fakat onlar da işe yarar bir yere çıkmadı. Sonra ahşap, kahverengi bir kapıyı açtığımda üzerime sıcak, güzel kokulu hava vurdu. Duvarlarının kenarlarına kırmızı gelinciklerin resmedildiği, beyaz dantel perdelerinin sabah ışığıyla ışıldadığı, geniş pencereli bir mutfağın eşiğinde duruyordum. Sanki aşçılar aniden ortadan kaybolmuştu; zira ocakta cızırdayarak kendi başına kızaran bir tava sosis, mantar ve kaparinin hemen yanında yulaf bulamacı kaynarken, yemek masasının üstünde küçük bir tabak zeytin, bir yığın hamur tatlısı ve fırından yeni çıkmış mis kokulu bir somun ekmek duruyordu.

Ağzımın suyu aka aka içeri girdim. Bir çırpıda hepsini silip süpürdüm; belki açlıktandı belki de korkudan fakat hayatımda tattığım en leziz kahvaltıydı. Son yıllarda yediklerimin kesinlikle en iyisiydi; çünkü bizim aşçı sosisleri yanık, mantarlarıysa neredeyse çiğ servis ederdi. Ancak şikâyet edemezdik çünkü onu Telomache teyze işe almıştı, dolayısıyla ben her sabah o iğrenç şeyleri sessizce çiğnerken Astraia gülümser, aşçıya teşekkür eder ve çok pişmiş sosisleri ne kadar sevdiğinden ve mantarların müthiş derecede yumuşak olduğundan cesurca bahse...

Ansızın, yiyecekler mideme taş gibi oturdu; tabağımda kalan zeytinler korkunç görünmeye başladı. Yutkunup Astraia'yı, şu anda, bu kahvaltı masasında hayal etmemeye çalıştım. Artık onu düşünmemeliydim. Gülüşünü, birbirine çarpan kahvaltı tabaklarının çıkardığı sesi, sosislerini nasıl püre yaptığını hatırlamanın bir faydası yoktu. Dikkatim dağılsın diye kalkıp perdeyi açtım.

Safi gökyüzü karşıladı beni. Ne bulut ne güneş ne kara ne de ufuk çizgisi vardı. Boş bir kitabın ilk sayfası gibi sıcak, boş bir parşömen dışında *hiçbir şey* yoktu.

Kaçış da yoktu. Hiçbir zaman. Çünkü Şiir doğru değildi. Nazik Lord'u öldürüp kaçmanın bir yolu yoktu; yapabileceğim tek şey evini başına yıkmaktı. Tanrılar yüzüme güler, dokuz yüz yıldır kendilerine haykırılan duaları kabul ederse Arkadya'yı özgür kılabilirdim. Fakat o zaman da bu evde kilitli kalacak, hiçbir yere kaçamayacaktım; parşömen rengi gökyüzünün altında boğulacak, canavar kocamla iblislerinin işkencelerine maruz kalacaktım.

Yumruğumu ağzıma bastırıp yavaşça soluk aldım. Yazgımı her zaman biliyordum. Her zaman. Şimdi buna şaşırmak yersiz ve faydasızdı.

Kız kardeşimi bir daha asla göremeyecektim. Yazgımdan asla kaçamayacaktım. Ne olursa olsun tamamlamam gereken bir görevim vardı ve bu göreve başlama vakti gelmişti.

Mutfaktan çıkmadan önce son bir kez dönüp arkama bakınca ocağın yanı başındaki kapı ilişti gözüme. Boyu ancak belime kadardı; içeri bakmak için eğildiğimde alçak bir taş tünel gördüm. Biraz ileride sağa döndüğünden nerede bittiğini göremiyordum fakat diğer taraftan yayınık ışık geliyordu.

Kapı aralığından esen rüzgâr yüzümü okşadı. Yazın, toprağın, çimlerin ve çiçeklerin sıcacık kokusunu içime çektim: Özgür, açık alan kokusuydu bu.

Tuzak olabilirdi fakat ev beni öldürmek istiyorsa, zaten tuzağa düşmüştüm. Ellerimin ve dizlerimin üstüne çöküp içeri doğru emekledim. İçeri girdiğimde belki de ölümüme gittiğimin farkındaydım fakat bundan korkmuyordum. Köşeyi döner dönmez küçük, yuvarlak bir odaya çıktım ve nihayet ayağa kalkabildim.

Buraya oda denebilir miydi? Tavanı bile yoktu; daha çok geniş, kuru bir kuyunun dibine benziyordu. Etrafımda kıvrılan taş duvar yükseliyor, yükseliyor, yükseliyor ve sonunda krem renkli gökyüzünden kusursuz bir çember gibi son buluyordu. Mutfağın aydınlığı seher vaktini andırıyordu fakat burada güneş tam tepemde parıldıyor, omuzlarımı ısıtıyordu.

Herhangi bir eşya yahut süsleme yoktu; sadece öbür uçtaki duvarda küçük bir niş, nişte de yıllanmaktan yeşile dönmüş bronz bir kuş biblosu vardı. Serçe olabileceğini düşündüm fakat o kadar aşınmıştı ki bunu kesin bir dille söylemek imkânsızdı.

Lares heykeli olabileceğini düşündüm.

Bu odanın havasında –tıpkı ilk koridordaki gibi– yaz kokusu vardı. Ancak oranın aksine belli belirsiz bir kahkaha

yoktu, ortamda bir şeylerin yanlış olduğuna dair en ufak bir şey sezilmiyordu, görünmez gözler tarafından izlendiğiniz hissine de kapılmıyordunuz. Etrafta yalnızca yaz melteminin ilkiyle bir sonraki esintisi arasında hissedilen o sıcak, huzurlu sakinliği vardı. Sol yanımdaki duvardan damla damla su akıyor ve nişin önünde birikiyordu. Derin bir nefes aldım. Ciğerlerim, sıcak kayayla birleşen suyun mineralli kokusuyla doldu.

Hiç düşünmeden yere oturup sırtımı duvara dayadım. Yüzeyi düzgün değildi; taşlar sırtımda sert, engebeli dalgalar oluşturuyordu fakat yine de gerginliğin üzerimden akıp gittiğini hissettim. Bakışlarımı bronz serçeye diktim, tam olarak uykuya dalmasam da neredeyse rüya gördüm: Zihnim, yaz esintileriyle, yaz yağmurunun ardından etrafa yayılan sıcak, ıslak toprak kokusuyla, ıslak çimenlerin üstünde yalınayak koşmanın verdiği mutlulukla ve saklı çilek sarmaşıklarını bulma isteğiyle doldu.

Bir süre sonra yeniden doğruldum. Sert taşa yaslanmama rağmen vücudum hiç gerilmemiş, acımamıştı, aksine bir hafta uyumuşçasına dinlenmiş hissediyordum.

Yeniden serçeye baktım. Bu oda şimdiye kadar gördüğüm hiçbir evin mabedine benzemiyordu, daha önce insan yüzüyle tasvir edilmemiş bir hane tanrısı da görmemiştim. Fakat o aşınmış minik heykele baktığımda; tanıdık bir ses duymak gibi, rüzgârın esişi gibi, bir iplik yumağına vuran günışığını görünce unutulmuş bir rüyayı hatırlamak gibi, bana kendi etimden de tanıdık gelen bir duyguya kapıldım. Serçeyi bir türlü çıkaramıyordum ancak onun bir Lares, bu odanınsa kutsal olduğundan emindim.

Duvağımın altında diz çöküşümü, bir heykele evlilik yeminimi edişimi düşündüm. Daha dün olmuştu ama sanki

üzerinden yüz yıl geçmişti. Gerçi yeminim hâlâ aklımdaydı. Bu bir Lares'se, Ignifex'in evinin ve ocağının tanrısıysa, artık benim de tanrımdı.

Gölge, Ignifex'in evinde yaşıyor fakat onu yok etmek istiyordu. Bu arayışımda Lares de bana yardım eder miydi?

Hiç olmazsa bana şefkat göstermişti ki beni kutsayan bir tanrıya saygısızlık edemezdim.

Mutfağa dönüp rafları karıştırdım. Tütsüyü nerede bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu, hem bu Lares için bunu yapmak bana yanlış gelmişti. Onun yerine taze bir somun ekmek daha buldum, altın-kahve kabuğu hâlâ parlak ve gevrekti; iki parça koparıp ceplerime koydum ve yeniden gizli odaya döndüm. Oraya varınca ekmeği ufalayıp serçenin önüne, yere saçtım.

Her Lares'in kendine özgü geleneksel duaları vardı. Bu Lares'inkinin ne olabileceğini hiç bilmiyordum fakat ibadet etmek de en az tütsü yakmak kadar yanlış geldi bana. O nedenle sadece başımı iyice eğip, "Teşekkürler," dedim.

Sonra oradan çıktım. Keşfedecek bir evim, yeneceğim bir kocam vardı ve kaybedecek zaman yoktu.

Anahtarımın açamadığı beş kapının önünden geçtim. Her adımımda gıcırdayan, gül oymalı koyu ahşap, dar bir merdiveni çıktım. En üst basamağa gelince, kalın, yeşil halısı olan bir koridorla karşılaştım. Bu koridordaki üç kapı açıldı fakat her odada bir dakikadan uzun süre gözüm kapalı kalmama rağmen Hermetik güce dair bir belirti hissedemedim.

Anahtarımı koridor sağa dönmeden evvelki son kapının kilidine sokarken, *yolumu işaretlemem gerektiğini düşündüm.*

Ani ve sert bir sonbahar rüzgârının koridorun sonuna doğru esmesiyle eteğim uçuştu, saçlarım dağıldı. Hemen arkamı döndüm, ağzıma odun dumanı tadı geldi.

Arkamda sade bir tahta duvar, duvarda da bir boy aynası vardı; aynanın bronz çerçevesi, üzüm asmalarının arasında gülüp oynayan sayısız peri ve satir tasvir edilmişti. Kendi yüzüm bana bakıyordu; gözleri irice açılmış donuk gözleriyle.

Ev değişiyor, diye düşündüm uyuşmuş gibi. *Kendi iradesi var ve canının istediği gibi değişiyor.* Belki bir sonrakinde yer altımda tuzla buz olacak ya da tavan çöküp beni ezecek veya ev beni kapısız bir odaya hapsedecek ve ben orada bağıra bağıra ölürken iblisler döşeme tahtalarının arasından çıkıverecekti...

Ya da belki bu ev Ignifex'in gücünün bir başka mağduruydu ve Ignifex, şu anda nasıl paniğe kapıldığımı izlerken gülüyordu. O nedenle korkumu *gösteremezdim*. Derin bir nefes aldım, sonra bir kez daha. Ignifex şu anda ölmemi isteseydi nefes alıp veremezdim. Besbelli amacı benimle oynamaktı; bu da kazanma şansım olduğu anlamına geliyordu.

Evi bir labirent gibi düşünürsem asla kazanamazdım. Babamın şimşir çit labirentinde hâlâ kayboluyordum; bu labirenti asla çözemezdim.

Ancak onu bir bilmece gibi düşünürsem... Ev bir Hermetik ürünüydü. Ve ben hayatım boyunca bu konuda uzmanlaşmak için eğitilmiştim.

Eski bir Hermetik deyişe göre; *su, havanın ölümünden doğar, toprak suyun ölümünden, ateş toprağın, hava ateşin ölümünden.* Bu sonsuz danslarında, elementler bu sırayla birbirlerini yener ve birbirlerinden meydana gelirler ve her Hermetik öge buna uymak zorundadır.

Belki ben de evin sırlarını bu sırayla çözmeliydim.

Yazı yazma gereçlerim yoktu. Fakat toprağı çağırmak için Hermetik mührü yanı başımdaki duvara, görünmez çizgilerin olasılıkla parıldadığını hissedene dek parmağımla defalarca çizdim. Sonra avcumu hayalet mühre bastırıp toprağı düşündüm: Bir keresinde Astraia'yla beraber evin arkasında çıplak ellerimizle kazıp gül fidesini diktiğimiz evin arkasındaki yoğun, mis kokulu bereketli toprak. Yaz esintisinin getirdiği, ağzıma dolup dişlerimin arasında çıtırdayan ince, gri toz. Babamın taş koleksiyonu: Malakit, rodonit ve kanatlarında pençeleri olan sivri dişli, meraklı bir kuşun iskeletiyle süslenmiş basit bir kireçtaşı.

Solumda karşılık veren bir parıltı hissettim.

Daracık, rutubetli gri taştan olsa da sola ayrılan ilk koridora girdim. Burada yalnızca üç kapı vardı ve hiçbiri açılmadı, sonra koridor bitti. Mührü tekrar denedim.

Parlaklık şimdi arkamda kalmıştı.

Böylece aynı yoldan geri döndüm ve etrafından dolaştım. Bütün gün Toprağın Kalbi'ni didik didik aradım fakat yaklaşamadım bile. Koridorlarda ilerledim ve beni yanlış yola sürükleyenin, bir şey hissettiğimi zannetmeme neden olan hayal gücüm olup olmadığını merak edene dek yanlış yola sürüklenip durdum.

Nihayet yönümü bulunca üç koridor ve beş kapı boyunca ilerledim. Bir süre sonra ateş kırmızısı ahşap bir kapıya geldiğimde anahtarım kilide sıkıştı. Küçük bir çığlık atarak anahtarı çekip çıkardım. Ahşabın kıpkırmızı, parlak damarları bana sırıtıyordu sanki.

Yaşadığım hüsran beni öyle boğuyordu ki sanki boğazıma taş doldurmuşlardı. Elimin kemikleri bir şeye vurma ihtiyacıyla zonkluyordu fakat en çok hangisinden nefret etti-

ğimi kestiremiyordum: Gülümseyen kapıdan mı yoksa kendi aptallığımdan mı? İnleyerek başımı kapıya yasladım.

Kapının derinliklerinde bir şey çıt etti ve kapı açıldı. Tökezleyerek siyah taşlı küçük, kare bir odaya girdim. İçerisi, kapının hemen ağzındaki Hermetik lamba ve karşı duvardaki ayna dışında tamamen boştu.

Aynanın ortasında bir anahtar deliği vardı.

Hemen anahtarı deliğe yerleştirdim fakat bırakın dönmeyi, köküne kadar girmedi bile. Zayıflayan bağlar için bir Hermetik diyagram çizdim ancak o da bir işe yaramadı –elbette yaramadı– zira bu, babamın benim için hazırladığı çalışmalardan kaçındığım zamanlarda kendi kendime öğrendiğim önemsiz bir teknikti. Babam, kendi stratejisi için gerekli mühürler ve diyagramlar dışında bana herhangi bir şey öğretmeye gönüllü olmamıştı hiç. Belki de öğrendiklerimi kaçmak için kullanmamdan korkuyordu. Ya da büyük olasılıkla, pek de umursamamıştı. Yüzümü ekşittim, arkamı dönüp gitmeye hazırdım.

Derken yüzüm aynada kayboldu.

Bir an sonra arkamdaki odanın yansıması da yok oldu. Onun yerine, –hafiften bulanıktı, biri aynanın üstüne hohlamış gibi, ancak gözle seçilebilirdi– Astraia'nın, babam ve Telomache teyzeyle beraber yemek masasında oturduğunu gördüm. Her zaman oturduğum sandalyenin arkasına siyah bir kurdele bağlamışlardı –belli ki kızını bir iblise sattığını göstermenin en münasip yolu buydu– fakat Astraia gülüyordu.

Gülüyordu.

Sanki hiç ağlamamış, sanki ona hiç kötü davranmamıştım. Babam ve Telomache teyze, onu boş yere ümitlendirmemiş, ona hiç yalan söylememişler gibi. Sanki ben hiç var olmamışım gibi.

Biri göğsümü yerinden söküp almış, açılan boşluğu da buzla doldurmuş gibi hissettim. Hiç fark etmeden, aynanın çerçevesini sıkıca tutmuş, burnumu aynaya yapıştırmıştım.

Babam başıyla onaylayıp masanın diğer ucuna uzanarak elini Astraia'nın elinin üstüne koydu. Telomache teyze gülümsedi, yüzü neredeyse tatlı tatlı kırıştı. Dünyanın merkezi Astraia, oturduğu yerde kıpırdandı.

"Sen," dedim hıçkırarak. "Neden ben değil de sen?"

Sonra koşarak odadan çıktım.



Sonunda geceleri Suyun Kalbi olan balo salonunda durdum. Koşmaktan kalçalarım acıyor, yüzümden terler akıyordu. Kendimi yere atıp altın renkli duvara yaslandım ve bakışlarımı tavana diktim. Tepemde Apollon, Daphne'ye şehvetle bakarken Daphne, dehşetin vücut bulan haliyle ondan kaçıyordu; Hades'in yer altına sürüklediği Persephone'nin sessiz çığlıklarıysa çok daha sahici görünüyordu. Fakat o hiç değilse kendisini kurtarmaya çalışmaktan asla vazgeçmemiş bir anneye sahipti.

İç geçirip yüzümü ellerime gömdüm. Gözkapaklarımın ardında hafif fakat zonklayan bir ağrı vardı; ayaklarım ve baldırlarım ağrıyordu. Epeydir bu kadar yürümediğimi fark ettim. Belki de babam bana, Hermetik mühür çizme alıştırmaları kadar dağ tepe yürüme alıştırmaları da yaptırmalıydı.

Belki de nefretimi Astraia'dan gizleme konusunda bu denli endişelenmemeliydim, besbelli bu onu pek de rahatsız etmemişti.

Hayır. Hayır. Kardeşimin kalbini kırmakta başarısız olduğum için sevinmeliydim. O sözleri geri alabilmeyi ve Astraia'nin gülüşünü geri döndürebilmeyi defalarca dilememiş miydim? Böyle bir lütuf bağışladıkları için tüm tanrılara şükretmem gerekirdi.

Ancak tek hissedebildiğim kimsesizlikti.

Birinin omzuma dokunduğunu hissetmemle düşüncelerimden sıyrıldım.

O kadar hafif bir dokunuştu ki başta rüzgâr sandım. Sonra başımı kaldırıp bakınca Gölge'nin Suyun Kalbi'nin duvarında süzüldüğünü gördüm, bir gölgeydi sadece. Dün geceki öpücüğümüzün –*benim* onu *öpüşümün*– anıları gözümde canlanınca aniden ayağa fırladım.

"Akşam yemeği vakti mi geldi?" dedim. Ellerimi ne yapacağımı bilemiyordum; serbest bırakırsam pörsük bir oyuncak bebek gibi görünüyordum, sıksam fazla gergin.

Gölge bileğimi kavrayıp beni koridorun sonuna çekiştirerek bu sorunu çözmüş oldu.

"Efendinin misafirperverliğinin beni hiç etkilemediğini söylemeden geçemeyeceğim," diye devam ettim sessizliğe bir an daha dayanamayarak. "Hiç değilse bana bir harita verebilirdi. Ya da öğle yemeği."

Beni çekiştiren Gölge duraksamadı. Bu açıdan yüz hatlarını dahi göremiyordum ve sözlerim yalnızmışım gibi yankılanmıştı.

"Ya da sarhoş bir labirent gibi değişip durmayan bir ev ayarlayabilirdi, gerçi bu çok zahmetli olurdu herhalde. Sence bir Minator[7] böyle bir şeye zahmet eder mi yoksa niyeti beni yürümekten öldürmek mi?"

---

7 Yunan mitolojisinde yarı insan yarı boğa yaratık. (ç.n.)

O anda, sesimin ne kadar tiz ve mızmız çıktığını fark ettim. Sözcükler boğazıma dizildi. Gölge burada kim bilir ne zamandır tutsaktı. Ignifex'in bütün kaprislerine maruz kalıyordu ve ben yürümekten yoruldum diye sızlanıyordum; çok önemli bir şeymiş gibi.

Cesaret edip siluetine bakamadım bile. Ancak özür dilemem gerektiğini biliyordum. Titrek bir nefes aldım.

Ne var ki Gölge'nin beni yemek odasının kapısından içeri sokmasıyla ortadan kaybolması bir oldu. Yalnızdım. Ignifex henüz gelmemişti; masanın üzeri ışıl ışıl tabaklar ve gümüş çatal bıçaklarla süslenmişti fakat yiyecek yoktu.

Kendimi sandalyeme bıraktım. Boğazım düğüm düğümdü. Tüm zorluklara rağmen kendime bir müttefik bulmuştum. Elimi öpüp bana umudum diyen biriydi.

Fakat ilk günümde sızlanmaktan başka bir şey yapamamıştım. Bencil bir çocuktan farksız olduğumu düşünüyor olmalıydı.

İç geçirip başımı masaya dayadım. *Bütün gece arayacağım*, diye söz verdim kendime. *Yarın tüm gün de.* Fakat sözlerim kendi kulağıma bile içi boş geldi; artık bu evin çapını bildiğimden, diğer kalpleri yakın zamanda bulabileceğimi hiç zannetmiyordum.

Ensemde sıcacık bir dudak hissettim.

Kollarımı sağa sola sallayarak hızla doğruldum. Ignifex sandalyemin yanı başında durmuş, bana sırıtıyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

Ona sert sert bakıp öpücüğünün hayali hissini silmeye çalıştım. "Bence sorunun ne olduğunu gayet iyi biliyorsun, lordum."

"Sanırım biliyorum." Omuz silkip yanımdan uzaklaşarak kendi sandalyesine yöneldi.

Ben daha bir cevap hazırlayamadan akşam yemeğinin kokusu bir kez daha burnuma doldu. Bu akşamki ana yemek güveçte kayısılı dana etiydi. Normalde kayısı sevmezdim fakat kahvaltıdan beri bir şey yememiştim ve şu anda tanrı yemeği bile bu kadar güzel kokamazdı. Çatalımı kaptığım gibi yemeği silip süpürdüm. Ancak midemde rahatlatıcı bir ağırlık hissettiğim zaman duraksadım. Ignifex'in, dudaklarında yarım bir tebessümle bana baktığını fark ettim. Hiç şüphesiz, Resurgandi'nin bir kızının, yemeğini, sıradan bir köylü gibi hapur hupur yediğini görmek onu eğlendiriyor olmalıydı.

O gülücüğü yüzünden silip atabilmeyi dileyerek çatalımı yavaşça yerine koydum.

"Bütün gün neredeydin?" diye sordum.

"Dünyayı dolaşıp pazarlık yapıyordum." Şarap kadehini alıp elinde döndürdü. "Anlatmamı ister misin?"

"Ne tür pazarlıklar yaptığını biliyorum. Ayrıca sen dünyayı değil, yalnızca Arkadya'yı dolaşıyorsun."

Gerçi kim bilir, belki de gerçek dünyanın üstünde durup gerçek gökyüzüne bakabilmek için dünyalar arasında geçiş yapabiliyordu.

"Ah, doğru ya, sen Resurgandi'nin kızısın. Neden mahrum bırakıldığını iyi bilirsin." Sandalyesine yaslandı.

"Planın ne?" diye sordum temkinli bir şekilde.

"Evlilik. Besbelli." Tabaklardan birini aldı. "Sana, bunun gibi hurma dolmalarından birinin tadına bir kez olsun bakmak için annesinin gözlerini feda eden kızın hikâyesini anlatayım mı? Kuduz köpeklerin saldırısına uğradığında içimin acıdığını söyleyemeyeceğim."

"Yaptığın hiçbir şey içini acıtmıyor ki."

Gülümsedi. "Aferin, öğreniyorsun."

"*Bu* gerçeği kendimi bildim bileli biliyorum."

"O halde buraya geldiğinden beri ne öğrendin?"

Gölgeni öpmenin nasıl bir şey olduğunu, diye düşündüm. Söylemedim elbette, ancak bu sır bana cesaret verdi.

"Evinin karmakarışık olduğunu. Senin düşündüğümden daha az etkileyici fakat çok daha sinir bozucu olduğunu. Ve tanrıların da yardımıyla seni yok edecek bir yol bulacağımı."

Sonra, son kısmını sesli söylediğimi fark ettim.

Eskiden dilimi tutabiliyordum, diye düşündüm hissizce, ayağa fırlarken. Bu evde, bu ibliste bana doğruları söyleten ne vardı?

Hiç değilse evi ona karşı kullanma planımı ağzımdan kaçırmamıştım.

"Hemen gitme," dedi Ignifex ayağa kalkarak. "Sohbetimiz tam da ilgi çekici bir hal almaya başlamıştı."

"Evet, elbette," dedim yavaşça geri çekilerek. Vücudum kaçma arzusuyla yanıp tutuşuyordu fakat bunun faydasız olacağının farkındaydım. "Ölüm senin için daima ilgi çekicidir, değil mi?"

Kuş kovalayan kedi edasıyla üzerime geldi. "Daha ziyade kendi ölümümden endişe etmemi mi istersin?"

Bir adım gerileyince arkamdaki sütuna çarptım. Kaçacak yerim kalmadığından –ve kaçmanın beni kurtaramayacağını bildiğimden– ona dik dik bakmakla yetindim.

"Ah, hayır, böyle şeylerle canını sıkar mıyım hiç? Sen huzurlu cahilliğinde yat."

"Beni uykumda öldürmen daha mı iyi olur?"

"Daha önce seni uyandırmam kabalık olur."

Çatlayan buzun üstünde dans etmek gibiydi. İçimde zar zor tuttuğum korkumdan başım dönüyordu fakat neredeyse

gülüyordum çünkü ona ayak uydurabiliyordum, hâlâ hayattaydım ve bu, benim kazanacağım anlamına gelirdi.

Ignifex de her an gülmeye hazırdı. "Ama bu ikimiz için de eğlenceli olmazdı. Hiç olmazsa yatağıma ölümle beraber kahvaltı da getirebilirsin."

"Ne, zehir mi? Mithridates gibi zehre bağışıklığın olduğunu gösterip caka satabilesin diye mi?"

"Aklına Tantalus yerine onun gelmesi beni epey rahatlattı."

"Benim için ne kadar değerli olsan da, kocacığım, senin için yapmayacağım bazı şeyler var."

Göz göze geldiğimizde bir an aynı hazzı yaşadığımızı hissettim...

Ben ve *düşman*ım.

Gözleri kısılır kısılmaz içim korkuyla doldu. Sonra eliyle yanı başımdaki sütundan destek alıp üzerime eğildi.

"Nyx Triskelion," dedi usulca.

Kalbim durdu.

O bir canavardı. İnsanla uzaktan yakından alakası yoktu. Fakat şu anda kedivari gözlerine ya da alaycı gülüşüne bakmıyordum. Gevşek fakat kıyafetlerinin altında bile güçlü duran omuzlarına; paltosunun altın kopçalarının birkaçının açıldığı yerlerde görünen beyaz boynuna, dudaklarım değse sıcacık hissettirecek çenesinin kıvrımına bakıyordum. Bir an kendimi onun okyanusuna akan nehir gibi hissettim.

Biraz daha yaklaştı. "Adımı tahmin etmek ister misin?"

Nefes aldım. Dişlerimi sıktım ve tüm gücümle ona sertçe baktım.

"Ölürüm daha iyi," dedim. Güldü. "O halde iyi geceler." Ve bir kez daha çekip gitti, ben de tek başıma odama döndüm.

Saat çaldı. İrkildim, sonra yeniden kapıya baktım. Ignifex'in evlilik haklarını aramak maksadıyla her an kapıdan girebileceğinden emin, son iki saattir odamda bekliyordum.

Gölge geceleri güvende olacağımı söylemişti fakat şu anda buna inanamıyordum. Ignifex bir iblisti. Canavardı. Ve kısacık olsa da ona aldandığım anı *muhakkak* fark etmişti. Şüphesiz bundan faydalanmak için bir gece dahi beklemeyecekti.

Ancak hâlâ yalnızdım.

Sonunda Gölge'nin haklı olduğunu kabullendim. Güvendeydim. Ama koridorda ona nasıl sızlandığımı hatırlayınca yorganı sıkıca kavradım. Onunla tekrar yüz yüze geldiğimi hayal ettiğimde bir battaniye yığının altında boğuluyormuş gibi hissettim. Fakat hâlâ bencil ve aptal olduğumu düşünüyorsa bile, hiç değilse şımarık bir çocuk gibi sızlandığımdan dolayı üzgün olduğumu bilmeliydi.

Astraia'dan asla özür dileyemeyecektim. Ancak Gölge konusunda en azından şansımı denemek zorundaydım.

Böylece Suyun Kalbi'ni aramaya gittim. Muhtemelen odayı bulamayacaktım ki bulsam bile Gölge'nin orada olduğuna dair bir garanti yoktu. Fakat daha yola yeni koyulmuştum ki bir kapı açtım ve binlerce ışığın durgun bir suyun üstünde dans ettiğini, tam ortada da solgun bir şeklin oturduğunu gördüm.

Bedenim korkuyla doldu. Onunla yüzleşmek istemiyordum. Fakat dişlerimi sıkıp ne kadar gergin göründüğümü düşünerek dosdoğru yürümeye başladım.

Bu akşam ayakkabı giydiğim halde suyun üstündeki ayaklarım tamamen sessizdi. Gene de ona yaklaştığımda Gölge başını kaldırıp baktı. Gözleri iri ve temkinliydi; acı ya da öfkeden yoksun oluşunu fark edince olduğum yerde kaldım.

"Ben..." Sesim kısıldı, yutkunup kendimi ona bakmaya zorladım. "Özür dilerim."

Hafifçe kaşlarını kaldırdı. "Niçin?"

"Öncesi için. Söylediğim şey için. Sızlandığım için. Sen benden çok daha uzun zamandır buradasın ve ben... ben hiç..."

"Sen buraya ölmeye geldin. Yas tutacaksın elbette."

"Yas tutmuyordum, çok yürüdüm diye *sızlanıyordum.*" Odanın huzurlu ortamında sesim kulağa çatallı ve fazla yüksek geliyordu fakat bana sunduğu bahaneyi kabul edemezdim.

Çevik bir hareketle ayağa kalktı. "Yas tutmaktan başka bir şey yapmadın," dedi. Sakin olsa da boğazımın düğümlendiğini hissettim. "Buna hakkın var."

"Yok." Sesim yine sızlanır gibi çıkmıştı ama şu an bunu umursayacak halde değildim. "Kendim için mi yas tutacağım? Buna hakkım yok. Sen bir kölesin, annem öldü, iblisler her gün insanları delirtiyorlar, benimse tek yaptığım şikâyet etmek ve..."

Sana zarar veren kişiyi arzulamak.

O sözleri yuttum. "Bırak kalpleri bulmayı, bu evde daha kendi yolumu bile bulamıyorum. Kız kardeşim beni unuttu; bunu hak etmiştim çünkü ben... ben..." Bir an boğazım düğümlendi. Sonra silkindim. "Boş ver. Özür dilerim."

Gölge elimi tuttu. "Gel benimle," dedi.

Kızgın görünmüyordu ancak yine de koridorlarda peşinden giderken midem korkuyla kasıldı. Şüphesiz her an arkasını dönüp benim ne aptal, ne kötü bir çocuk olduğumu –ailemin yüz karası olduğumu– söyleyebilirdi.

Derken, aynalı odaya gittiğimizi fark ettim.

Oracıkta durup elimi elinden kurtardım. "Orayı gördüm." esimin ne kadar yüksek çıktığından nefret etsem de bunu engelleyemiyordum. "Tekrar görmeme gerek yok."

"Hayır." Gölge aynayı işaret etti. "Bak."

Astraia, eski, siyah elbiselerimden birine sarılmış, yatağında başı önde oturuyordu. Omuzları titriyordu; başını kaldırınca ağladığını gördüm, gözleri kızarmış, ıslak bir tutam saçı yüzüne yapışmıştı.

Bir şeyler gizleyen tek kişi ben değilmişim, diye düşündüm fakat bir şey hissetmedim. Öyle ki arkamı dönüp odadan çıkarken kendi adımlarımı dahi hissetmedim.

Fakat yere oturduğumda sırtımın duvara çarptığını hissettim. Sonra hüngür hüngür ağlamaya başladım.

Bir süre sonra, Gölge'nin yanı başımda diz çöktüğünü fark ettim, bir eli de omzumun hemen üstündeydi. Kendimden utanmak istedim fakat bunun için çok yorgundum. İstemeden de olsa burnumu çektim.

Gölge'nin soğuk ve katı elinin omzuma inmesiyle ona yaslandım.

"Ayna," dedim bir süre sonra. "Gösterdiği şey gerçek mi? Yoksa yanılsama mı?"

"Yalnızca gerçekleri gösterir," dedi.

Yani Astraia gerçekten de yasımı tutuyordu. Yanlış olduğunu bilsem de bu beni mutlu etmişti.

"Anahtar deliği var. Bir yerin kapısı olmalı." Gölge'ye baktım.

O da bana baktı, sonra dişlerini sıkıp bakışlarını çevirdi. Demek ki Ignifex'in gizli kalmasını isteyeceği kadar önemli bir yere çıkıyordu –hatta belki de kalplerden birine– fakat bunu bilmek, anahtarım olmadığı sürece hiçbir işe yaramazdı.

"Teşekkürler," dedim ve bir süre sessizce oturduk.

Gözucuyla Gölge'ye baktım. Şu anda duvara yaslanmış oturuyordu, bir dirseğini dizine dayamıştı; sanki bir canavarın evinde kaçak bir halde dinlenmiyor da beş çayı içiyormuşuz gibi huzurlu ve rahattı.

Suratı dingin ve süt beyazıydı. Bir kez daha o suratın Ignifex'inkine ne kadar benzediğine şaşırdım –aynı çıkık elmacıkkemikleri, aynı kusursuz çene hatları– fakat bir o kadar da farklıydı: Kedivari gözlerin o korkunç eklentisi olmadığından sapkınca bakmıyordu ve renkten yoksun olduğu gibi fesatlıktan ve şeytani neşeden de yoksundu.

Suratına dokunmak istedim. Onu yeniden güldürmek istedim, sadece kendim için, ardından hem kendimi hem de içimde biriken çirkinliği unutana ve gözlerinde gördüğüm huzura erişene dek onu öpmek istedim.

Fakat ona dokunmaya hakkım yoktu, hele de o masum bir tutsakken ve ben onu tutsak eden kişiye bakıp onu arzulamışken...

Hem Gölge beni istemezdi.

Beni iki kez öpmüştü; bir kere dudağımdan, bir kere de elimden. İkisinden biri bir anlam ifade ediyor olmalıydı...

Pek çok kez konuşmak için ağzımı açtıysam da yapamadım. Nihayet, "Gölge," dediğimde sözcük ağzımdan nefes nefese çıktı. Gölge bana dönünce soluğum hepten kesildi. Ellerimi sıkıp kendimi konuşmaya zorladım. "Niçin... niçin elimi öptün?"

Bu, sebebini sormaya cesaret edebildiğim tek öpücüktü.

Başını eğdi. "Özür dilerim."

"Kızmadım," deyiverdim bir anda. "Gerçekten." Bunu niçin yapmış olursa olsun, her şey yolundaymış gibi davranmayan o vakur gözlerinden nefret edemezdim. "Ama sebebini merak ettim."

"Sen benim umudumsun." Bu sözleri, ona su niçin ıslaktır diye sormuşum gibi söylemişti. "Bizim umudumuzsun. Tüm Arkadya'nın."

Biliyordum, diye düşündüm, *zaten onu isteyecek vaktim de yok.*

Yine de soğuk, ağrılı bir çıkmaza düştüğümü hissediyordum. Gerçekten de birinin beni istemesi için tek bir sebep vardı.

"Ve seni kurtarabileceğimi düşünüyorsun, öyle mi?" dedim.

"Buraya geldiğinden beri..." Dudakları durdu. Gölge başını sallayıp söze yeniden başladı. "Bütün eşlerinin ölümüne şahit oldum. Umudumu kaybetmiştim artık. Ama sen... sen yanında bir bıçak getirdin. Bir planın var. Hepimizi kurtaracağına inanıyorum."

"Ben inanmıyorum," diye fısıldadım boğazım yanarak. "Hem onu alt etsem bile... planımın ne olduğunu bilmiyorsun, değil mi? Ben..."

Gölge elini dudaklarıma bastırdı. "Bana söyleme," dedi. "Hâlâ ona itaat etmek zorundayım."

Elini ağzımdan indirdim fakat bırakamadım. Parmaklarımı parmaklarının arasına geçirdim ve bir kez daha teninin ne kadar soğuk olduğuna, altındaki kemiklerin ne kadar sert olduğuna şaşırdım. Elini tutmaya devam ettim.

"Sen de onunla beraber öleceksin," dedim. *Ya da onunla beraber sonsuza dek tutsak olacaksın*, diye ekleyecektim neredeyse, ama haklıydı: Ignifex anlatmasını emredebilir diye ona planımdan tek kelime dahi etmemeliydim.

Doğruca gözlerimin içine baktı. "Yaşamam gerekmiyor. Ben sadece onun yenildiğini görmek istiyorum. Bedeli ne olursa olsun ödemeye hazırım."

"Ama... ama bunu yapmamalısın..." Sesim çatallaştı, devam edemedim. Daha önce hiç kimse benimle beraber bedel ödemeyi teklif etmemişti.

Boştaki eliyle yanağıma dokundu. "Uyu."

Uyudum.



Ertesi sabah, kırmızı boyalı bir kapıyı açınca, kireç badanalı duvarlarını kitaplıkların kapladığı küçük bir oda çıktı karşıma. Odanın ortasında aslan ayaklı yuvarlak bir masa vardı, masanın üstünde de eski, kalın bir kutsal kitap açık duruyordu; öbür uçtaki duvarda, kitaplıkların arasındaki boşlukta, Müz Kleio'nun[8] gerçek boyutlu yarım kabartması doğruca bana bakıyordu; parşömen tomarlarını göğsüne bastırmıştı, kör, beyaz gözlerinde bilge bir ifade vardı.

Burası bir kütüphaneydi. İlkin çok küçük olduğunu düşündüm fakat içeri girince daha küçük başka bir kitaplığa çıkan başka bir kapı aralığı gördüm ki orası da iki tanesine daha çıkıyordu. Bal peteği gibi birbirine bağlı odalardı; duvarları kitaplıklarla kaplıydı, ara sıra görülen nişlerde müzlerin kabartmaları vardı.

---

8 Yunan mitolojisinde tarihi olayları konu alan şiirlerin ilham perisi. (ç.n.)

İçeri girdiğimde burada çok vakit geçirmeyi planlamamıştım –kalplerden birinin burada gizlenmediğinden emin olacak kadar kalıp çıkacaktım sadece– fakat odaları gezerken derinin ve tozlu kâğıtların o tanıdık kokusu omurgamdaki gerginliği emip aldı. Çocukken babamın kütüphanesi benim için hep bir sığınak olmuştu. Belki burası da müttefikim olurdu. Şüphesiz, Nazik Lord'un kitaplarından birinde eviyle ilgili ipuçları olmalıydı.

Kitaplıktan bana en yakın kitabı alıp açtım. Sayfanın başında "Beşinci" yazıyordu, sonra birden kendimi kitaplığa bakarken buldum.

Gözlerimi kırpıştırıp yeniden sayfaya baktım. "Saltanatında," diye okudum, bu sefer elime bakıyordum.

Başımı salladım. Okumayı beş yaşımdayken sökmüştüm; evden birkaç gün uzak kalmak bunu değiştiremezdi. Dişlerimi sıkıp kendimi tüm sayfayı okumaya zorladım.

Beşinci saltanatında kulesi En eskisinin üstünde lakin
İmparatoru Greko-Romen'in ve diğer Çocukları
Eğer olmasaydı Belki.

Ne kadar denediysem de bu kelimelerin dışında bir şey okuyamadım, sayfanın sonuna geldiğimdeyse gözlerim acımaya başladı. Alnımı ovuşturarak kitabı yakınımdaki masanın üstüne bıraktım ve acı anında yok oldu.

Demek ki kitap lanetliydi. Kitaplıktan bir kitap aldım. Sonra bir tane daha: Ancak bütün kitaplar aynıydı. Bakışlarım kaymadan bir cümleyi ancak okuyabiliyordum; bütün bir sayfayı okumaya çalışırsam –üç kelimeden birini ancak anlayabiliyordum– gözlerim delicesine acıyor, öyle ki sonunda vazgeçmek zorunda kalıyordum.

Sırtım karıncalandı. Daha birkaç dakika evvel iç rahatlatan kitaplıklara baktım. Şimdi düşman gibi görünüyorlardı.

Buradan yavaş yavaş uzaklaşmak istiyordum fakat aynı zamanda, odayı bakışlarımla alt etmek gibi çılgınca bir dürtüyle savaşıyordum.

İşte o anda çan sesini duydum. Yüksek değildi fakat zihnimin içinde yankılanan net, tatlı bir tonu vardı. Titredim ve kütüphanenin bana bir yararı olmayacağını anladığımdan sesin peşinden gitmeye karar verdim.

Ben sesin peşinden kütüphaneden çıkıp kırmızı kadife halılı bir koridorun sonuna gelip fildişi beyazı merdivenlerden çıkarken çan defalarca çaldı. Sonra bir kapı açtım ve kendimi, kırmızı ve altın rengi duvar kâğıtlarıyla kaplı bir misafir odasında buldum. Pencerelerde mor kadife perdeler asılıydı ve yanı başlarında aspidistra saksıları vardı; odanın bir köşesinde kuğu ile Leda'nın birbirine dolanmış mermer heykeli, diğer köşesinde Herkül'ün yılanları boğduğu altın heykeli vardı. Hemen yanımda, Ignifex, bombeli altın ayakları olan konforlu, kırmızı bir koltukta yayılıyordu.

Odanın öbür ucunda da genç bir adam ayakta dikiliyordu.

Adamın heykel yahut yanılsama değil de kanlı canlı, ölümlü bir insan olduğunu anlamam biraz uzun sürdü: Gençti, burnu büyüktü, darmadağın kahverengi saçları ve kirli sakalı vardı. Sırtına gri renkli, yamalı bir palto geçirmişti ve ellerinin arasında kahverengi bir kasket tutuyordu; başını kaldırıp bana baktığında öküzlerinkine benzeyen iri, kopkoyu gözleri olduğunu gördüm. Tanıdık geliyordu ama daha evvel bu adamla karşılaştığımı hiç hatırlamıyordum.

Göz göze gelince adam birden irkildi ve kasılarak yutkundu, sanki beni tanımıştı. Yoksa bu evdeki her şeyden korkuyor muydu?

Ignifex bana miskin miskin baktı. "Merhaba, karıcığım. Ben de tam pazarlık yapıyordum. İzlemek ister misin?"

Bu soru, tüm bu olanlar, o kadar gerçeküstüydü ki bir an donup kaldım. Sonra anladım: *Burası babamın beni gözden çıkardığı yer.*

Ignifex'in dudakları bir gülücükle kıvrıldı ve *bu, benimle evlenmeyi talep ettiğindeki gülüşüydü.*

Ailemin bana tek bir iyiliği dokunmuştu: Sayelerinde, çığlık atmak istediğim zamanlarda gülümsemeyi ve sükût etmeyi öğrenmiştim. Telomache teyzenin bana öğrettiği zarif yürüyüş biçimiyle *–Dik dur, çocuk–* ilerleyip Ignifex'in koltuğunun arkasında durdum ve ellerimi koltuğun sırtına koydum.

"Bu kim?" diye sordum, sesimin kurnazca değil hafiften kızgın çıkmasını sağlayarak.

"Adı Damocles, ta Corcya'dan geldi," dedi Ignifex duvar kâğıdından bahsedercesine tasasız bir sesle. "Ve..."

"Sen Damocles'sin," diye araya girdim, nihayet adamı hatırlamıştım ve bu his, buz gibi suya kapılmaktan farksızdı. "Damocles *Siculus*."

Yıllar yıllar önce, Menalion Siculus arabacımızdı; Damocles onun oğluydu ve onunla ilgili, atları sevmek için ahıra gizli gizli girmeme yardım ettiğine dair puslu fakat mutlu anılarım vardı. Menalion ben on bir yaşındayken ölmüştü ve ailesi de çok geçmeden köyden taşınmıştı.

Damocles'in omuzları hafifçe çöktüyse de başıyla onayladı. "Günaydın, küçük hanım."

"Aslında," dedi Ignifex, "o artık evli bir kadın, dolayısıyla ona hanımefendi demen daha doğru olur."

"Neden buradasın?" diye sordum nefes nefese.

"Ah, epey önemli bir iş için gelmiş," dedi Ignifex. "Sevdiği kız..."

Damocles, "Philippa," diye mırıldandı kasketini büzüştürerek.

"...evliymiş, o yüzden kocasının ölmesini istiyor."

Damocles kızardı fakat bir şey söylemedi.

Nazik Lord'la pazarlık yapan kimi insanların aldanmış masumlar olmadığını, ona kötücül nedenlerle geldiklerini biliyordum. Hatta başlarına gelenleri hak ettiklerini düşündüğümü bile anımsıyordum.

Fakat en sevdiğim atıma vereyim diye bana kesme şeker aşıran sakar, sessiz oğlanı hatırlıyordum. Ve Nazik Lord'un pazarlıklarının hiçbir zaman tek bir insanı cezalandırmadığını da iyi biliyordum.

Kahkaha atıp Ignifex'in omzuna eğildim. "Demek yüce Nazik Lord vaktini düğün tertip ederek geçiriyor, ha? Hiç de beklediğim kadar etkileyici değilmiş."

Elimle ağzını kapadım, diğeriyle de açmasına engel olmak için çenesini sıktım. Damocles'e bakıp hızlıca şöyle dedim: "Kaç. Sana ne söz verdi, bilmiyorum ama seni kandıracak, bedeli düşündüğünden de ağır, hayatın boyunca pişman olacaksın."

Ignifex parmaklarımın arkasında homurdandı fakat hareket etmedi.

"Ailemle ilgili anlatılanları hiç mi duymadın? Pazarlığı babam yaptı ama cezasını hâlâ ben çekiyorum. Vaktin varken kaç git."

Damocles başını salladı. "Babanız bu kadar bencil olduğu için üzgünüm. Ben hep, şey, farkındaydım..." Tekrar yutkundu. "Bakın, anlatılan tüm hikâyelerde Nazik Lord'un asla yalan söylemediği geçer ve bedel ödeyecek tek kişinin ben olacağıma dair söz verdi. On iki yaşımdan beri Philippa'ya

âşığım. Bedelini ruhumla ödeyecek olsam bile onun için bunu yapmaya hazırım."

"Anlamıyorsun, Philippa ödeyecek o bedeli. Babam çocuk istedi, annem doğururken öldü."

"Belli ki yanlış dilek dilemiş." Damocles kasketini düğüm yapmıştı; fakat benimkilere bakan kara gözleri kararlıydı. "Belki de yalnız kendisi için çocuk istedi, böylece arzusu onu aldatmış oldu. Fakat ben sadece Philippa'nın mutlu olmasını istiyorum, karşılığında ne kadar acı çekeceğim umurumda bile değil. İşte bu yüzden, ona mutlu bir hayat verebileceğimden eminim."

Kocasını öldürmenin Philippa'yı mutlu edeceğine gerçekten inandıysa, kendi bencilliğine o kadar kapılmıştı ki ne yaparsam yapayım, onu ikna edemezdim.

Hemen arkasında bir kapı vardı, yıkık dökük bir yatak odasını görebileceğim şekilde yarı açık duruyordu. Onu içeri itip kapıyı kilitlersem...

Ignifex'i bırakıp öne atıldım.

Daha iki adım atmıştım ki Ignifex parmaklarını şıklattı. Anında bileklerimin etrafını gölgeler sardı ve Gölge beni yere çekip diz çöktürdü. Tinsel tutuşundan sıyrılmaya çalıştım fakat her zamanki gibi amansızdı.

Ben üstüne atılınca Damocles geriye kaçmıştı ama şimdi yerine çakılıp kalmış gibiydi, Gölge'ye bakarken korkudan gözlerinin akı büyümüştü.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Gücünü gördün işte, o bir iblis, kaç..."

"Bu kadar yeter, sevgili karıcığım," dedi Ignifex. Gölge çenemi öyle sıkmıştı ki ağzımı açamıyordum. Burnumdan nefes alabiliyordum fakat korkudan kesik kesikti soluğum.

Arkamdaki Ignifex'in koltuğundan kalktığını duydum; sonra gelip başımı okşadı. "Misafirlerimizi korkutmak hiç de kibar bir davranış değil," dedi. "Bu zavallı adam biricik Philippa'sı için ta nerelerden kalkıp gelmiş, sense onu kovmaya çalışıyorsun"

Yanımdan geçip Democles'in karşısına dikildi. "Gördüğün gibi, ben bir iblisim ve haliyle isteğini yerine getirecek güce sahibim." Sesi alçalmış ve mesafeli bir hal almıştı. "Peki sen bedelini ödemeye razı mısın?"

Damocles'in bakışları bir Ignifex'e bir bana kayıyordu. "Ona zarar verecek misiniz?" diye sordu sonra.

"Karımla ne yaptığım seni ilgilendirmez."

"Yine de bilmek isterim, efendim."

"Eh, bana boş yere Nazik Lord demiyorlar. Sen gider gitmez beni yeniden azarlayabilecek, merak etme. Asıl soru, sen buradan dileğin yerine getirilmiş olarak gidebilecek misin?"

Bir an Damocles'in kaçacağını zannettim. Fakat sonra omuzlarını dikleştirdi. "Philippa'ya zararı dokunmayacak her bedeli ödemeye razıyım."

"O halde seninle şöyle pazarlık yapacağız," dedi Ignifex. "Sevgili Philippa'nın kocası bugün ölecek ve kendisini yarın evinde bulacaksın. Fakat üç gün sonra gözlerin kör olacak."

Damocles sarsılarak başıyla onayladı. "Onun güzelliğini görmek için göze ihtiyacım yok."

"Dahası sana, kocasından kalma bir hediyeyle gelecek. Onu kabul edeceğine söz vermelisin. Bunu yapabilir misin?"

"Siz beni ne sanıyorsunuz? Onun doğuracağı herhangi bir çocuk kendi kanımdan farksızdır benim için."

"Kabul edeceğini söyle."

"Ant olsun."

Ignifex omuz silkip elini uzattı. "O halde öp yüzüğümü, öp ki isteğin yerine getirilsin."

Elim kolum bağlı, Damocles'in öne çıkıp Ignifex'in elini tutarak yüzüğünü tek bir sarsak hareketle öpüşünü ve hemen ardından geri kaçışını izledim.

"O..."

"Öldü bile," dedi Ignifex. "Evine dön."

Damocles bana baktı. "Beni düşündüğünüz için teşekkürler, hanımefendi. Üzgünüm; fakat böylesi gerçekten daha iyi." Duraksadı. "İyi günler," dedi. Ardından yatak odasına girdi; bir an sonra kapı aralığı tuğlalarla örüldü.

Gölge yüzümü bırakınca derin bir nefes aldım.

"Anlaşılan anlaşma yapmak söz konusu olduğunda pek bir yararını göremeyeceğim." Başımı kaldırıp baktığımda Ignifex'in sevimli bir kedi yavrusuymuşum gibi gülümsediğini gördüm.

Çığlık atmak, yüzüne tükürmek, gözlerini oymak istiyordum. O gülücüğü yüzünden söküp alabilecek herhangi bir şey. Ancak öfkemin, yalnızca neşesini artırmaya yarayacağının farkındaydım. O nedenle dudaklarımı birbirine bastırıp dik dik suratına baktım.

Ignifex omuz silkti. "Belli ki beni eğlendirmeyeceksin. Gölge, götür onu buradan."

Gölge hemen beni ayağa kaldırıp sürükleye sürükleye odadan çıkardı. Fakat Ignifex'in görüş alanından çıkar çıkmaz beni bıraktı.

Duvara yaslanıp yavaşça yere çöktüm. Damocles'le olan anılarım boğazım düğümlenmişti. Astraia'yla benimle oynadığından daha çok oynamıştı hatta; Telomache teyze onları birlikte kurbağa yakalarken bulunca bir saat nutuk çekmişti.

Sen halkımızın tek umudusun.

Sadece ailemin değil, sadece Resurgandi'nin değil. Damocles de dahil Arkadya'daki herkesin tek umudu bendim.

Fakat benimki gizli görev olduğundan, Resurgandi seçkinleri dışında kimse bir umut olduğunu bilmiyordu. O nedenle insanlar hâlâ budalaca pazarlıklarla kendilerini mahvediyorlardı.

Beni bilmeleri bir fark yaratmayacaktı belki de. İzlemekten başka bir şey yapamazken, insanlara nasıl umut olabilirdim?

Gölge'nin solumdaki duvarda süzüldüğünü gördüm. Bedensiz bakışları bile serzenişte bulunur gibiydi.

"Beni yalnız bırak," diye söylendim.

Sonra ona iyi davranmam gerektiğini hatırladım fakat Gölge gitmişti bile.

O akşam, yemek masasında oturmuş beklerken, onu durdurmaya çalıştığım için Ignifex'in beni hâlâ cezalandırabileceğini fark ettim. O anda bana zarar vermemişti ancak neşesi yerindeydi. Şüphesiz, herhangi bir an, onu artık neşelendiremediğimde...

Gerçi onun gözünde sonsuz bir eğlence kaynağı gibiydim. Ignifex geldiğinde, sessizliğime sırıtıp, "Azarlamak yok mu? En azından tanrıların beni yargılayacağına dair vaatler savurmanı beklerdim," demekle yetindi.

Elimi sıkmamaya çalışarak şarap kadehimi kaldırdım. "Tanrıların seni cezalandırmak adına kıllarını bile kıpırdatmadıklarını biliyorsun."

"Tanrıların beni hâlâ niçin çarpmadıkları bir hayli şaşırtıcı." Şarabından bir yudum aldı. "Daha da şaşırtıcı olanı, müşterilerimi niçin çarpmadıkları. Gerçi onlar kendi sonlarını hazırlama konusunda yeterince iyi iş çıkarıyorlar."

Babası onu etrafında döndürüp samanların arasına atarken Damocles'in nasıl da kahkahalar attığını hatırladım. O çocuğu bir katile çeviren şey neydi?

"Hanginiz daha korkunç, bilemiyorum," dedim usulca. "Ona teklif ettiğin için sen mi yoksa teklifi kabul ettiği için o mu?"

"Ah, endişelenme. Şu Philippa'nın kocası, adam onu sürekli döven vahşinin teki. Asıl korkunç olan, biricik sevgilisine getireceği hediyenin frengi oluşu. Gerçi romantik bile sayılır. Şairler hep sevgilileriyle beraber ölmek için yakarmazlar mı?"

İçi kuru üzüm dolu bir hamur işini aheste aheste yerken onu izledim. Daha dün güzel olduğunu mu düşünmüştüm? Ona dokunmak istemiştim, insanların acı çekmesinden zevk alan bu *şeye*...

"Damocles'in pazarlığının bedelini Philippa'nın ödemeyeceğini söylemiştin," dedim dişlerimin arasından. "Söz vermiştin."

Parmaklarını yaladı. "Ah, Philippa her halükârda frengiye yakalanacaktı zaten, yani benimle bir ilgisi yok. Hem o pazarlık olmasa, kocası iyileşecek ve dövecek yeni bir eş bulacaktı; anlayacağın, sevgili Damocles'imiz ölümüyle bir şey almış olacak. Muhtemelen umduğu şey olmayacak ama zaten kim umduğunu buluyor ki?"

Ben kendi ölümümle seninkini alacağım, ant olsun!

Fakat bu sözleri sesli söylemedim. Onun yerine: "Senin mantığına göre, seni öldürebilir fakat yine de hayırlı bir eş olabilirim."

Ignifex güldü. "Benim için endişelenmediğine göre onun için üzülüyorsun. Pazarlıklarımdan kâr edebileceklerini zannedenlere tahammülün olmadığını sanıyordum."

Babamın soğuk hesapları, Telomache teyzenin dramatik kişisel tatmini geldi aklıma. Damocles'in onlarla alakası yoktu zira o hiç değilse kendi pazarlığının bedelini kendi ödemeye

çalışmıştı. Bilakis Astraia gibiydi çünkü ikisi de sevgilerinin her şeyi çözebileceğine inanıyordu.

İkisi de aptaldı fakat bu onların suçu değildi.

"Damocles sevdiği kadını kurtarmak istedi," dedim. "Sense bu sevgiyi onu kandırmak için kullandın."

Ignifex yüzüme baktı, kırmızı gözlerindeki kahkaha bir anda yok oluvermişti. "Kim olduğumu ve pazarlıklarımın nasıl işlediğini gayet iyi biliyordu. Yine de kendi rızasıyla bana gelip kendi hayatı riske girmesin yahut elleri kirlenmesin diye benden bir adamın canını almamı istedi. Söyle şimdi, iyi kalpli karıcığım, bunun neresi merhameti hak ediyor?"

Ben de ona baktım. "Diyelim ki yargılanmayı hak ediyor, peki *sen* onu yargılamayı hak ediyor musun?"

"Hepimiz görevimizi yerine getirmek zorundayız."

Tam odadan çıkmak üzereyken Ignifex ellerimi tuttu, sıcak ve kuru parmaklarını benimkilere doladı.

"Nyx Triskelion, adımı tahmin etmek ister misin?"

Dikkatlice ona baktım; omuzlarına, dudaklarına, –kısacık bir an bile olsa– öpmeyi arzuladığım boynuna, beyaz tenine. Hiçbir şey hissetmedim.

"Neyini tahmin edeceğim? Zaten canavar olduğunu biliyorum."

Ayaklarıma kara sular inene, yorgunluktan gözlerim yanana dek saatlerce evi araştırdım. Ne var ki adımlarım ayak sürümeye döndüğü, ben etrafımdaki odaları fark edemez hale geldiğim halde ilerlemeye devam ettim. Duramazdım çünkü bu, bir gecenin daha boşa geçtiğini kabullenmek olurdu ve Astraia şu anda ağlıyor olabilirdi, Damocles'se yarın hastalığa yakalanacaktı. Onlar acı çekerken ben nasıl uyurdum?

Sonunda bir kapıyı açmamla Gölge'ye çarpıverdim.

Korkudan küt küt atan kalbimle geriye doğru sendeledim. "Gölge!" dedim nefes nefese. Göz göze gelmemizle bakışlarımızı kaçırmamız bir oldu.

"Özür dilerim..." Aynı anda konuştuk, sonra sustuk.

Gölge, "Özür dilerim," dedi yeniden. "Engel olamadım." Yüzünde apaçık utanç vardı. Gülüşü gibi bu ifade de o kadar insancıldı ki kalbimi paramparça etti.

"Biliyorum." Elini tuttum. "Ona itaatsizlik edemezsin. Sana kızdığım için özür dilerim, kızgın değildim aslında, ben..." Derin bir nefes aldım. "Ne yaptığını biliyordum. Ama hiç görmemiştim."

Gölge diğer elimi tuttu. "Gel," dedi ve beni kapı aralığından içeri çekip Suyun Kalbi'ne götürdü. Işıklar, tıpkı hatırladığım gibi yüzeyde dans ediyorlardı.

"Dinlenmelisin," dedi Gölge.

Başımı salladım. "Damocles şu anda benim... benim kocam yüzünden ölüyor." Bu sözleri söylemek taş yutmak gibiydi ama doğruydu. "Burada öylece oturup, gücüyle yarattığı evin keyfini çıkaramam."

"Yorgunluktan ölürken insanlara yardım edemezsin."

Sonra yere oturdu, hâlâ elimi tuttuğundan ben de yanına oturmak zorunda kaldım. Oturur oturmaz o kadar rahatladım ki ayağa kalkamayacağımı düşünmeye başladım. Işıklar döne döne bizden uzaklaştı, sonra birden geri döndü; yansımaları suyun yüzeyinde dans ediyordu. Hatırladığım kadar güzel ve huzur vericiydi. Fakat Astraia ve Damocles'in anıları, tüm bedenime kıymık batmışçasına canımı acıtıyordu.

Gölge'ye baktım. Dimdik ve hareketsizce oturmuş, ışıkları izliyordu. Işıkların parıltısı mavi gözlerine yansıyor, mermer

bir heykel misali huzurlu fakat renksiz yüzünü aydınlatıyordu. Bu haliyle köleden çok prense benziyordu.

"Buna nasıl katlanıyorsun?" diye sordum. "Bunca yıldır..." Sorum bir anda çocukça ve düşüncesizce geldi kulağıma, o yüzden sustum.

Ancak Gölge alınmışa benzemiyordu. "Çünkü onu durdurabileceğimi hayal etmiyorum."

Ama ben mecburum, diye düşündüm. *Damocles, Ignifex'i erkenden durduramadığım için ölecek.*

Ne düşündüğümü anlamış gibi Gölge, "Ne yaparsan yap, geç kalmış olacaksın. O dokuz yüz yıl önce ölmeliydi," dedi.

Sarsak sarsak güldüm. "Çok rahatlatıcı oldu."

"Yine de bizi kurtaracaksın." Mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Sen bizim tek umudumuzsun."

"Umut." Başımı çevirdim çünkü o çocuksu öfkeyi sesime yansıtmadan edememiştim. "Umudun nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyorum."

Ona bakayım diye yanağıma dokundu. Sonra avcu yukarı gelecek şekilde elini uzattı. Işıklardan bazıları gelip avucuna kondu, hareketsiz ve hoşnut, öylece bekledi. Bana döndü.

"Al onları," dedi.

Nefesimi tutup avuçlarımı birleştirdim, Gölge de ışıkları avcuma bıraktı. Tene değince ısınan minik incilere benziyorlardı fakat rüzgâr vurmuş gibi kıpırdanıyor, bira damlaları gibi avcumda köpürüyorlardı. Bir süre sonra yukarı süzülmeye başladılar fakat Gölge ellerini benimkilerin üstüne kapatınca tutsak ışıklar avuçlarımızda dansa başladılar.

Gölge bir kez daha gülümsedi –onu öpmeme neden olan gerçek gülüşüydü– ve bir kez daha kendime engel olamayıp ben de ona gülümsedim.

Nefes alıp verirken omuzlarının nasıl hareket ettiğini ve boğazındaki tendonların nasıl hafifçe kıpırdadığını görebiliyordum. Bana dokunan ellerinin her zerresini hissedebiliyordum. Bir hayalet kadar solgun olabilirdi fakat vücudu gerçekti. Bir an parmaklarımı solgun saçlarına dolayıp, boğazıma soluğu dolana dek, onun huzuru benim huzurum olana dek onu öpmek istedim. Bunu delicesine istedim.

Fakat gözlerindeki huzuru yerle bir etme riskini göze alamazdım. Ayrıca beni geri çevirme riskini de göze alamazdım.

"Yıldızları hiç duydun mu?" dedi Gölge. Sesime güvenmediğimden başımla onaylamakla yetindim. "Elimizde onlara benzer bir tek bu ışıklar kaldı."

"Ama... çok küçükler," dedim sesim titreyerek. Şiirlerde yıldızların uzak güzellikler olduğu söylenirdi, ellerinizin arasında tutabileceğiniz pırıltılar olduğu değil.

"Onlara benzeyen tek şeyler," diye tekrarladı Gölge. "Ayrıca bu ışıklar, umut bağlayabileceğim tek şeylerdi."

Nefesim kesildi. Bu kelimeleri ne kadar kolay söylemişti; havadan sudan konuşuyormuşuz gibi ama onu bu evde bir başına düşünmek, minicik ışıklar dışında hiçbir avuntusu olmadan, gündüz vücudu bir gölge, geceki vücudu kendisini esir alan adamın bir parodisi...

"Sonra sen geldin," dedi Gölge. "Ve gerçek bir umudum oldu."

"Bunu öyle bir söylüyorsun ki," diye mırıldandım, "duyan da beni kahraman zanneder."

"Öylesin," dedi.

"Kahraman olsaydım Damocles'i kurtarabilirdim." Boğazım yandı. Keşke bir de doğru kelimeleri söyleyebilseydim...

Kaldı ki insanlar her gün bu şekilde ölüyorlardı. Her gün. Ve ben hiçbirini kurtaramıyordum.

"Herkesi kurtaramazsın," dedi Gölge. "Ben de kurtaramam."

Hıçkırıktan farksız bir kahkaha attım. "Bu da çok rahatlatıcı oldu."

"Ama onu durdurabilirsin," dedi. "Senden başkası yapamaz. İşte bu yüzden, kimse bilmese bile, sen bizim tek umudumuzsun."

İç geçirdim. "Bunu kocamın canını gerçekten yakmayı başarabildiğimde söylersin."

"Başaracaksın," dedi Gölge.

"Ben o kadar da emin değilim," diye fısıldadım.

Alnını alnıma dayadı.

"Bana güven," dedi.

Güvendim.

Ertesi gün çan sesini yine duydum.

Koridora çıktım, ellerimi yumruk yapıp çan seslerini saydım. Bir, iki, üç. *Kocamdan nefret ediyorum.* Dört, beş, altı. *Onu durduracağım.* Yedi, sekiz. *Onu durduracağım.* Dokuz, on. *Bedeli ne olursa olsun, lanetini kıracağım.*

Çan sustu. Bir süre daha gerginçe bekledim; sonra araştırmama devam ettim.

Gölge haklıydı. Hayatta kalmanın yolu, onu durduramayacağımın farkına varmaktan geçiyordu.

Ta ki bugüne dek.



Yalnızca bir aptal Nazik Lord'un evinde kendini güvende hissederdi.

Fakat günler birbirini kovaladıkça korkum geçmeye başlamıştı. Her akşam Ignifex'le yemek yiyordum. Ne dersem diyeyim, gülüyor ve karşılığında benimle alay ediyordu... fakat ne olursa olsun, asla kızmıyordu. Her yemeğin sonunda adını tahmin etmek isteyip istemediğimi soruyor, ben de istemiyorum diyordum. Sonra bazen elimi yahut yanağımı öpüyordu ancak bir daha hiç boynumu öpmedi ve odama hiç gelmedi. Kimi zaman aramızdaki mesafenin rahatsız edici şekilde farkında olsam da ya da kendisi gittikten sonra bile dokunuşunu tenimde hissetmeye devam etsem de o tuhaf arzuyu bir daha hiç hissetmedim.

Belki de sırf Gölge'ye çok benzediği için istemiştim onu. Kendime bunu tekrarlayıp duruyor ve artık inanmaya da başlıyordum.

Gündüz olsun gece olsun, evi araştıracak bol bol vaktim oluyordu ve ben de gidebildiğim her yere gidiyordum zira anahtarım kapıların neredeyse yarısını açıyordu. Üzeri cam kubbeli bir gül bahçesi buldum; güller, her defasında aralarında kaybolduğum bir labirent oluşturuyordu fakat yine de –kapıdaki guguklu saate bakılacak olursa– her seferinde tam yirmi üçüncü dakikada dışarı çıkıyordum. Saksıda eğreltiotları ve portakal ağaçlarıyla dolu bir sera buldum. Toprağın sıcak, ıslak kokusu yüzünden epey ağır bir havası vardı. Etrafta arılar vızıldıyordu; cam duvarlar buz tutmuştu. Duvarları su perileri ve köpüklü dalga motiflerinden oluşan mozaiklerle kaplı daire biçiminde bir oda buldum, havası tuz kokuyordu ve ne tarafa dönersem döneyim, kapısı hep tam arkamda kalıyordu.

Her gün aynalı odaya gidip Astraia'ya bakıyordum ve çoğu gece, gecenin sonunda, Suyun Kalbi'ne uğruyor, suyun üstünde yürüyüp ışıkları izliyordum. Genellikle Gölge de orada oluyordu; söylemeye izninin olduğu pek fazla şey yoktu fakat alışıldık sessizliğimizde oturmak bize yetiyordu. Gölge, ışıkları sık sık kendine çekiyor; bazen onları bana veriyor, bazense dantelimsi desenlere sokup etrafımızda, havada uçuşmalarını yahut suyun üstünde titreşmelerini sağlıyordu. Ben sadece izliyor, pek az konuşuyordum. Öyle zamanlarda görevimi neredeyse unutuyor, yüreğimin tüm kin ve nefretten arındığını hissediyordum. Çünkü bildiğim tek huzur buydu ve bunu kaybetmek istemiyordum.

Hatta hiç ama hiç istemiyordum. O yüzden Gölge'yi bir daha öpmedim. Gölge ara sıra bileğime yahut yanağıma dokunuyordu, sonra ben de ellerimizi birbirine kenetlemek, onu öpmek ve suyun içine dalıp o kusursuz gök mavisi huzurun içinde kaybolup gitmek istiyordum. Ama Gölge'nin de bunu

istediğinden emin olamıyordum. Hem ne zaman birini sevdiysem kaybediyordum. Gölge'yi de kaybetmeyi göze alamazdım.

Böylece kıpırdamadan yanında oturuyor, kalbim küt küt atarken suratım onunki kadar sakin etrafı izliyor ve ona yalnızca gözucuyla bakıyordum. Yüzlerce kez, *Dudaklarımı niçin öptün? Beni niçin gene öpmüyorsun?* diye sormak istedim. Fakat sözcükler her seferinde boğazıma takıldı: Fazla muhtaç, fazla bencil, fazla aptalcaydılar; kaldı ki bana halihazırda bu kadar çok şey vermişken daha fazlasını nasıl isteyebilirdim ondan?

Onu sevdiğimden hâlâ emin değildim. Sevgi, –Afrodit'in kutsal sevgisi gibi– üzerine düşünmek için kendime pek izin verdiğim bir şey değildi. Birini arzuluyorsanız, o biri sizi rahatlatıyorsa, kalbinizdeki zehri emip alabileceğine inanıyorsanız, bu sevgi mi olurdu? Yoksa çaresizlik mi?

Göğsümde düğüm düğüm olan duygular beni ne zaman fazla sıkıştırsa ayağa fırlıyor, Suyun Kalbi'nden odama son sürat koşma egzersizi yapıyordum. Zamanı geldiğinde tüm mühürleri hızlıca yazmam gerekecekti; zira kalplerden biri başarısız olduğu anda Ignifex bunu muhakkak fark edecek ve beni durdurmaya çalışacaktı.

Hızlanmıştım. Neredeyse önüme bakmadan koridorlarda koşup odama açılan tüm doğru kapıları seçmeyi öğrenmiştim artık, üstelik nefes nefese kalmıyordum. Ve odama girdikten sonra –Hermetik kalplerin herhangi birini kazara tetiklemekten endişe etmeyeceğim kadar uzakta– mühürleri işleme pratiği yapıyor; onları yalnızca doğru değil, hızlı çizmeye de çalışıyordum, öyle ki hareketlerim artık bir danstan farksız hale gelmişti.

Fakat ne kadar arasam da diğer kalplerden bir iz bulamamıştım.

Sonunda bir sabah, buraya geldikten tam beş hafta sonra, yeni bir kapıyı açmayı deneyince kendimi Ignifex'le ilk kez karşılaştığım giriş salonunda buldum. Derken hâlâ bakire olduğumu ve bakir bıçağımın –hâlâ canlı bir şeyi kesmek için kullanılmamıştı– tam da burada olduğunu fark ettim, gerçi yerden dört metre yüksekte, duvara gömülüydü.

Şimdiye dek Şiir'e hiç inanmamıştım. Hem Ignifex bıçağı benden aldığında ona kendisini yok edebilecek tek silah gibi bakmak şöyle dursun, resmen alay etmişti.

Gerçi bana kalırsa kocam, Tartaros'un cehennemine atılmayı bile ciddiye almazdı. Ayrıca yemek masasındaki çatal bıçaklarla kendisine saldırmamda bir sakınca görmezken bıçağımı derhal elimden kapmıştı. Bu, Şiir'in gerçek olduğunu kanıtlamıyordu elbette... ama Ignifex önceki teşebbüslerim için beni ne cezalandırmış ne de zindana atmıştı, bu da denemekten zarar gelmeyeceğini gösteriyordu.

Bıçağa ulaşmak bütün sabahımı aldı. Evde herhangi bir merdiven olmadığından istiflemeye elverişli eşya bulmam gerekiyordu fakat o gün, içinde masa olan tek bir oda bile bulamamıştım, hepsinde yalnızca sandalye ve tabureler vardı. Oluşturduğum piramit bir hayli tehlikeli görünse de üzerine çıktığımda devrilmedi ve bıçağımın kabzası nihayet yeniden ellerimin arasındaydı.

Sırıttım. Ignifex bu gece ister ölsün ister sağ kurtulsun, onu epey nahoş bir sürpriz bekliyordu.

Bıçağı çektim. Kımıldamadı bile. Bir daha çektim, bu kez daha çok asıldım, ufacık bir kımıldama oldu. Oflayıp bıçağı hızlıca çektiğimde oraya hiç sıkışmamış gibi çıkıverdi. Bir an sendeledikten sonra sırtüstü düştüm.

Birinin kucağına düştüm. O şaşkınlıkla bir an donakaldım; o kısacık anda Ignifex beni yere indirip bıçağı elimden aldı ve kendi üstünde bir yere sakladıktan sonra kaşlarını kaldırarak yüzüme baktı.

"Seni yalnız başına bırakmasam daha mı iyi diye düşünmeye başlıyorum," dedi sakince bir elini omzuma koyarak.

Kaskatı kesildim.

"Bırakma madem," dedim. "Burada kal ve bir daha hiç pazarlık yapma."

"Ah, benimle olmayı o kadar çok mu istiyorsun?" Eli hâlâ omzumda, kulağıma yaklaştı. "İstediğin öpücükse söylemen yeterli."

Dokunuşu hafifti fakat ben onu, kâğıt gibi arasında kaldığım taşbaskı kadar net hissediyordum.

"Seni durdurmayı o kadar çok istiyorum," dedim, neler yapabileceğine hiç tanık olmamışım gibi onu yine arzulamaya başlamıştım.

"Beni öpecek kadar mı çok? Berbat görünüyorsun."

Sırf Gölge'ye benzediği için, diye düşündüm fakat o anda bunun yalan olduğunun farkındaydım: Bu sürekli gülen, kırmızı gözlü yaratık Gölge'nin yüzünü taşıyor olabilirdi fakat ben onu bu nedenden istemiyordum.

Birdenbire paltosunun önünün açık olduğunu fark ettim; boynundaki çukuru görebildiğim gibi göğsünden çapraz geçen, ucunda anahtarların asılı olduğu deri kemerleri de görebiliyordum. Ignifex, insanların söylediklerini aleyhlerine döndürebilen tek kişi değildi.

"Her gün öldürdüğün insanlarla böbürlenip duruyorsun," dedim gözlerimi gözlerinden ayırmadan anahtarların yerlerini tespit etmeye çalışarak. İki tanesi yukarıda, boynuna yakın bir yerdeydi. "Elbette çok istiyorum."

Ignifex, "Ben insanları öldürmem," dedi rahatça. "Onlar benden iyilik ister, ben de bu isteklerini yerine getiririm. Gücümün beraberinde getirdiği bedeli göremiyorlarsa bu onların sorunu."

Çok eskiden, Astraia bir keresinde çatıya tırmanmam için bana meydan okumuştu. Şimdi de o zamanki gibi hissediyordum, rüzgâr fırıldağına mendilimi bağladığım anki gibi: Sersem ve heyecanlıydım, dünya etrafımda fır dönüyordu, bedenim kalp atışlarımla dans eden kıvılcımlardan ibaretti.

Onu istemek ne korkunç bir şeydi. Fakat Arkadya'nın iyiliği için onu öpmek; bu tümüyle kötü bir şey olmasa gerekti, değil mi?

"O halde," dedim, "farz et ki söyledim."

"O halde," dedi, "*al.*"

Ve dudaklarını benimkilere bastırdı.

O benim düşmanımdı. O kötüydü. İnsan bile değildi. Ondan tiksinmem gerekirdi ama tıpkı geçen seferki gibi, su nasıl yokuş aşağı akmasına engel olamıyorsa, ben de kendime engel olamıyordum. Bir elimi göğsüne koyup o iki anahtarı iplerinden çözmeyi başardım ve onları avcuma sakladım; sonra kendimi arzularımın kollarına bırakıp aynı istekle onu öptüm.

Gölge'yi öpmeye hiç benzemiyordu. Onunki beni yavaşça sarmalayan bir rüya gibiydi; buysa bir savaş yahut dans. Önce o benim dudaklarımı ele geçirdi, sonra da ben onunkileri ve birbirimizi gezegenlerin dizilimi gibi tehlikeli, kusursuz bir dengede tutuyorduk.

Uzaktan çan sesi geldi. Bunu belli belirsiz fark etmiştim ki Ignifex beni bıraktı. Geriye doğru sendeleyip duvara çarptım.

"Bir zavallı daha beni çağırıyor." Reverans yaptı. "Şimdilik hoşça kal, karıcığım."

Hâlâ duvara yaslanmış halde, arkasından ona sert sert bakıp elimin tersiyle dudaklarımı sildim. Öpücüğünün beni bu denli etkilemesi ne utanç vericiydi. Onun bunu bilmesi ne küçük düşürücüydü.

Ne var ki kendimi şöyle düşünmekten alıkoyamamıştım: *Belki de kocalık hakkını araması o kadar kötü olmaz.*

Sonra aşırdığım iki anahtara baktım. Biri altındı, sapı kükreyen bir aslan başı şeklindeydi; diğeriyse sefi çelikti. Bu kez benim dudaklarım bir sırıtışla kıvrıldı. Kendisi o küçük zaferiyle avunurken ben evi keşfe çıkacaktım.



Elbette doğruca aynalı odaya gittim. Fakat anahtarlar aynanın ortasındaki anahtar deliğine girmedi bile; bu yüzden yeni bir kapı aramaya koyuldum. Ev, bugünkü araştırmamda beni destekler gibiydi: Peş peşe daha önce hiç görmediğim odalar, hiç açmadığım kapılar buldum. Fakat yeni anahtarlarım bu yeni kapıların hiçbirini açmadı.

Sonunda, içi zarif bir esaret ormanında bulunan ağaç şeklindeki demir raflara asılı boş altın kafeslerle dolu bir oda buldum. Başka kapısı olmadığını görünce odadan çıkmak için arkamı döndüm fakat tam o anda bir kuş öttü, sesi o kadar cılız çıkmıştı ki bir an onu hayal ettiğimi sandım.

Serçe Lares geldi aklıma. Her kuş hareketinde bir alamet görmeyi seven ben değil, Astraia'ydı fakat yine de arkamı dönüp odaya son bir kez baktım. Ve odanın sol köşesinde, en büyük kafes yığınının arkasında bir kapı gördüm, halbuki az önce orası boş bir duvardı.

O kadar sıradan, küçük bir kapıydı ki –kısa ve dardı, boyu ancak başımı eğmeden geçebileceğim kadardı, açık griye boyanmış ahşap bir kapıydı– bir an ona korkusuzca baktım.

Evin değişimine ne zaman tanık olsam derim karıncalanırdı, yine karıncalandı. Gördüğüm en esrarengiz değişim değildi fakat yine de evin beni istediği anda öldürebileceğini bilmenin verdiği o acizlik hissini vermeye yetmişti.

Neyse ki ev beni öldürmek istememişti. Büyük ihtimalle Ignifex izin vermiyordu. Arkamı dönmemi sağlayan şey serçeyse o zaman... bunu iyiliğim için yaptığına dair bir garanti yoktu elbette ama bana birkaç dakikalık huzur vermişti ve bu onu, evin beni öldürmemesinden çok daha değerli kılıyordu.

Kafeslerin arasından geçip kapıya gittim ve kendi anahtarımı deliğe yerleştirdim. Dönmedi. Ardından çelik anahtarı denedim, o döndü ama sonra sıkıştı. Sonunda altın anahtarı denedim.

Kilit tık etti ve kapı açıldı.

İçeri girdim.

Dikkatimi çeken ilk şey tahta ve tozlu kâğıt kokusu oldu: Babamın çalışma odasının kokusuydu bu. Bu oda da çalışma odasına benziyordu, ne var ki şimdiye dek gördüklerimin hepsinden daha büyüktü; daire biçimindeydi, duvarları koyu renk ahşapla, yerse koyu mavi, sarmal mozaiklerle kaplıydı. Üzeri kitap, kâğıt ve biblolarla dolu birkaç masa, ortalarında kısa kitaplıklarla birlikte odanın kenarlarına dizilmişti. Gökyüzü misali renkli parşömen tavanı kubbe şeklindeydi; hatta lamba, İblisin Gözü biçimindeki dökme demir bir çerçeveden sarkıyordu. Kubbenin içinde altın harflerle *"Aşağıdaki yukarıdakine, yukarıdaki de aşağıdakine benzer"* yazıyordu. Hermetik çalışmaların en önemli ilkesiydi bu.

Fakat beni asıl şaşırtan odanın tam ortasıydı zira orada, cam kubbeyle kaplı büyük bir yuvarlak masa vardı ve masanın üstünde Arkadya maketi vardı.

Yavaşça yaklaştım; o kadar ince detaylandırılmıştı ki cama rağmen bir soluğumla onu un ufak edebilirmişim gibi hissettim. Okyanusu gördüm, gerçek su gibi parıldasın diye renkli camdan yapılmıştı. Güney dağlarını gördüm, yüzeyi kömür madenlerinin girişlerinden oluşan çukurlarla kaplıydı; Severn nehrini gördüm, başkent Sardis'i, yirmi yıl önceki büyük yangının izlerini hâlâ taşıyordu. Kendi köyümü gördüm, güney sınırında, Ignifex'in evinin dışarıdan görünen hali olan yıkık dökük harabenin hemen yanındaydı.

Biraz daha yakından baktım. Camın hilesinden olsa gerek, köyüme odaklandıkça köyüm daha da büyüdü; saman ve kiremit damları, büyük meydandaki fıskiyeyi, kendi evimi ve önünde evlendiğim kayayı gördüm. En ince ayrıntısına kadar her şey kusursuzdu ve büyütme başımı ağrıtana dek büyük bir arzuyla evime baktım.

Sonra başımı çevirdim. Hemen yanı başımdaki masanın üstünde kızıl-kahve kiraz kerestesinden küçük bir sandık vardı. Kilitsizdi, basit bir mandalla tutturulmuştu; kapağında herhangi bir süs de görmedim, sadece varaklı, küçük bir yazı vardı. Sandığı elime alıp parlayan minyatür el yazısını okudum: "İçimiz ne ise, dışımız da odur." Bir diğer Hermetik ilke.

"Ne yapıyorsun sen?"

Sandığı yerine bırakmamla arkamı dönmem bir oldu. Ignifex kapıdaydı; ben daha onu gördüğüme şaşıramadan yanımda bitiverip kollarımı sımsıkı tuttu ve ağzımın içine kadar eğildi.

"*Ne yaptığını sanıyorsun sen?*"

"Evi geziyorum," dedim titreyen sesimle. "Madem senin karınım."

Konuşamadım. Gözlerinin kırmızısı, herhangi bir insanın ya da hayvanın gözleri gibi sıradan benekli bir yapıda değildi; durmaksızın dönen kırmızı bir kaostu onunki, canlı bir alev gibi sürekli değişiyordu. Ona korku dışında bir şey hissettiğim için ne kadar aptal olduğumu fark ettim. Düşmanım olduğunu hatırlamış fakat tehlikeli olduğunu, lanetim olduğunu ve muhtemelen de ölümüm olacağını unutmuştum.

"Yanımda güvende olduğunu mu sanıyorsun?" diye tısladı.

"Hayır," dedim fısıltıyla.

"Sen de diğerleri kadar aptalsın. Zeki, güçlü, özel olduğunu sanıyorsun. *Kazanacağını* sanıyorsun."

Hızla arkasını dönüp beni sürükleye sürükleye odadan çıkardı.

"Bana geldiğinde babanın kim olduğunu biliyordum." Sesi buz gibi sakindi şimdi, her kelimeyi üstüne basa basa söylüyordu. "Resurgandi'nin en genç efendisi Leonidas Triskelion. Benden yardım isterken utancından doğru dürüst konuşamıyordu bile ama gözünü kırpmadan seni bana sattı."

Daha evvel hiç görmediğim taş bir koridora döndük.

"Elbette benimle pazarlık yapıp kazanabileceğini sanması aptallıktı. Ama seni suikastçı olarak yollama planı hiç de aptalca değildi. O günden beridir yaptığı seçimler de. Karısının kız kardeşini yatağına aldı, karısına benzeyen kızını dizinin dibinden ayırmazken kendine benzeyen kızını kefaret olarak yolladı; insanlar işledikleri günahları geri alamazlar ama bence baban epey iyi iş çıkardı."

Sustu, beni duvara itti. "Sen buraya ölmek için gönderildin. Sen gerek duyulmayan, istenmeyendin ve seni buraya bir daha asla geri dönemeyeceğini bildikleri için yolladılar."

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarına engel olamasam da ona elimden geldiğince sert bakmaya çalıştım. "Ben bunları zaten biliyorum. Şimdi niçin anlatıyorsun ki?"

"Yarını ya da yarından sonraki günü ya da ondan sonraki günü görebilmenin tek yolu sana ne diyorsam onu yapman. Yoksa diğer karılarım kadar çabuk ölürsün."

Arkama uzandı; bir tık sesi duyunca duvara değil, bir kapıya yaslandığımı fark ettim. Kapının açılmasıyla soğuk karanlığa sendeleyerek bir masanın kenarına çarptım.

"Sen bunu bir süre düşün," dedi Ignifex, sonra kapıyı çarpıp gitti.

Bir an karanlıkta kalacağımı zannettim; sonra gözlerim karanlığa alıştıkça duvarın epey yukarısındaki küçücük bir pencereden içeriye ince, gri bir ışık girdiğini fark ettim. Yine de pek bir şey göremiyordum. Hava soğuktu. Arkamı dönüp el yordamıyla masayı yokladım; tahta değil, taştı.

Parmaklarım önce masa örtüsüne, sonra yumuşak ve soğuk bir şeye değdi.

Ürperdim fakat o şeyin ne olduğunu kafamda oturtamıyordum bir türlü, ta ki biraz daha yoklayıp parmaklarım dişlerin üzerinden geçip soğuk, ıslak bir ağzın içine girene dek.

Çığlık atıp koşarak kapıya dayandım. Ellerimi eteğime sertçe sildim fakat kumaş, ölü kızın diline dokunduğum anı zihnimden bir türlü silip atamadı.

Ölü *eşin* diline, demeliydim. Çünkü gözlerim ışığa artık iyice alıştığından sekizini de görebiliyordum şimdi, ileride kullanılmak üzere saklanmış gibi her biri kendi kaidesinin üstünde yatıyordu.

On yaşındayken, Astraia'yla ormanda oyun oynarken ölü bir kedi bulmuştuk. Bir yaprak yığının altında yarı gömülü haldeydi; ben kediyi dürtükleyene dek ölü ve şişmiş oldu-

ğunu anlamamıştık. Dürtmemle kediden öyle fena bir koku yayılmıştı ki Astraia bağıra çağıra kaçmıştı oradan, benise olduğum yere çöküp dehşete kapılmış halde hıçkıra hıçkıra ağlamıştım. Şimdi, soluğum gittikçe hızlanırken, o pis kokuyu yeniden alır gibi oldum; sanki odanın soğuk, durgun havasına karışmıştı.

Tırnaklarımı kollarıma batırmıştım, hızlı hızlı alıp verdiğim soluğum ölüm sessizliğinin arasındaki tek gürültüydü. Ignifex beni de buraya koyacaktı. Son hatamı da yaptıktan sonra beni de öldürecek, bu odaya getirecekti ve ben de diğerleri gibi ağzım açık halde soğuk taşın üstünde ölü bedenimle yatacaktım.

Zor da olsa derin, hafif bir nefes aldım. Büyük bir feryatla geri verdim. Hâlâ çığlık çığlığa, yumruğumu duvara geçirip arkamı döndüm ve kapıyı iki kez tekmeledim. Kapı menteşelerinden sallandı ama kırılmadı. Ancak soluk soluğa kalıp da sessizliğe büründüğümde hissettiğim şey panik değildi artık. Öfkeydi.

Hayır: *Nefretti.*

Ömrüm boyunca Nazik Lord'dan nefret etmiştim zaten ama bu, salgın hastalıktan yahut yangından nefret etmek gibiydi. Hayatımı mahveden, tüm dünyamı baskı altında tutan bir canavardı o fakat aynı zamanda bir söylentiden de ibaretti. Şimdiyse onu görmüş, onunla yemek yemiş, onu öpmüştüm. Birini öldürüşünü izlemiştim. Gerçek olmasa bile bir adı vardı. Böylece artık ondan tam anlamıyla nefret edebilirdim. Gözlerinden, kahkahasından, alaycı gülüşünden. Hiç zorlanmadan beni öpebilecek, öldürebilecek yahut bir odaya kilitleyebilecek olmasından nefret ediyordum. Ama en çok da onu arzuladığım için ondan nefret ediyordum.

Nefret benim için yeni bir şey değildi; ömrüm boyunca ailemden nefret etmiştim. Fakat bana ne kadar zarar vermiş olursa olsunlar, ailemi sevme yükümlülüğüm vardı. Ignifex'iyse yok etme. Karanlıkta çömelirken bundan epey zevk alacağımı fark ettim.

Üstlüğümü yokladım. Altın anahtarı aptal gibi kapının üstünde bıraktığımdan Ignifex şüphesiz geri almıştı fakat çelik anahtar hâlâ bendeydi, kullanılacağı anı bekliyordu.

El yordamıyla taş odanın duvarlarını yokladım fakat içeride yalnızca bir kapı vardı ve ne kadar vursam da o kapı bir türlü açılmadı. Sonunda vazgeçip sırtımı yeniden kapıya dayadım ve beklemeye koyuldum. Ignifex muhtemelen beni yarın salardı, artık adamakıllı sinmiş ve korkmuş olacağımı düşündüğünde. Ben de öyle davranacak fakat o arkasını döndüğü anda evi yeniden araştırmaya koyulacaktım.

Tam içim geçmeye başlamıştı ki kapı kilidinin tıkırtısı beni yerimden sıçrattı. Hemen ayağa fırlayıp açılan kapıya yöneldim. Fakat karşımda duran Ignifex değildi; Gölge'ydi.

"Özür dilerim." Yanağıma dokundu. "Olabildiğince erken gelmeye çalıştım."

Ignifex'i nefret ve cesaretle karşılamaya hazırdım ancak Gölge'nin anlayışlı üzüntüsü karşısında o ilk anda hissettiğim korkuyu hatırlayarak bir kez daha irkildim. Sonra Gölge'yi kendime çekip sıkıca sarıldım.

"Teşekkürler," dedim yüzümü omzuna gömerek. "Ben iyiyim. İyiyim." Yutkundum, boğazım tıkanmıştı. "Onları neden burada tutuyor?"

Gölge omuz silkti. "Bak," dedi beni arkaya çevirerek. Elini kaldırmasıyla oda aydınlandı. Bu ani aydınlıkta kızların hepsinin genç, güzel olduklarını ve elleri göğüslerinin

üzerinde, gözlerinde sikkeler, saçlarında çiçeklerle yattıklarını gördüm. Bedenleri o kadar iyi korunmuştu ki uyuduklarına inanmak zor olmazdı; tabii yüzlerinde ölümün solgun ifadesizliği olmasaydı.

Gölge, "Bu işi uygun şekilde yapmaya çalışıyorum," dedi. "Ama cenaze ilahilerini hatırlayamıyorum."

Styx nehrini geçip huzura kavuşmalarını sağlayacak son törenlerinden yoksun, kaç yıldır yatıyorlardı burada?

Gölge onlara en azından uygun bir cenaze töreni yapmaya çalışıp bunda başarısız olduğunu bilerek kaç yıldır göz kulak oluyordu onlara?

Elini tuttum. "Yanımda diz çök," dedim. "Ben sana öğretirim."

Derebeyinin kızı olarak yoksulların ve yetimlerin cenazesini düzenlemek benim görevimdi. Cenaze ilahilerini, doğru durduğumdan emin olmak için başımın üstünde bir kitap ve dudakları büzüşük halde beni izleyen Telomache teyzeyle, daha altı yaşındayken öğrenmiştim.

Boynumu ağrıtsa da, köhne sözcüklerde dilim dolaşsa da gocunmadan yerine getirdiğim nadir görevlerdendi. İlahiler, Atina şehrinin bir dizi tarladan ibaret olduğu, Greko-Romen kültürünün hayal bile edilmediği eski günlerde, ikiz kardeşler Homer ve Hesiodos tarafından yazılmıştı. O ilahileri okurken babamın görüşme salonunda, ölmüş annemin bir çelengi andıran saçlarının altında duruyordum, yas elbisemin siyah dantelli yakası boynumu kaşındırıyordu, bir an ailemin yaşadığı trajedinin bir parçası değil, yaklaşık üç bin yıldan beri bu sözleri dile getiren yas tutan insanlar deryası içinde, sıradan bir kız çocuğu gibiydim

Ellerimi açtım, gözlerimi yumdum ve ilahileri okumaya başladım.

Toplamda yedi tane cenaze ilahisi vardı: Ölümün Tanrısı Hades'e; karısı Persephone'ye; ruhların rehberi Hermes'e; annesini yer altından kurtaran Dionysos'a; tarımın ve anneliğin tanrıçası Demeter'e; savaş tanrısı Ares'e; son olarak tüm tanrıların ve insanların babası Zeus'a. Normalde, ölü kişinin hayattayken dua ettiği tanrıya tek bir ilahi okunurdu fakat ben sekiz kızın her birini huzura kavuşturması umuduyla tüm ilahileri okudum. Bitirdiğimde boğazım kurumuş, sesim çatlamıştı.

"Teşekkürler," dedi Gölge.

Bir süre sessizce oturduk.

"Onları niçin burada tuttuğunu anlamıyorum," dedim.

"Bazen beni de buraya gönderir," dedi Gölge usulca. "Düşünüp taşınman için, der."

"Ne üzerine?" diye sordum. Bu zulmü hükmederken Ignifex'in sesinde belirecek kahkahayı duyabiliyordum; keşke yanımızda olsaydı da ona güzel bir yumruk geçirebilseydim, diye düşündüm. "Kötülüğünün derinlikleri üzerine mi? Bunu yaşayan herkes biliyor zaten."

Gölge benden hafifçe uzaklaştı. "Başarısızlığım üzerine."

Bir fısıltıdan farksız sesi, nefesimin kesilmesine neden oldu. Ignifex'in esiri olmasının onun suçu olmadığını söyleyecektim ona; dünyayı çökertebilecek güçte olan ve kendisi daha doğmadan çok önce de Arkadya'ya hükmeden bir iblisi alt etmek şüphesiz onun görevi değildi.

Fakat omzumun üstünden uzaklara bakan yüzünün renksiz çizgilerine bakarken bana ışıkları gösterdiği zamanı hatırladım: *Elimizde kalan, onlara benzeyen tek şey.*

Gölge yıldızları görmüştü. O Ignifex'in geçen dokuz yüz yılda oyuna getirdiği şanssız kişilerden biri değildi. Ayrılış

zamanında ele geçirilen bir esirdi, ilk savaşın ganimetlerinden biriydi.

"Seni," diye fısıldadım. "Seni bir zafer hatırası olarak tutuyor. Tıpkı şu zavallı kızlar gibi."

Ignifex'in Gölge'yi efendisinin yüzünü takınmaya zorladığını zannetmiştim. Belki de durum tam tersiydi: Belki de Ignifex, gaddarca bir alaycılıkla esirinin yüzünü takınmayı seçmişti.

Tüm olası esirler arasında Ignifex'in bu denli nefret edebileceği yalnız bir kişi geliyordu aklıma.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Herkes Nazik Lord'un kral soyunun kökünü kuruttuğunu söylerdi. Dilimin ucuna gelen sözcükler bana delice geliyordu ama burada, bu deli evde, mantıklıydılar.

"Son prens... ölmedi, değil mi?"

Gölge başını çevirince mavi gözleri benimkilerle buluştu; dudakları aralandı fakat efendisinin gücü onu bir kez daha susturdu. Yutkundu ve söyleyemediği her şeyi gözleriyle anlatmayı umarcasına yüzüme baktı. Belki de anlatıyorlardı çünkü o gözlere bakarken onun, Ayrılış'tan bu yana bu evde esir tutulan Arkadya'nın son prensi olduğundan emindim.

On yedi yıl boyunca evleneceğim günü beklemek beni sert ve acımasız biri yaparken dokuz yüz yıl boyunca kölelik yapmak onu anlayışlı biri yapmıştı, başarısız olacağını bile bile hâlâ Ignifex'in kurbanlarına yardım etmeye çalışıyordu. Kurban ben olduğumda bile.

Soluğum gitgide yatıştı. Ona doğru eğildiğimin farkında bile değildim, ta ki aramızdaki son mesafeyi de kapatıp beni öpene dek. Yavaş ve nazik bir öpücüktü bu fakat yükselen bir dalga gibi muazzamdı. Bağışlanma gibiydi. Huzur gibiydi.

Geri çekildi ve bir anlığına yüzüme baktıktan sonra bakışlarını yere çevirdi.

"Sen..." dedim nefes nefese ama sonra Gölge alnını alnıma dayadı.

Sebebini hayal bile edemesem de bende teselli arar gibi bir hali vardı. Bu yüzden onun için daha fazlasını yapabilmeyi dileyerek bir elimi omzuna doladım, kürekkemiğinin sert hatlarını hissetmek beni bir kez daha hayrete düşürdü.

Beni arzulamasına da hayret ediyordum. Beni *istiyordu*.

"Gölge?" dedim usulca.

Yavaş yavaş konuştu, yüzünü göremesem de dudaklarındaki mühre karşı mücadele ettiğini biliyordum. "Keşke... başka bir yerde... karşılaşsaydık."

Soluğum kesildi. Bu bir aşk itirafı değilse de yeterince yakındı.

"Keşke," dedim.

İsteseydim muhtemelen beni yine öperdi. Bir an burada kalmayı düşündüm. Kollarının arasına kıvrılıp her şeyi; ölü kızları ve korkunç kocamı, ülkemin üzerindeki laneti ve onu kaldırma görevimi unutana dek Gölge'yi öpebilirdim.

Ama sonra, *böyle şeylere harcayacak vaktim yok*, diye düşündüm.

Ayağa kalktım. "Gitmem gerek. Benim... benim hâlâ diğer kalpleri bulmam gerek."

Gölge elimi tutup parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi. Dokunuşu tüm kolumu yaktı.

"Bir konuda haklı," dedi. "Bu evde birçok tehlike var. Seni çoğundan kurtaramam."

Elinin kemiklerini hissedene dek elini sıktım.

Sonra onu bırakıp zoraki gülümsedim. "Ben kurtarılmak için doğmadım."



11

Geceleri koridorlar daha uzun ve daha tuhaf görünüyordu hafiften orantısızdılar. Çok nadir zifiri karanlık olurdu çünkü beklenmedik köşelerden ışık çıkıverirdi fakat ışığın tam olarak nereden geldiğini anlamak epey zordu ve gölgelerin, sıcağa, varlığa açmışçasına ışığa *doğru* düştüklerine dair kuşkularım gitgide artıyordu.

İblisler gölgeden olmadır.

Fakat evde ne kadar geç vakitte dolaşırsam dolaşayım, gölgeler bana hiç saldırmamıştı. Ignifex, onlara beni rahatsız etmemelerini emretmiş olmalıydı. Buna inanmak zorundaydım yoksa korkudan kafayı yerdim. Çoğunlukla inanıyordum da ancak vesveseli korkunun pençesinden kolayca kurtulmak zordu.

Yine de yoluma devam ettim. Çok geçmeden gösterişli altın pervazlar ve fresklerle süslü bir koridora girdim; fresklerde gördüklerim tanrılar olmalıydı ancak gölgelerin arasında birbirine dolanmış uzuvlardan başka bir şey seçemiyordum.

Geçidin sonunda sade bir ahşap kapı vardı. O kapıya yürürken adımlarım biraz fazla mı yankılandı acaba? Omuzlarım karıncalandı; kapıya varınca durdum ama hiç ses yoktu. Ne beni öldürmek için gölgelerin arasından bir iblis fırladı ne de üstüme lanet çöktü. Derin bir nefes alıp çelik anahtarı üstlüğümden çıkardım. Kilide kolayca yerleştirdim. Kapının tokmağını çevirdim.

Kapıyı açmamla karşıma bir gölge çıktı.

Ömrüm boyunca şu ikazı duymuştum, *Gölgelere uzun süre bakmayın, yoksa karşınızda size bakan bir iblis bulabilirsiniz.* Bu yüzden kapalı, karanlık odalardan, loş aynalardan, geceleri ince ince fısıldayan ormanlardan korkarak büyümüştüm. O anda, daha önce hiç gölge görmediğimi fark ettim. Işık yokken gördüğüm nesneler olmuştu; odalar, aynalar, tüm kırlar vesaire. Fakat bu kapının ardında, kendini göstermek için hiçbir nesneye gerek duymayan kusursuz, ilkel gölge dışında hiçbir şey yoktu. Bu gölge kendi doğasına, kendi varlığına sahipti; somuttu, öfkeliydi ve *canlıydı.*

Bana baktı.

Gözle görülür bir değişim olmadı ancak yalnız olmadığım hissinin ağırlığıyla sendeledim. Nefes nefese, kapıyı itip kapatmaya çalıştım. Ağırlığımı da verdim fakat çok yavaş kapanıyordu. Yavaşça kapanan aralığa baktığımda bana gelen herhangi bir şey görmedim ancak yeniden ellerime baktığımda, gözucuyla perdeli bir gölge birikintisinin sarmaşığa benzer parmaklarıyla kapıyı tuttuğunu gördüm.

Tüm bunlar büsbütün bir sessizlik içinde gerçekleşmişti. Zira çığlık atamayacak kadar korkuyordum. Fakat kapı tam kapanacakken bir çocuk korosu sesi duydum. En sevdiğim ninniyi söylüyorlardı ancak sözleri yanlıştı:

Sana dokuzu söyleyeceğiz, hey!
Nedir senin dokuzun, hey?
Dokuz eşittir dokuz parlak akçe,
Gece söndürecek hepsini de, hey.

Seslerini işitmek, üzerime binlerce küçük soğuk ayağın çullanması gibiydi. Karanlıktan korunma dualarını biliyordum. Apollon ve Hermes'e ederdik. Ama bu sesler tüm bildiklerimi silip atmıştı zihnimden ve kapıyı kapatmaya çalışırken tek söz etmeden hıçkırdım.

Sekiz eşittir sekiz ölü bakire,
Hepsi de öldü bilinmezlikte, hey.

Kapı neredeyse kapanmıştı artık fakat gölgenin kapının diğer ucundan yaptığı baskıyı hissedebiliyordum. Parmaklarından biri yanağıma dokundu, buz gibi yakıcıydı. Nefesim tıkandı, ciğerlerim durdu.

Altı eşittir altıncı hislerin,
Daha fazlasını hissedemeyeceksin, hey.

Son bir gayretle kapıyı itip kapattım. Nefes nefese ve tir tir titreyerek duvara doğru sendeledim. Gölge gitmişti ancak tüylerim hâlâ diken dikendi ve gözlerim yaşarmıştı. Yaşları silmemle tenimin buz gibi yandığını hissettim. Elime baktım.

Sıvı kıvamındaki gölge avcumdan damlıyordu.

Babama getirilen, boş kovana dönmüş insanlar geldi aklıma. *Demek böyle bir şeydi yaşadıkları*, diye düşündüm.

Sonra çığlık attım.

Kulağıma milyonlarca bedensiz çocuğun fısıltıdan farksız sözleri doldu, sesleri her yönden geliyordu:

Beş eşittir kapındaki semboller,
Bize adını söylerler, hey.
Dört eşittir dünyanın köşeleri,
Biz hep yeriz bir şeyleri, hey.

Gölge, yüzümden akıp yerde birikmeye başladı. Koridordaki gölgeler buna cevaben canlanmaya başladılar. Derimi yüzmek, etimi kemiklerimden sıyırmak, şu gölgeyi üstümden atmak için ne gerekiyorsa yapmak istiyordum. Tırnaklarımla kollarımı kazımaya başladım fakat tam pembe şeritler oluşturmaya başladığım anda o kahkahayı yeniden işittim ve ardından şunu hatırladım: Bunlar Nazik Lord'un iblisleriydi. Ben Arkadya'yı onların şerrinden korumaya yemin etmiştim. Dolayısıyla kendimi yok etmemi istiyorlardı.

Kazanmalarına izin veremezdim.

Üç eşittir bu evin tutsakları,
Yiyeceğiz onları da bir bir, hey.

Koşmaya çalıştım fakat gölgeler vücuduma tırmanmaya başlamıştı ve yavaş yavaş adım atmama rağmen hiç ilerleyemiyordum. Sonra hava dalgalanıp beni duvara yapıştırdı. Gölgeler etrafımı iyice sararken son gücümü de yitirerek yere çöktüm.

İki eşittir ilkin ve sonun,
Biz olacağız ikisi de onun, hey.

Özgün ninninin son dizelerini iyi biliyordum ve korkunç bir kesinlikle bunu aynı şekilde söyleyeceklerinin farkındaydım fakat o son sözleri duyduğum anda hepten kendimi kaybetmekten korkuyordum.

Bir eşittir tek ve yalnız,
Ve ebediyen kalacaktır...

Biri kolunu belime doladı. Parmağındaki altın yüzük parıldadı. Görüş alanımın kıyılarında alevler belirdi.

"Typhon'un Çocukları," diye tısladı Ignifex, "*boşluğunuza dönün.*"

Paslı menteşe gibi inildeyen gölgeler geri çekilerek kapının altından geçip karanlığa karıştılar. Fakat iniltileri hiç kesilmedi, ta ki boğazım acıyıp gözlerim yaşarana dek; o anda inildeyenin ben olduğumu, gözlerimden hâlâ gölgelerin süzüldüğünü fark ettim. Ignifex beni bileklerimden duvara yaslamıştı; gölgeler gözeneklerimden dışarı sızarken sırtım kabarıyor, parmaklarım bükülüyordu. Onlardan kurtulmak istiyordum fakat tüm varlığım bir kâğıt mendilmiş de gölgeler giderken beni parça pinçik ediyorlar gibi hissediyordum.

Onların peşi sıra kapıdan geçip kusursuz karanlıklarına girersem hâlâ var olurdum. Sonsuza dek oyuncakları olurdum ama yine de var olurdum. Kalbimin her düzensiz atışında bu kesinliği hissettiğimden Ignifex'in kollarından sıyrılmak için debelendim. Gölgelerin peşinden gitmeliydim. Bunu yapmak *zorundaydım.*

"Nyx Triskelion," diye gürledi Ignifex. "Sana burada kalmanı emrediyorum."

Adım hissettiğim mecburiyeti tırtıklı bir bıçak gibi kesip attı. Duvara yaslanıp son gölgelerin de kapının altına ve

yarıklara çekilmelerini hareketsizce izledim. Bir an sonra yok oldular.

Gölgeler olmadan dünya boş ve hissizdi. Koridorun duvarları düz ve hareketsiz, kalan karanlık ölü ve güçsüzdü. Kulaklarım çınlıyordu; vücudum aynı anda hem uyuşmuş hem de karıncalanmıştı. *Peşlerinden gitmek istedim*, diye düşündüm fakat henüz bu düşünceyle ilgili bir şey hissedemiyordum.

Ignifex beni bıraktı. Şaşkın halde, hareket eden dudaklarına bakınca konuştuğunu fark ettim.

"İyi misin?" Cevap vermeyince bana küçük bir tokat attı. "Beni dinle! Konuşabilir misin?"

"Evet." Sözcük ağzımdan alçak ve boğuk bir sesle çıktı.

Ignifex kollarımı yokladı. "Yaşayacaksın. Bu gecelik."

Ses tonu öfkemi ve beraberinde vücudumun geri kalanını yeniden uyandırdı. Başımı kaldırıp ona diş gösterdim.

Ignifex alnımı dürttü. "Aptallığının bir sınırı var mı acaba?"

"İblislerinin bu evde başıboş gezdiklerini bilmeme aptallığımdan mı bahsediyorsun?" Ben de onu ittim. "Bu senin hatan."

"Sana bu evdeki bazı kapıların tehlikeli olduğunu söylemiştim. Ve seni bu gecelik hoş, güvenli bir odaya koymuştum. Yataktan kaçman benim hatam değil."

"Sen beni mezara kilitledin!"

"Güvenli ve rahattı ama." Ignifex'in sesi hâlâ kaygısızdı fakat gergin bir tınısı da vardı. "Senin yüzünden uyku saatimi kaçırdım."

O anda üç şey fark ettim: Ignifex koyu renkli ipek pijama giyiyordu. Her an yere yığılacakmış gibi sallanıyordu. Ve karanlık onu yiyordu.

Gölgeler değil. Kulağa tuhaf geldiğinin farkındaydım ancak tenini yalayıp arkalarında kırmızı şeritler bırakan küçük koyu saçaklar, iblislerinin o esrarengiz korkutuculuğuna hiç benzemiyordu. Bu gölgeler canlıydı, *uyanıktı*; yaraların üzerinde pıhtılaşan kan kadar doğal bir, gece karanlığıydı da Ignifex'in bedeninde pıhtılaşıyordu ve onu, asidin deriyi yakması gibi yakıyordu.

Bu görüntü karşısında tüylerim diken diken oldu.

Ignifex bir elini duvara dayayarak düşmemeye çalıştı. "Odama gitmeme yardım edeceksin," dedi dişlerinin arasından, sesinde hiç beklemediğim bir gerginlikle. Sanki korkuyordu.

Kapının altından çıktıklarında iblislerden korktuğum gibi, beni onların yanına kilitlediğinde ölü karılarından korktuğum gibi, Nazik Lord'un bana sahip olacağını ve beni ondan kimsenin kurtarmayacağını bildiğimden hayatımın her anında korktuğum gibi.

Kalbimi saran soğukluk eski bir dostu görmekten farksızdı.

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Nedenmiş?"

Bu soruyu hiç düşünmemiş gibi şaşkınlıkla yüzüme baktı. Belki de semsemlikti zira bir an sonra dizlerinin üstüne çöktü. Karanlık çevresinde dönüp kabarıyordu. Yüzünde kırmızı şeritler açıldı.

Kalbim daha hızlı atmaya çabalıyordu fakat artık korkmuyordum. Çünkü ilk defa aciz olan ben değildim.

Sesim kulağıma kristal kadar soğuk, güzel ve yabancı geldi. "Neden sana yardım edeyim ki?"

Duvarın dibine çökmüştü, başını kaldırıp bana baktı. Kedivari gözbebekleri o kadar genişlemişti ki neredeyse insanca görünüyordu.

"Eh... canını kurtardım." Sonra acıyla iki büklüm olup yere yığıldı.

Kendimi bildim bileli, öfke içimde debelenip durmuş, dışarı çıkmak için her yolu denemişti ancak canımı ne kadar yakarsa yaksın onu bastırmıştım. Şimdiyse nihayet nefreti hak eden birinden nefret ediyordum ve bu bana kendimi Zeus'un şimşeği, Poseidon'un denizlerdeki fırtınası gibi hissettiriyordu. Öfkeden titremek daha önce beni hiç bu kadar mutlu etmemişti.

"Sen annemi öldürdün. Dünyamı esir aldın. Dediğin gibi, ölene kadar burada tutsağın olarak yaşayacağım. Söylesene, *sevgili* lordum, canım için sana ne diye teşekkür edeyim?"

Ignifex soluk soluğa kalmıştı ve acıyla kıvranıyordu, artık beni gördüğünü de zannetmiyordum. "Lütfen," diye fısıldadı.

Eğilip yüzüne güldüm. Bedenim buzla kaplıydı; sesim çok, çok uzaklardan geliyordu.

"Yanımda güvende olduğunu mu sanıyorsun?"

Doğruldum, Ignifex'i karanlıkta bir başına bırakıp gittim.



12

Koridorda yürürken kendimi güçlü, gururlu ve güzel hissediyordum. Korkak, aciz, yalnız olan o olacaktı bu sefer. O sekiz ölü kız için karanlıkta yapayalnız yatmanın, Gölge için bir zamanlar prens olduğu şatoda köle olmanın, benim için ölüme mahkûm edilmenin ve kimsenin beni kurtaramayacağını bilmenin nasıl bir şey olduğunu anlayacaktı.

Anlayacak ve ölecekti; ölebilirse tabii. Karanlığın onu öldürebileceğine; etini yakıp kemiğe, kemiğini yakıp küle çevirebileceğine inanmak istiyordum. Çünkü o zaman imkânsız olan gerçekleşecekti: Görevim *değişecekti*. Evi, kendim de içindeyken yıkmak zorunda kalmayacaktım. Nazik Lord ölmüş olacağından, Resurgandi'nin beni kurban etmeden Ayrılış'ı bozmak için istediği kadar vakti ve özgürlüğü olacaktı. Ve evime geri dönebilecek; babama annemin intikamını aldığımı söyleyebilecek, aynaya fısıldamak yerine Astraia'nın yüzüne bakıp beni affetmesi için yalvarabilecektim.

Ne var ki Nazik Lord'u öldürmeye çalışıp başarısız olan insanlarla ilgili tüm anlatılanları hatırlıyordum. Bu yakıcı karanlık, bıçaktan daha uygun bir silah olabilirdi ancak işe yarayacağına, diğer tüm iblislere hükmeden iblisin bu kadar kolay ölebileceğine inanmıyordum. Büyük olasılıkla Ignifex şafak sökene dek acı çekecek, sonra kendine gelecekti.

Nazik Lord'un kendilerini oyuna getirip korkunç kaderlere sürüklediği, öyle ki ölmek için yalvarmış fakat yaşamaya devam etmiş insanların anlatıldığı hikâyeler vardı. Benim tek başarabildiğim ona bu acıyı birkaç saatline tattırmak olsa da hiç değilse intikamını almıştım; annemin, Damocles'in, kandırıp ölüme sürüklediği ve iblislerinin mahvetmesine izin verdiği tüm insanların... Hem o bununla meşgulken ben de bu esnada onu kesin olarak öldürmenin bir yolunu bulabilirdim.

Önümdeki kapıları tek tek açıp Suyun Kalbi'ne vardım.

"Gölge!" diye seslendim hevesle. Belki o bıçağıma ne olduğunu biliyordu, bir sonraki adımımın ne olması gerektiğini biliyordu. Belki Ignifex bu gece ölürdü ve ben de özgür kalırdım.

Ama Gölge'yi hiçbir yerde göremiyordum. Odanın ortasına doğru yürüdüm fakat Gölge gelmedi. Yalnızdım ve bu gece ışıklar ilgimi çekmiyordu; yüzümü belli belirsiz yansıtan durgun suya bakakaldım. Zira yansımam, bana Astraia'nın yüzünü hatırlatmıştı. Onu ardımda bırakıp giderkenki solgun ve şaşkın yüzünü.

Onun da intikamı alındı, diye düşündüm fakat bu bana sadece Ignifex'in yüzünü hatırlattı; karanlık üzerine çökerken nun yüzünde de aynı dehşet ifadesi vardı.

Başımı salladım. Onların benzer hiçbir yanı yoktu. Astraia nazik, hoşgörülü ve sevgimi sonuna dek hak eden biriyken

Ignifex ölü karılarını zafer hatıraları olarak saklayan ve nefretimi sonuna dek hak eden bir iblisti.

Güzelliğiyle nefesimi kesen Suyun Kalbi, şimdi bomboş ve yabancı geliyordu bana. Oradan çıkıp kör kör kapıları açtım, köşeleri döndüm ve yemek odasına gittim. Gümüş hilal dışında gökyüzü zifiri, kadifemsi bir siyahlıktaydı; tavanda asılı avizeler temiz, boş tabaklarla dolu masayı sıcak, titrek ışıklarla aydınlatıyordu. Oraya ilerlerken Ignifex'in şarap kadehinin ardından bana nasıl sırıttığını hatırlayınca masaya sert sert baktım.

Kalbinde biraz kötülük olan bir karım olsun isterim.

Şarap kadehlerinden birini kaptığım gibi odanın diğer ucuna fırlattım. Sonra birini daha. Ardından tabakları yere savurup peşi sıra çatal bıçakları da attım. Gümüş şamdanları duvara fırlattım; boş bir gümüş tabak alıp masaya vurup durdum.

İşte o an ne kadar gülünç göründüğümü fark ettim. Tabağı elimden bıraktım. Gözlerim yaşlarla doldu; sildim ama yenileri belirdi, bir an sonra yemek masasının önünde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

İki yüz yıllık Resurgandi'nin –Arkadya'daki herkesin, hatta tanrıların bile– imkânsız dediği şeyi başarmıştım. Nazik Lord'dan intikam almıştım. Günbegün sebep olduğu acıları kendisinin de tatmasını sağlamıştım; sadece birkaç saatliğine acı çekecek olsa bile bu beni bir kahraman yapmaya yeterdi. Sevinçten havalara uçmam gerekirdi.

Ancak ben bir türlü sakinleşemiyordum. Ne kadar tabak çanak kırarsam kırayım, intikam ateşiyle yanıp kavrulmuş nesilleri ne kadar düşünürsem düşüneyim, ne Ignifex'in gözlerindeki korkuyu ne de bana yalvarırkenki şiddetli, telaşlı soluyuşunu unutabiliyordum.

Görevim buydu, diye düşündüm fakat ona söylediğim son sözleri hatırlayınca onları görev aşkıyla değil, canice bir hazla söylediğimi fark ettim.

Kendimi tekrar öfkemin kollarına bırakıp bu odayı ve tüm evi yakıp yıkmak istiyordum. O koridora geri dönüp Ignifex'i kendi ellerimle boğmak istiyordum. Gölge'yi bulup her şeyi unutana dek beni öpmesini sağlamak istiyordum. Uyanıp tüm hayatımın bir rüyadan ibaret olduğunu fark etmek istiyordum.

Gözyaşlarım sonunda durdu. Yüzümü silerken derin, titrek bir nefes aldım. En çok da geri dönüp Ignifex'e yardım etmek istediğimi fark ettim.

Bunu aklımdan geçirir geçirmez tırnaklarımı kollarıma batırıp utançla dişlerimi sıktım. Bir iki öpücüğün ardından bulunduğu yerde zorla tutulduğunu unutacak bir aptal değildim. Kendi suçlarının sonuçlarından beni kurtardı diye asil biri olduğunu düşünecek kadar aptal da değildim. Hele de kocasını görevinden üstün tutacak biri hiç değildim.

Fakat ben kız kardeşinin kalbini kırmış –ve bir anlığına– bundan zevk almış biriydim. Birini acılar içinde bırakmış ve bundan *zevk* almıştım.

Artık öyle biri olmak istemiyordum.

Böylece gözyaşlarımı silip yola koyuldum. Tam kapıdan çıkacakken aklıma bir şey daha geldi: Ya karanlık gerçekten de Ignifex'i öldürebilirse ve Ignifex çoktan öldüyse? Veya karanlık ellerini ve yüzünü kemirip yine de onu korkunç bir şekilde hayatta bıraktıysa. Boğazı çığlık atamayacak kadar parçalanmış bir halde?..

Midem bulandı. Bir an odadan çıkmaya cesaret edemedim. Ignifex'in ölmesi umurumda değildi; zalimliğimden pişmanlık duyar, annemin intikamını aldım diye sevinir, evime, Ast-

Astraia'ya dönerdim. Fakat hâlâ yarı yaşıyorsa, yaralıysa ve acı çekiyorsa ona bakıp da bunu ona sırf nefretimden yaptığımı ve yine de hiçbir şey başaramadığımı bilmek...

Birden, *burada kalırsan, kendi kızını kurban ettiğini bile kabullenmeyen babandan hiçbir farkın kalmaz,* diye düşündüm.

Koşarak odadan çıktım.

Ignifex'in yanına dönmek saatlerimi almış gibiydi fakat muhtemelen yarım saat sürmüştü. Ne zaman bir kapı açsam başka bir yere çıkmış; defalarca kendimi dönüp dolaşıp aynı yere çıkan, kapılarının hiçbiri açılmayan, karanlıkta uzun uzun ilerledikten sonra çıkmazla son bulan koridorlarda bulmuştum.

Bu evin ona ait olduğunu sanıyordum, diye düşündüm, duvarlarında aynaların asılı olduğu bir koridorda koşarken. Sırtımdan ter boşalıyordu. Bir kapının önünde durup açtım. Karşıma tuğla duvar çıktı.

Kısa, öfke dolu bir çığlık koptu boğazımdan. *Efendisini kurtarmama yardım etmesi gerekmez miydi?*

Ignifex muhtemelen şöyle derdi: *Bir iblisin merhametli bir evi olacağını mı zannettin?*

Bir sonraki kapıyı açıp içeri dalmamla olduğum yerde kalmam bir oldu. Aynalı odadaydım ve aynadan Astraia'nın yatağında uyuduğunu, komodininin üstündeki kuğu biçimli Hermetik lambanın açık olduğunu gördüm; zira hâlâ karanlıktan korkuyordu, hâlâ iblislerden korkuyordu. Tıpkı koştura koştura kurtarmaya çalıştığım iblis gibi.

"Astraia," dedim soluk soluğa, "keşke beni duyabilsen."

Ama elbette duyamazdı. İçim sızladı.

"Acımasız olmamı istemezdin, değil mi? Sen hep herkese karşı naziktin."

Nazik Lord'un başını kesip bir çuvalla eve getireceğimi düşündüğünde nasıl da keyiflenmiş, nasıl da gururlanmıştı. Babamın isteğine karşın –sebebini bilmese de babamın bunu istemediğini biliyor olmalıydı– bana o bıçağı verebilmek için türlü dolaplar çevirmişti.

O zamanlar daha çocuktu. Gerçi hâlâ öyleydi; canlı gölgelerin gözeneklerinizden dışarı fışkırması şöyle dursun, birini öldürmenin nasıl bir şey olduğunu dahi bilmiyordu... hem karanlığın Ignifex'i yemesi farklı bir durum olsa da onu orada öylece bırakamayacağım kadar aynı sayılırdı. Kız kardeşim bunun için benden nefret etse bile.

"O bir canavar," dedim. "Belki ona acıdığım için ben de canavarım. Ama onu bırakamam."

Koşarak odadan çıktım.

Nihayet dar koridoru yeniden buldum. Oraya ilk vardığımda Ignifex'in gittiğini zannettim. Sonra pıhtılaşmış karanlığın ortasındaki topağın o olduğunu fark ettim.

Ona doğru koştum ancak beterin beteri karanlığın kıyısına varınca durdum. "Ignifex?" diye seslendim eğilip ona bakarak.

Kıpırdamadı. Yüzü görünmüyordu, üzerinde kıvranan karanlık tamamen kapatmıştı yüzünü.

Yanı başına diz çöktüm. Parmaklarımı ölü karısının ağzına soktuğum anı hatırlayınca tüylerim diken diken oldu fakat artık geri dönemezdim. Büyük bir dikkatle uzanıp karanlığın arasından yüzüne dokundum.

Elimin değmesiyle karanlık, benden ürkmüşçesine dağıldı. Karanlığın altında çapraz, mosmor şeritler vardı. Elimi çektim, sonra Ignifex'in hâlâ nefes aldığını fark ettim. Şeritler, soluk beyaz renkli yara izlerine dönüştükten sonra tamamen iyileşmeye başladı.

Ignifex'i omzundan sarsınca karanlık biraz daha uzaklaştı. "Uyan!"

Kırmızı gözlerinden birini açtı; hafifçe tısladıktan sonra gözü tekrar kapandı. Bunun üzerine karanlık bir kez daha üzerine çullandı.

Fakat benim dokunuşumdan korkuyor gibiydi. Ignifex'i doğrultup başını ve omuzlarını kucağıma koydum; bir an sonra kıpırdanıp bana doğru kıvrıldı. Ve karanlık akıp gitti.

"Ne yapıyorsun?"

Başımı kaldırdım. Gölge, elleri paltosunun cebinde, solgun yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Ben... karanlık..."

"Onu bırakmalısın."

"Yapamam," diye fısıldadım omuzlarımın çökmesine engel olmaya çalışarak. Bu, Astraia'yı görmekten çok daha kötüydü. Gölge, Arkadya'nın son prensiydi. Benim prensimdi; son beş aydır bana yardım edip teselli eden, daha bir saat önce beni öpüp neredeyse bana aşkını itiraf eden prens. Ben de onu öpmüşken şimdi kalkmış, tüm acılarına sebep olan adamı sarmalıyordum. Ne büyük ahlaksızlıktı.

Gölge yanıma çöktü. "Sen onu alt etmeyecek miydin?"

Sen benim umudum değil miydin? diyordu gözleri.

"Alt edeceğim. Yine yapacağım. Yapmak istiyorum ama... ama..." On yaşındaymışım da oturma odasına bal döktüm diye babamın çalışma odasına çağırılmışım gibi hissediyordum. "O böyle alt edilmez. Ben intikam almak için canını yakıyorum."

"Kaç kişiye acı çektirdiğinden haberin var mı? O bundan çok, çok daha fazlasını hak ediyor."

Ignifex konuşmalarımızı duyduğuna dair bir belirti göstermemişti ancak titrediğini fark ettim.

"Biliyorum," dedim. Astraia'yla koridorda dip dibe oturup babamın çalışma odasından gelen çığlıkları dinlediğimiz zamanları hatırladım. "Ama ben... ben kimseyi karanlıkta bırakamam."

Gölge'nin sessizliği kınamadan daha beterdi.

"Onu yatak odasına götürmeme yardım et," dedim. "O zaman onu bırakacağım."

Gölge'nin yüzü asıldıysa da dediğimi yaptı. O Ignifex'i omuzlarından, ben de ayaklarından tuttum, birlikte onu dolambaçlı koridorlarda sürükleyip odasına götürdük.

Ignifex'in nerede uyuduğunu hiç merak etmemiştim fakat içinde yatak yerine kanlı bir mihrap olan soğuk, rutubetli bir mağara beklemiyordum desem yalan olurdu. Ne var ki karşıma çıkan şey benim odamın kırmızı bir versiyonu oldu: Sade duvar kâğıtları yerine kırmızı-siyah goblenler; dantel yerine kırmızı-altın damasko yatak tülleri; sütun yerine mum ışığında parıldayan pürüzsüz siyah metal kartal şeklinde karyola destekleri. Odanın dört bir yanı o mumlarla çevriliydi, böylece her köşeye altın renkli ışık saçıyor, gölgeleri neredeyse tamamen ortadan kaldırıyorlardı.

Ignifex'i yatağına yatırır yatırmaz Gölge ortadan kayboldu ve bunun için onu suçlayamazdım. Artık suçluluk hissimi bastırdığımdan ben de bir an evvel oradan ayrılmak istiyordum. Kocama, beni tutsak eden kişiye baktım. Şeritlerle beraber yara izlerinin çoğu da yok olmuştu fakat hâlâ bir ölü kadar solgun, ıslak ip kadar cansızdı. Bir de bedeninin uyuşmasına neden olacak bir pozisyonda yatıyordu; bunu görmek v eğlenceli olurdu ancak madem ona yardım etmeye karar vermiştim, bunu adamakıllı yapacaktım. İç geçirip Ignifex'i sırtüstü çevirdim, ayaklarını uzattım.

Gözlerini açmadı ama bir elini uzatıp bileğimi tuttu.

irkilip olduğum yerde kalakaldım fakat Ignifex bir daha hareket etmedi. Sonra fısıldadı. O kadar yumuşaktı ki sesi, onu belli belirsiz duydum... "Lütfen kal."

Bileğimi çekip kurtardım. Tam ona hayatını kurtardım diye bakıcılığını da yapmamı bekliyorsa daha çok bekleyeceğini söyleyecektim ki... aklıma bana son lütfen deyişi geldi.

Yatağa oturup, "Sadece birkaç dakikalığına," dedim. Ignifex, tek umudu oymuş gibi elimi bir kez daha tuttu. Bir an duraksadım fakat Ignifex herhangi bir şeye teşebbüs edemeyecek kadar yorgun görünüyordu ve ben de epey yorgundum. Yanına uzanır uzanmaz bana dönüp sırtıma sokuldu. Bir kolunu belime doladıktan sonra iç çekip uykuya daldı.

Bana güveniyormuş gibi. Onu asla incitmezmişim gibi.

Bana sevgi dolu olan Astraia bile yıllardır benim yanımda bu denli rahat olmamıştı. Ignifex nasıl bir aptaldı böyle?

Benimle aynı türde bir aptal olsa gerekti çünkü düşmanım olduğunu bile bile ben de onun dokunuşunda teselli buluyordum.

Nefesi ensemi gıdıkladı. Elini tutup parmaklarımızı birbirine kenetledim; sonra kendime, sırf borcumdan burada olduğumu, herhangi birinin, herhangi bir sıcak vücudun bana bu denli huzur verebileceğini söyledim. O huzurun kollarında uykuya daldım.



Ertesi sabah uyandığımda Ignifex gitmiş, mumlar yana yana bitmişti. Komodinin üstünde kızarmış ekmek, salamura balık, meyve ve kahveden oluşan, buharı üstünde bir kahvaltı tepsisi vardı; gardırobun kapısında da beyaz bir farbala elbise asılıydı. Kahvaltımı yaparken elbiseye ters ters baktım fakat tertemizdi, çok güzeldi ve dayanamayıp sonunda giydim. Ignifex'in verdiği anahtarı cebime koyup gölgeleri serbest bırakan çelik anahtarı üstlüğümün içine attım ve odadan çıktım.

Uğradığım bir yer aynalı oda oldu. Astraia kahvaltı masasında oturmuş, bir yandan çatalıyla yarı yanık sosislerini eziyor, bir yandan da kalın bir kitap okuyordu. Kahve demliğini almak için uzanınca resimleri görüp kitabın *Costamos ve Burnham'ın Modern Hermetik Teknikleri Üzerine El Kitabı* olduğunu anladım. Babamın beni okumakla görevlendirdiği ilk önemli ders kitaplardan biriydi.

Babam odaya girdi; Astraia ona bakıp bir şey söyledi. Yüzünü net göremiyordum ama babam güldü. O halde bir kurtarma girişimi için çalışmıyor olsa gerekti: Zaten babam böyle tehlikeli bir şey yapmasına asla izin vermezdi, Astraia'da da babamı aldatacak cesaret yoktu.

Belki de benim yerime Resurgandi'ye katılmak istiyordu. Acaba içlerinde hâlâ başarılı olabileceğime inanan var mıydı?

Belki de inanmamalıydılar. Dün gece Nazik Lord'u kurtarmıştım. Evini başına yıkıp tüm iblisleriyle beraber onu kapana kıstırabilecek kadar güçlü olduğum ne malumdu?

"Güçlüyüm," dedim aynaya usulca.

Babam eğilip Astraia'nın alnına bir öpücük kondurduğunda normalde duyduğum o bilindik öfkeyi duymadım, hem de en son ben on yaşındayken beni öptüğü halde.

"Onu yok edeceğim," dedim Astraia'ya. "Yapacağım bunu. Ders çalışmana hiç gerek yok."

Babam Astraia'nın yanına oturdu. Kitabı aralarına çekip parmağını resimlerden birinin üzerinde gezdirdi. Astraia ona doğru eğilince babam boştaki elini, dünyanın en doğal şeyiymiş gibi Astraia'nın omzuna koydu.

Belli ki hâlâ haset ve nefret doluydum çünkü bir anlığına Astraia'yı masadan çekip yüzüne tükürme isteği duydum. Ömrüm boyunca babamın hiç değilse bana saygı duyduğunu düşünerek avutmuştum kendimi. Ben onun öğrencisiydim, kısacık zamanda tüm diyagramları öğrenen zeki kızıydım ve ne kadar çalışırsam çalışayım, bunun kendimi ona sevdirmeye yetmeyeceğini fark ettikten sonra bile dersler, Astraia'nın sahip olamayacağı tek şeyler olmuştu benim için.

Oysa artık babamın öğrencisi oydu, üstelik seviliyordu.

Odadan çıkmak için döndüm fakat kapıya varmama ramak kala durdum. Ancak nefretimin beni yeniden ele geçirmesine müsaade etmemek için arkama bakmadım.

"Seni seviyorum," dedim kapıya bakarak. "Senden nefret etmiyorum. Seni seviyorum."

Belki bir gün doğru olurdu.

Böylece odadan çıkıp yeniden evi araştırmaya koyuldum.

Hiç zorlanmadan kütüphanedeki kırmızı kapıyı buldum. Pek de heyecanlanmadan açtım fakat açmamla nefesim kesildi. Hatırladığımla aynı odaydı: Kitaplıklar, aslan ayaklı masa, Müz Kleio'nun beyaz kabartması. Ancak şimdi kitaplıkların arasını koyu yeşil sarmaşık dalları sarmıştı, okumaya açmışçasına kitaplara uzanıyorlardı. Yer, rüzgârda savrulurcasına dalgalanıp altüst olan beyaz bir sisle kaplıydı. Tavanı ağaç buzlanmış köklerine benzeyen urganlar sarmıştı. Damlıyorlardı... fakat ağaçta eriyen buzların akıttığı küçük damlalar gibi değillerdi; masanın üstüne düşüp oradan da yere sıçrayan devasa gözyaşlarına benzeyen, üzüm büyüklüğünde damlalardı.

İçeri koşup en yakındaki masanın üstünde duran elyazmasını aldım fakat sayfalarına su damlasa bile ne kâğıt ıslanıyor ne de mürekkep dağılıyordu.

Ne var ki ben sırılsıklam olmaya başlamıştım. İçeri adımımı atar atmaz tavan daha hızlı akmaya başlamıştı.

Elyazmasını yerine koyup titreye titreye yüzüme yapışan bir tutam ıslak saçı çektim. Elbisemin arkasından su akıyordu. Buradaki eşyalara zarar gelmeyeceğini anladığımdan, son gelişimde kitapların okunmayı nasıl da reddettiklerini hatırlayıp çıkmak için arkamı döndüm fakat etrafa şöyle bir bakınca damlayan kitaplıklardan suskun bir düşmanlık hissetmedim. Belki de ilk seferde bana öyle gelmişti. Nihayetinde iblisler kütüphanelerde yaşamazdı.

Ürperdim –*Yiyeceğiz onları da bir bir, hey*– ve ellerimi masaya vurup avuçlarımdaki acının milyonlarca kemirici gibi geden kaynaklanmayışının, damlayan sudan çıkan seslerin milyonlarca şarkı fısıltısı olmayışının keyfini çıkardım.

Sonra kütüphaneyi gezdim. Eriyen buzların çıkardığı pır pır sesleriyle ara sıra bastığım su birikintilerinin sesi dışında oda tamamen sessizdi. Sis, ürkek fakat sevecen bir kedi gibi ayağımdan kaçıp sonra tekrar bileklerime dolanıyordu. Titriyordum fakat bu soğuk havada, içeride daha fazla kalmamı sağlayan, bal kadar tatlı, keskin ve temiz bir koku vardı.

Babamın kütüphanesine gidip bir saatliğine de olsa bana kadersizliğimi unuttursunlar diye kendimi kitaplara gömdüğüm zamanlar; resimlere dikkatle bakıp elimi sayfaya bastırarak taş baskının güvenli çizgilerinin arasında kaybolmayı dilediğim anlar geldi aklıma. Şu anda bunu başarmış gibi hissediyordum, bir resmin ya da rüyanın içine girmiş gibi. Esrarengiz fakat gizemli dehşetlere gebe olmayan bir yere girmiş gibi.

Sonra tek pencereli küçük bir odada Ignifex'i buldum. Çenesini dizlerine dayamış, bir köşede oturuyordu; gözkapakları düşüktü ve düşünceli görünüyordu. Islak ve cansız koyu saçları yüzüne yapışmıştı; paltosundan su damlıyordu. Sis dizlerini yalıyor, ince bir sarmaşık dalı saçında geziniyordu.

Onu görünce olduğum yerde kalakaldım. Sözcükler dilimin ucuna kadar geldi fakat geri gitti. Bana yaptıklarından sonra ona kibar davranamaz, benim ona yaptıklarımdan sonra acımasız davranamazdım; öfkesini, öpücüğünü ya da beni gölgelerden kurtarırken belime doladığı kolunu unutamazdım.

Derken bana baktığını fark ettim.

"Senin bir masumun daha kanına girip, korkunç sonuna çekiyor olman gerekmiyor muydu?" diye sordum kitaplıklardan birine doğru yürüyerek.

"Sana söyledim." Sesi hafiften keyifli gibiydi. "Bana asla masumlar gelmez."

Kitaplara fazla yakından baktığımı fark ettim; öyle ki burnum neredeyse sırtlarına değecekti. Birkaç sarmaşığı kenara çekip kitaplıktan bir kitap aldım ve başından beri aradığım kitap oymuş gibi göründüğümü umarak kapağını açtım.

"Beni yine korkunç bir cezayla tehdit etmeyecek misin?" dedim bakışlarımı kitaptan ayırmadan. Arkadya'nın tarihine dair bir kitaptı; o kadar eskiydi ki baskı değil, enfes bir el yazısıyla yazılmıştı. Aslında kitabı okuyormuş gibi davranacaktım ancak sonra sayfadaki tüm kelimeleri okuyabildiğimi fark ettim. Geçen sefer bakışlarımı yana kaydıran güç bu kez yoktu.

Gelgelelim hasarlı bir sayfa açmıştım. Kâğıdın üstünde yakarak açılmış küçük delikler vardı, yalnızca bir iki kelimeyi okunmaz kılacak kadar büyüktüler ancak iki sayfada da sekiz on tanesi bulunuyordu. Diğer sayfayı çevirdim. O da aynı şekildeydi.

"Bunu heyecan verici mi buldun yoksa?"

"Biz ona öngörülebilir diyelim." Gözucuyla ona baktım. Artık iki büklüm oturmuyordu; kalkmış, kitaplıklardan birine dayanmış, boşluğa bakıyordu.

"Biliyor musun, karılarımdan yalnızca ikisi anahtarlarımı çalmayı akıl edebildi."

"Kadınlar konusundaki seçiciliğin çok etkileyici."

"Benimle pazarlık yapan insanların çoğunun kızının aptal olması benim suçum değil."

Yeniden sayfayı çevirdim. Yine delikliydi. "Peki o aptal kızlara ne oldu?"

"Dün gece tanıştın ya onlarla. Sonra da kaderleriyle tanıştın. Bence tahmin yürütebilirsin."

Yakıcı gölgeleri ve çocuksu, neşeli seslerini hatırlayınca ürperdim. *Bir eşittir tek ve yalnız.*

"Babamın, senin iblislerinin saldırdığı insanlara yardım etmeye çalışmasını izleyerek büyüdüm," dedim. "O kaderin ne olduğunu hep biliyordum."

Tüm kitap hasarlıydı. Yerine geri koyup bir diğerini aldım.

"Okuma güçlüğü mü çekiyorsun?"

"Kitaplarına daha iyi bakmalısın," dedim. "Bak, bu da yanmış." Bir an sonra omzumun üstünden bakıp sırıtacaktı şüphesiz; hemen kitabı ona uzattım. Alıp sayfalarını çevirmeye başladı. Ellerinin ne kadar zarif hareket ettiğini daha önce nasıl fark edememiştim?

"Eline mum alıp kütüphanede oyun falan mı oynadın, ne yaptın?" diye sordum. "Görünüşe bakılırsa mumları pek seviyorsun." Sonra çenemi kapattım çünkü bu konuşma dün geceye; etrafımızı bütünüyle sarmış olsa da bahsetmek yahut hatırlamak istemediğim şeylere dönmeye başlamıştı.

Ignifex kısa fakat çevik bir hareketle kitabı kapattı. "Hayır. Hatta bu kitaplardaki delikler, bu dünyada benim hatam olmayan tek şeyler olabilir." Boynundan köprücükkemiklerine bir damla su aktı.

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Nasıl olur da bu şatoda olan bir şey senin hatan olmaz? Daha önce o delikler yoktu."

"Vardı ama bugüne dek sen göremiyordun. Ayrıca kitaplar benim hatam değil çünkü onları sansürleyenler efendilerimdi."

"Efendilerin mi?" diye tekrarladım.

Kaşlarını kaldırdı. "Hiç anlatmadım mı?"

"Tabii ki anlatmadın." Bu sözleri azarlarcasına söylemek istemiştim ama bomboş çıkmışlardı.

Ignifex, "Karımla ilgili onca kuralı kim koydu sanıyorsun?" diye sordu. "Ben koymadım, öyle olsaydı bana iyi geceler öpücüğü vermek zorunda kalırdın."

Yer ayağımın altından kayıyormuş gibi hissettim. Nazik Lord, Typhon'dan sonraki en kötü, tanrılardan sonraki en güçlü varlıktı. Bunu herkes bilirdi.

Herkes yanılıyordu.

Hangi varlık iblislerin prensine emir verecek kadar güçlü ve vahşi olabilirdi?

"Boş ver onu. Bugüne dek göremediğin başka bir şey daha var. Gel de bak." Başıyla pencereyi işaret etti.

Dışarı baktım, bakar bakmaz nefesim kesildi. Yemyeşil, inişli yokuşlu tepeler tıpkı hatırladığım gibiydi fakat tepedeki parşömen gökyüzü, kenarlarında kahverengi yanık izleri olan pütürlü deliklerle doluydu ve o deliklerden yalnızca karanlık görünüyordu. Daha doğrusu gölge.

"Tıpkı kitaplardaki deliklere benziyorlar, değil mi? Ancak kitapların aksine, onların benim hatam olduğunu söyleyebilirsin. Efendilerim engellerle karşılaşmamı daha eğlenceli buldukları için onları yaptılar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sizin köyde aklını yitiren bir genç vardı, değil mi? Baban tüm vergileri zamanında ödemesine rağmen hem de. İşte, Typhon'un Çocukları isteğim dışında kaçmayı başarıyor bazen; benim de peşlerine düşüp onları yakalamam gerekiyor."

Gökyüzündeki deliklere, yanık kenarlarına bakıyor, gözlerimi onlardan bir türlü alamıyordum. Koca bir kanlı sosisi tek lokmada yutmuşum gibi hissediyordum; öyle ağır, öyle soğuk, öyle kanlıydı ki.

"Gökyüzündeki delikler sayesinde içeri giriyorlar," dedi Ignifex. "Artık o delikleri görebiliyorsun çünkü Typhon'un Çocukları'na bakıp gene de hayatta kalmayı başardın."

"Ama bu çok saçma," diye fısıldadım.

"Sen onlara baktın, onlar da sana. Bu bakışmanın gerçekten son bulacağına inanıyor musun?"

Delikler, gözlere benziyordu. Pencerelere. Karşı karşıya kaldığım o kapı aralığındaki zifiri sonsuzluğa; gözlerimden akan, gözeneklerimden fışkıran gölgeleri hatırlayınca kendi kendime sarıldım. Ignifex beni bulmasaydı belki ben de üzeri yanık deliklerle dolu bir parşömen kabuğuna dönecektim, paramparça ağzımdan karanlık akacaktı...

Ignifex bana yanaştı. "Titriyorsun."

"Hiç de bile!"

Tek bir hareketle beni kucağına aldı. "Üşümüşsün." Hızlı adımlarla kapıya yöneldi. "Seni sıcak bir yere götüreceğim."

"Ne?.." Çırpındım fakat kolları fazla güçlüydü... ve sıcaklığı da hiç fena değildi.

"Merak etme, güzel bir yer."

"Niçin bana iyilik yapasın ki?" Bu sözleri kızgınlıkla söylemek istemiştim fakat daha ziyade titrek çıktılar.

"Ben Pazarlıklar Lordu'yum. İstersem seni ödüllendirebilirim."

Her adımıyla sallanıyordum, nehirden aşağı sürüklenmek gibiydi.

"Beni taşımak zorunda değilsin," dedim. "Yürüyebilirim."

"Ben senin lordun ve kocanım. Ya kucağımda gidersin ya da omzumda."

"Omzunun üstünde."

"Kalçalarını tutmamı istiyorsun demek? Benim için hiç sorun değil."

Ona sert sert baktım fakat o kahkaha atıp alnıma bir öpücük kondurdu. Dün gecenin intikamını böyle alıyorsa şikâyet edemezdim.

Beni kütüphanedeki beş oda boyunca taşıdıktan sonra daha evvel hiç görmediğim yeşil bir kapıyı tekmeleyerek açtı ve gün ışığına doğru yürüdü.



14

İlkin tek görebildiğim bu oldu: Gözlerimi yaşartacak ve kısarak bakmama neden olacak kadar göz kamaştıran pas parlak, beyaz ve altın renkli ışık. Gözlerim ışığa alışınca nefesim kesildi. Çimlerle ve sarı çiçeklerle kaplı, ufka dek uzanan bir çayırdaydık fakat ufuk çizgisinde aşina olduğum parşömen gökyüzüyle değil, açık, masmavi gökyüzüyle birleşiyordu.

Yukarı baktım. Daha doğrusu, mutlak ışık gözlerimi acıtıp karşımda süzülen mor ve yeşil noktalarla beni yeniden aşağı bakmaya zorlamadan evvel, yalnızca bir anlığına bakabildim fakat yetti. Güneşi gördüm.

Güneşi gördüm.

Ancak bu imkânsızdı. Güneş yok olmuş, Arkadya'yı dünyanın geri kalanından ayıran sonsuzluğun ötesinde kaybolmuştu. Onu görüyor; sıcaklığının şömineden yayılan sıcaklık misali burnumu ısıttığını hissediyor olamazdım.

Olamazdım ama hissediyordum.

"Yoksa biz..." dedim usulca.

Ignifex beni yere indirdi. "Hayır," dedi. "Sadece başka bir oda. Bir yanılsama." Yere oturup çimenlerin üstüne yayıldı. "Ama neredeyse aynısı." Sesi hasret doluydu.

Yavaşça etrafımda döndüm. Arkamda aralığından kütüphanenin göründüğü dar, tahta bir kapı vardı fakat onun dışında gördüğüm yanılsama kusursuzdu. Aniden bir rüzgâr esti ve çiçekleri kıpırdattı, boynum ürperdi; köylerin etrafındaki kırlarda koşarken hissettiğim rüzgârların o narin enginliği taşıyor ve yaz, sıcak çimen ve geniş ovalar gibi kokuyordu.

Havasının tekdüzeliğine rağmen, aslında bir oda olduğunu bilmeme rağmen burası, Arkadya'nın ağaçsız tepelerinden daha uçsuz bucaksız görünüyordu. İlkin nedenini anlayamadım; belki masmavi gökyüzünden ötürüydü belki de pasparlak güneştendi fakat sonra gölgeler sebebiyle olduğunu anladım. Arkadya'da güneş, karanlığın uğultusu gibi görünen yumuşak, dağınık gölgeler oluştururdu. Buradaki gölgelerse abajursuz Hermetik lambalarının oluşturduğu gibi keskin ve soğuktu ancak buranın ışığı çok daha parlak, çok daha net ve çok daha canlıydı. Ömrüm boyunca sade bir resmin içinde yaşamışım da ancak şimdi gerçek dünyaya adım atmışım gibi hissediyordum.

Kendime engel olamadım. Güneşli havadan derin derin fesler çekerek, aptal bir çocuk gibi göründüğümü fark edene dek etrafımda döndüm. Durup yerdeki Ignifex'e baktım. Sırtüstü uzanmış, güneşe karşı kıstığı gözleriyle etrafı seyrediyordu. Rüzgâr ıslak saçlarını dağıttı; yüzü, şimdiye dek gördüğümden daha rahatlamış, daha insancıldı.

Doğru söylemişti: Beni sıcacık bir yere, gölgelerce delinmemiş bir gökyüzüne sahip huzur dolu, mükemmel bir

yere getirmişti. Dün gece onu karanlığa yedirmeye çalışmama rağmen beni ödüllendirmişti.

Yanına oturdum. "Önceki dünyayı hatırlıyorsun," dedim.

Kıpırdamadı. "O dünyayı elinizden alan iblis ben olduğumdan böyle düşünmen doğal."

"Bu bir cevap değil."

"Soru sormadın ki."

"Öyleyse hatırla*mıyorsun*."

"...O geceyi hatırlıyorum," dedi usulca. "Sizin şu ilim kitaplarında yıldızlardan bahsediliyor mu?"

Elimizde kalan, onlara benzeyen tek şeyleri avcumda tuttum, diye düşündüm fakat Gölge'yle ilgili ne kadar çok şey bildiğimi ona asla söyleyemezdim. Onun yerine parmaklarımı iç içe geçirip, "'Gecenin mumları.' Evet," dedim.

Hesiodos'un daha az bilinen şiirlerinden birinde geçerdi bu dize; o sayfayı yüzlerce kez okumuş, kelimeleri söyler gibi yapıp gece göğünde yanan alevleri hayal etmeye çalışmıştım.

Ignifex homurdandı. "İlminiz düşündüğümden de aptalcaymış. Yıldızların mumlarla alakası yoktu. Onlar... lamba ışığının tozlu havada parıldayıp toz zerreciklerini tutuşturduğunu gördün mü hiç?" Bir elini salladı. "Onun tüm gece göğünü kapladığını düşün fakat on binlerce toz zerreciği var ve on binlerce kat daha parlaklar, tanrıların gözleri gibi parlıyorlar."

Eli çimlerin üstüne düştü. Sözleri beynimde dans edip görüntüler oluştururken nefes almayı bıraktığımı fark ettim.

"Madem gerçek gökyüzünü o kadar seviyordun," dedim, "niçin kendini de bizimle buraya hapsettin?"

"Önceden düşünülmüş bir kötülüktür şüphesiz."

"Hatırlamıyorsun," dedim usulca. "Hafızanı yitirmişsin."

"Eh, Tartaros'un karnından çıktığımı hatırlamıyorum."

"Adını hatırlıyor musun?"

Suratı asıldı.

"Demek bu yüzden karılarından adını tahmin etmelerini istiyorsun," diye devam ettim. "Biri doğru bilirse sana ne olacak?"

"Artık efendilerim olmayacak." Yana dönüp bana gülümsedi. "Beni kurtarmak ister misin, tatlı prenses?"

"Ben prenses değilim."

"O halde sürünmeye devam edeceğim." Sırtüstü uzanıp halsizce bir elini salladı. "Tüh."

"Pek de endişeli görünmüyorsun."

"Pazarlıklar Lordu olarak öğrendiğim bir şey varsa o da doğruyu bilmenin her zaman iyilik getirmediğidir."

"Yalanlarla yaşayan bir iblise uygun bir felsefeymiş."

Ignifex homurdandı. "Ben hep doğruları söylerim. Hem şimdiye dek kaç doğrudan teselli buldun?"

Babamın bana, "Evimizin borcu var ve onu sen ödeyeceksin," deyişini hatırladım. Telomache teyzenin, "Senin görevin annenin ölümünün bedelini ödemek," deyişini hatırladım. Ömrümün her günü, sözlü değilse bile fiilen duymuştum bu gerçekleri.

Astraia'ya söylediğim son sözleri, benimle ve Şiir'le ilgili gerçeği öğrendiğinde yüzünün aldığı şekli hatırladım.

"Hiç," dedim. "Fakat en azından sahte bir hayat yaşadığımı hiç öğrenmedim."

Ignifex doğruldu. "Dur sana insanlar doğruları öğrendiğinde neler olduğuna dair bir hikâye anlatayım. Vaktiyle Zeus, babası Kronos'u öldürmüş fakat kendisi bir tanrı olduğundan kimse onu bu yüzden suçlamamış."

"*Teogoni*'yi okudum," dedim gururla. "Tanrıların nasıl doğduklarını biliyorum."

"O halde iblis Typhon'un, Kronos'un intikamını almak için savaşan canavarlardan biri olduğunu da biliyorsun."

Ürperdim, boğazım tıkandı. Dün gece gölge-iblislere Typhon'un Çocukları demişti. Hâlâ şu kapının ve paramparça gökyüzünün ardındaydılar, beni kendilerine çekmeye hazır bekliyorlardı... *bir eşittir tek ve yalnız...*

Ignifex, fare avındaki kedi kadar dikkatle izliyordu beni. "Evet," dedi usulca, suratımdan ne kadar korktuğumu anlamıştı. "Typhon bir aile kurmuş."

Kendimi ona bakmaya zorladım. "Bunu da biliyorum," dedim dişlerimin arasından. "*Teogoni*'de ona 'Canavarların Babası' deniyor. Zeus tüm canavarları Tartaros'a atmıştı. Bunlar senin evine nasıl girdiler?"

"Eh, aslında bu komik bir hikâye. Zeus, Typhon'un Çocukları'nı Tartaros'un derinliklerine hapsettikten sonra dünyaya bir daha zarar vermelerini engellemesi için annesi Gaia'ya yalvarmış." Yumuşayıp alaycı tınısını yitiren sesi ipek bir kurdele gibi tenimde gezindi. "Böylece Gaia, tüm Tartaros'u devasa bir şatonun içine kapatmış; sonra şatoyu bir evin içine, evi de bir sandığa, sandığı bir deniz kabuğuna, deniz kabuğunu fındığa, fındığı inciye, inciye de ağzını mantar ve balmumuyla mühürlediği güzel, sırlı bir kavanoza koymuş."

Ani bir rüzgârla etrafımızdaki çimler titredi. Gözlerimi kırpıştırıp kollarımı göğsümde birleştirdim. Düşmanımın sesi bu denli rahatlatıcı olmamalıydı.

...gözeneklerimden fışkıran gölge, kollarımdan aşağı süzülürken yüzüme baktı...

Tırnaklarımı kollarıma batırdım. "O halde dışarı nasıl çıktılar?" diye sordum.

"Eh, bildiğin üzere, Prometheus insan ırkını çok severdi ve Zeus'un isteğine karşın onlara ateşi vermişti."

"Zeus da onu bir kayaya zincirlemiş, görevlendirdiği kartala her gün karaciğerini yedirtmişti." Bu hikâyeyi iyi biliyordum; bu olayın, Astraia'ya korkudan çığlık attıracak kadar detaylı resmedildiği bir kitabımız vardı.

"Bunun Typhon'un Çocukları'yla ne ilgisi var?" Bu ismi ürpermeden söylemeyi başarmıştım.

"Ah, Resurgandi bu kısmı atladı mı yoksa? Zeus onu ateş yüzünden cezalandırmadı. Tanrılar arasında yeni bir savaş çıkmasını göze almak istemiyordu. O da tuzak kurdu. O sıralarda ölümlü kadınlar henüz yoktu, Zeus da sonraki nesillerin tanrılara karşı ayaklanabileceğini bahane ederek onları yaratmayı reddediyordu. İnsanları haddinden fazla seven Prometheus'un, insan nesli tükenirken eli kolu bağlı oturmayacağını biliyordu. Nitekim Prometheus, bahse girmeyi teklif etti. Zeus ölümlü bir kadın yaratıp çocuk doğurmasına izin verecek fakat aynı zamanda onu bir bağlılık testine tabi tutacaktı. Kadın başarısız olursa insan ırkı şanssızlıkla lanetlenecek, Prometheus da kartalın önüne zincirlenecekti fakat başarılı olursa insanlar sonsuza dek mutlu mesut yaşayacaklardı."

"Ne aptal bir bahismiş," diye mırıldandım.

Ignifex bir papatya koparıp parmaklarının arasında döndürdü. "Galiba insanlar kadar tanrılar da istedikleri her şeye sahip olma şansları olduğunda aptallaşabiliyorlar." Çiçeği ezdi, yüzü bir an acımasız bir hal aldı.

Sonra bana dönüp rahatça gülümsedi. "Böylece Zeus, ilk kadın olan Pandora'yı yarattı ve çeyiz olarak ona gölgeler kavanozunu verdi ancak asla açmamasını emretti. Pandora ölümlü bir adamla evlenip ona çocuklar doğurdu; haliyle sonsuza dek mutlu yaşamaları gerekirdi. Fakat Zeus, Pandora'nın yüzünü şafak kadar güzel, ruhunu rüzgâr kadar gezgin yaratmıştı

ve çok geçmeden Prometheus ona, o da Prometheus'a âşık oldu. Pandora Prometheus'a onu kocasından kurtarması için yalvardıysa da Prometheus kabul etmedi zira pek yakında öleceğinden, Prometheus, sayılı günlerini başka bir ölümlüyle geçirmesinin daha doğru olacağını düşünmüştü."

Sırada neyin olduğunu bilerek ellerimi yumruk yaptım; o kelimeleri duymak istemiyordum, korktuğumu göstermek istemiyordum.

"Pandora sessiz ormana gidip kaderine lanet edince sessiz ormandan bir fısıltı yükseldi. Belki benim efendilerimdi, belki de aynı ölçüde fesat başka bir şey. Her kimse şöyle dedi: 'Aç kavanozunu. İçinden çıkan her kötülükle yüzleşecek cesaretin varsa kavanozun dibinde şu umudu bulacaksın: Asla ölmeyecek, sonsuza dek Prometheus gibi olacaksın.' Böylece Pandora kavanozu açtı..."

"Çünkü ormanda duyduğun bedensiz ruhani seslere daima güvenmelisin," diye mırıldandım. Tıpanın patlayışını, şarkının ilk fısıltılarının kavanozun ağzında yankılanışını hayal etmemeye çalışarak tırnaklarımı avuçlarıma batırdım.

"...ve Typhon'un bütün çocukları dışarı fırlayıp dünyayı yağmalamaya, insan ırkına hastalık, ölüm ve delilik dağıtmaya başladı."

Gözeneklerimden fışkıran gölgeleri, babamın çalışma odasında çığlık çığlığa bağıran insanları düşündüm; tüm bunlar koskoca dünyaya bir kez yapıldıysa...

"Fakat dışarı çıkarken Pandora'nın gözlerine baktıklarından artık ona bağlıydılar. Pandora da kavanoza girerse yeniden kilit altına alınabilirlerdi ve Pandora merhamet dilenirken Prometheus'un yaptığı bu oldu. Sonra, bahsi kaybettiğinden, Zeus'a teslim oldu. Zeus da onu kartalın önüne zincirledi.

"Böylece Zeus istediğini almış oldu: Prometheus kilit altına alınırken Typhon'un Çocukları'nın sebep olduğu yıkım, insan soyunun, asla tanrıları tehdit edecek kadar ileri gitmeyeceğini garantiledi. Prometheus da istediğini aldı: Pandora'nın kızları geride kalarak insan ırkını devam ettirdiler. Pandora da istediğini aldı: Hiç ölmeyip tıpkı Prometheus gibi oldu çünkü ikisi de sonsuz işkenceye mahkûm edildiler."

Ignifex, sözünü bitirdikten sonra bir tepki beklercesine kaşlarını kaldırdı.

Ona sert sert baktım. Korkudan tüylerim hâlâ diken diken olmuştu fakat bunu ona belli etmeyecektim.

"Bu hikâyenin söylediğin şeyi doğruladığını zannetmiyorum," dedim sertçe. "Pandora *tüm* gerçeği bilseydi o kavanozu asla açmazdı."

Hem o kadar aptal olmasaydı, o imkânsız arzusunun gerçekleşebileceğini asla düşlemezdi. Ancak kalkıp da Ignifex'in kurbanlarını niçin bu kadar hâkir gördüğünü gayet iyi anladığımı itiraf etmeyecektim.

Ignifex üstüme eğildi, ilk defa alaycı bakmıyordu. "O da tıpkı senin gibiydi. İstediği şey için her şeyi riske atacak kadar cesurdu ve gerçeği gayet iyi biliyordu."

Gerçeği derken sesi yumuşamış ve yakıcı bir hal almıştı. Bugüne dek onu bu denli ciddi görmemiştim ve bu hali, yer altımdan kayıyor gibi hissetmeme neden oluyordu.

Ona yaklaşıp sert bir sesle konuştum. "O halde sen de kendini Prometheus gibi görüyorsun, öyle mi? Dünyayı kurtarmak için beni bir kavanoza mı hapsedeceksin?"

"Ben iblis lorduyum, unuttun mu?" Gözüme düşen bir tutam saçı çekince irkildim. "Seni bunun yarısı kadar geçerli bir sebep için bile öldürmem. Fakat tam bir Pandora olduğunu

itiraf etmelisin, gerçi senin sebeplerin onunkiler kadar bencilce değil. Unutma ki daha dün gece kendi kavanozunu açtın."

Gümüşiğinin altında güvenle otursam da bir an o gölgelerin tenimin altında kaynadıklarını hissettim.

"Doğru ama o iblislerin o kapının ardında ne işi vardı?" diye sordum. "Veyahut gökyüzünün ardında ve bizim dünyamızda, madem hepsi Pandora'yla birlikte kilitlendiler?"

"Ben 'hepsi' dedim mi? Zeus, insan ırkının burnunu biraz daha sürtmek için bir ikisini dışarıda bıraktı."

"Bir *ikisini* mi?"

"Ya da üçünü, dördünü, on binlercesini. Ama insan soyunu yok edecek kadar çok değillerdi, dolayısıyla Pandora'nın kötü sonu bir işe yaramış oldu."

Kollarımı ovuşturup ufka baktım. "Dün gece seni yiyen karanlık. O çok farklıydı."

"Ah, ben sadece karanlığı sevmiyorum, o kadar."

"Sen..." Yanlışlıkla ona dönüp doğruca gözlerinin içine baktım. Bana, *Lütfen,* derken o gözlerde beliren korkuyu hatırlamamla başımı çevirmem bir oldu, boğazım tıkandı.

"Ne? Neredeyse öldüğümü mü zannettin? Şunu bil ki beni öldürmek o kadar kolay değil." Bakışlarımı çimlere dikmiştim fakat Ignifex'in kıpırdandığını duydum. "Yoksa karanlığa ilk kez yakalandığımı mı zannettin?"

"Hayır," diye fısıldadım fakat bu hiç aklıma gelmemişti.

"Sakın bana üzüldüğünü söyleme çünkü bu seni zavallı bir suikastçı yapar."

"Ben suikastçı falan değilim!" Hızla başımı kaldırıp ona bakınca yanı başımda diz çöktüğünü gördüm.

"Ah. Kusura bakma. Öylesine bıçak taşıyan zavallı suikatçı diyelim." Kıpkırmızı kedi gözleri benimle alay ediyordu.

Gülümsedim. "O halde iyi ki üzülmemişim. Keşke seni orada daha uzun bıraksaydım."

"Ne yazık." Üzerime eğildi. Köprücükkemiği ıslaktı ve birdenbire elbisemin hâlâ açık renkli, ıslak katlarla üzerime yapışık olduğunu fark ettim. "Çünkü hatanı nasıl telafi etsen diye düşünüyordum."

Parmağıyla çeneme dokundu. Bir an soluğum kesildi.

Ansızın elini üstlüğümden içeri sokup çelik anahtarı aldı. Arkasına yaslanıp gülerek anahtarı elinde döndürdükten sonra göğsünden çapraz geçen kemerlerden birine taktı.

"*Sen*..." dedim nefes nefese. Sonra boğazına yapıştım.

Bir koluyla beni kolayca engellediyse de yere yuvarlandık; sırtüstü düştü, ben de onun üstüne düştüm.

"Gördün mü bak?" dedi. "Hiç de iyi bir suikastçı değilsin."

"Kapa çeneni," diye parlayıp onu bir öpücükle susturdum.

Bir an afalladı; sonra beni sıkıca sarmalayıp sırtıma vuran güneş ışığı kadar şiddetle öptü. Birkaç dakika hiçbir şey konuşmadık. Beni yok edebileceğini yahut değiştirebileceğini nasıl düşündüm, bilmiyorum; bu öpücük hayat bulmak gibiydi ve ben yalnızca kalbimin atmasını engellemekten ne kadar acizsem o kadar aciz hissediyordum.

Nihayet onu bıraktım... Hâlâ yan yana yatıyorduk, yalnız bir soluk kadar mesafe vardı aramızda; sağ eli başımın altında, sol eli omzuma sarılıydı. Yataktan çıkmak istemeyip tembellik yaptığım sabahlar gibi değildi bu. Benim, evimin ve tüm dünyamın düşmanı olduğunu biliyordum; muhtemelen ana acımayacağını, ona hiç acımadığımı biliyordum. Ayrıca kalkıp onunla dövüşmeye de hazırdım fakat henüz zamanı değildi. Henüz değildi.

Şüphesiz, kollarında biraz daha yatabilir, kalbim küt küt çarparken onunkinin düzenli atışlarını dinleyebilirdim.

şphesiz, sevildiğimi ve güvende olduğumu hissettiren bu ışığıyla aydınlanmış rüyadan biraz daha geç uyanabilirdim.

Bir parmağıyla saçlarımla oynadı. "Daha evvel bu kadar koyu renkli ve uzun saçları olan bir karım olmamıştı. Diğerleriyle yan yana yatarken utanmana gerek kalmayacak."

Elbette her rüyanın bir sonu vardı.

Elini itip doğruldum. "Savaşı kazanmadan ganimetlerini sayma."

Ignifex de doğruldu. "Sana iltifat ediyordum."

"Bu yüzden mi kendine eş alıyorsun? Yan yana, güzel güzel yatsınlar diye mi?"

Başını çevirdi. "Efendilerimin emri üzerine alıyorum," dedi duygusuz bir sesle. "Kimsenin ismimi tahmin edemeyeceğini bildiğimden emin olmak istiyorlar."

Sözlerinin doğruluğu karşısında nefesim kesildi. Ona acıdığım bir anda yüzüne bakmak istemeyerek başımı çevirince bir şey dikkatimi çekti: Duyulmaktan ziyade hissedilen sessiz bir kalp atışıydı bu. Yerde mırıldanıyor, havada dalgalanıyordu ve fark ettim ki bu...

"Evet," dedi Ignifex, "burası Toprağın Kalbi."

Şaşkın şaşkın ona baktım. "O da ne?"

"Ah, hiç şaşırmış gibi yapma. Mühürlerini senin için çizebilirim."

"O halde beni buraya niçin getirdin?"

"Güzel bir yer olduğu için."

"Planımızın işe yarayacağına inanmıyorsun."

"Bence şansı düşük."

Sinsi dürüstlüğünün bir kez olsun işe yaramasını umarak ona yanaştım. "Niçin? Niçin aptal olduğumu açıkla bana, kocacığım."

Burnumu dürttü. "Ne sen aptalsın ne de planın. Fakat Havanın Kalbi asla erişemeyeceğin bir yerde. Ayrıca sizinkiler bu evin doğasını kavramaya başlayamadılar bile."

"O zaman anlat bana." Başımı yana eğdim. "Yoksa korkuyor musun?"

"Hayır," dedi uysal bir şekilde. Sonra birdenbire kendini yere atıp başını kucağıma koydu. "Yorgunum."

Yutkundum. Bu hareketi bu kadar rahat yapması, beni öpücüklerinin bile etkileyemediği kadar etkilemişti. Niçin bana güveniyormuş gibi davranıp durduğunu bir türlü anlamıyordum.

Kirpiklerinin arasından bana bakarak, "Uzun bir gece geçirdim," diye ekledi.

"Sana üzgün olmadığımı söyledim," diye çıkıştım.

"Tabii ki değilsin." Gözlerini açmadan gülümsedi.

"Bundan çok daha fazlasını hak ediyorsun. Acı çektiğini görmek beni ne kadar mutlu etti, anlatamam. Yine olsa yine yaparım." Sözler dudaklarımdan dökülürken titrediğimi fark ettim. "Yine, yine yaparım. Hatta her gece sana işkence eder, karşına geçip bir güzel de gülerim. Beni anlıyor musun? *Benim yanımda asla güvende değilsin.*" Titrek bir soluk alıp gözüme dolan yaşların akmasını engellemeye çalıştım.

Ignifex gözlerini açtı ve bana Arkadya'dan gerçek gökyüzüne açılan kapıymışım gibi baktı. "İşte bu yüzden en çok seni sevdim." Uzanıp başparmağıyla gözyaşımı sildi. "Bu kötü yanların yüzünden."

Hiç kimse bana böyle bakmamıştı, hele de içimde zehri gördükten sonra. Gölge bile; zira ona hep nazik davranmaya çalışmıştım.

Neredeyse Ignifex'i yeniden öpecektim fakat öpersem asla duramayacağımı biliyordum. O zaman onunla asla savaşama-

acağımı biliyordum; ne var ki bu varlığın gücünü yok etmeyi Astraia'ya, Gölge'ye, anneme ve tüm dünyaya borçluydum.

Onu kucağımdan itip ayağa kalktım çünkü biraz daha te kalırsak ona asla ihanet edemeyeceğimden korkuyordum.

"Aptallığına doyma o halde," dedim. "Çünkü seni durdurmanın bir yolunu bulmaya çalışmaktan asla vazgeçmeyeğim." Bir şey söylemesine fırsat vermeden odadan çıktım.



15

Günün çoğunu odamda, biraz olsun kestirmeye çalışarak geçirdim. Tüm gece evi araştırmayı planladığımdan yeni belalara bulaşmamak için olabildiğince ayık olmam gerekiyordu.

Fakat uykuya dalmam kolay olmadı. Tek bir düşünce aklımda döndü durdu: *Onu öptüm.* Zorla değil, görevimin selameti için değil; sırf arzuladığım için dünyamıza hükmeden canavarı öptüm.

Ignifex eşlerini efendilerinin isteğine göre seçiyordu. Çünkü asla özgür olamayacağını bilmesini istiyorlardı. Bu efendiler ki göğü yakarak delikler açmış, Ignifex'in isteğine karşı iblislerin –Typhon'ın Çocukları'nın– insanları mahvetmelerine izin vermişlerdi.

Tabii Ignifex doğruyu söylüyorsa. Ona inanmak istiyordum ancak bugüne dek duyduğum tüm hikâyelerde onun hilekâr olduğu anlatılıyordu. Hem Ignifex düşündüğümden daha az

kötü bile olsa –hatta, olmaz ya, Gölge kadar masum bile olsa– yine de bu *beni* haklı çıkarmazdı.

Dün gece Gölge'yi öpmüştüm. Dün gece Gölge neredeyse beni sevdiğini itiraf etmişti, buna karşılık ben de onu sevdiğimi düşünmüştüm. Onu düşündüğümde –nadir gülüşünü, nezaketini, dokunuşunun verdiği huzuru– onu hâlâ istiyordum.

Yan dönüp yüzümü yastığıma gömdüm. Gün ışığının sıcaklığı saçlarımdan çekilmişti artık ama sırtımı yakışını hâlâ hissedebiliyordum. Ignifex'in altımdaki bedeninin sıcaklığını da neredeyse hissedebiliyordum. Onu da istiyordum.

Ben nasıl bir kadındım böyle?

Sonunda uykuyakaldım. Daha sonra saçım yüzüme yapışmış, mahmur mahmur uyanıp Gölge beni çağırmaya gelmesin diye yemek odasına indim. Henüz onu görmeye hazır değildim. Tuhaf olan, Ignifex yemeğe gelmedi fakat ben sessizce yemeğimi yiyerek, beni ne kadar görmezden gelirse o kadar iyi olacağına karar verdim. Sonra gece yarısını beklemek üzere odama döndüm.

"Gecelik giymeyecek misin?"

Hızla arkamı dönünce Ignifex'in kapı çerçevesine yaslandığını gördüm. Üzerinde ipek pijamaları vardı.

"Dantel giymişsindir diye umuyordum," dedi, "ancak hiç değilse transparan bir şeyler giyebilirsin. Gardırobuna bol bol koydum."

"Burada ne işin var?" diye sordum sütun karyola direklerinden birine tutunarak. O anda gün boyunca kendimi ne kadar azarladığımın hiçbir önemi kalmamıştı; aramızdaki mesafeyi kapatmak istiyordum.

"Geceyi burada geçireceğim." Uzun adımlarla içeri girdi. "İyi tarafından bak, beni uykumda boğmayı becerebilirsin belki."

Arkasından bir deste mumla Gölge içeri girince –hâlâ sıradan bir gölgeydi– kaskatı kesildim. Öpücüğü biliyor muydu? Ignifex ona hava atmış mıydı?

"Niçin?" diye sordum güçlükle.

"Çünkü kucağını pek sevdim." Elini bir sütundan destek alıp üstüme eğildi. "Çünkü içimde, bu gece başıma bir dert açmayı planlıyormuşsun gibi tuhaf bir his var."

"Ben her zaman başına dert açmayı planlıyorum," dedim. Aramızdaki boşluğun her zerresini hissedebiliyordum; acaba bu güçsüzlüğüm belli oluyor muydu, suyun yüzeyindeki bir yağ tabakası gibi parıldıyor muydu?

Ignifex, "Ya bu gece burada kalırım ya da seni bir yere kilitlerim," dedi neşeyle. "Havanın kararmasına yirmi dakika kaldı; yapabileceğimi biliyorsun."

Gölge odanın köşelerine dizdiği mumları yakmaya başlamıştı bile. Gözucuyla hızlı hareketlerini görebiliyordum fakat ona bakmaya yeltenmedim bile çünkü Ignifex'in esirini ne kadar önemsediğimi anlamasını da istemiyordum.

Kendime Gölge gibi bir esir olduğumu hatırlatmam gerekti. Başımı kaldırıp Ignifex'e baktım.

"Seni bir kez daha tek başına bırakabileceğimi düşünmüyor musun?"

Dişlerini göstere göstere sırıttı. "Bilmem, bırakır mısın?"

Son mum da yandı. Gölge kapıdan kayar gibi çıkınca biraz olsun rahatladım. Hiç değilse şimdi bizi göremezdi.

"Seni öldüreceğine inanırsam," dedim.

Sonra Nazik Lord'la yatağımda buldum kendimi, başını kucağıma koymuş yatıyordu. Uyurken daha genç görünüyordu ve gözleri kapalıyken insana benziyordu. Hafifçe saçlarını okşadım; eski kedimiz Penelope'nin tüyleri gibi yumuşacık ve ipeksiydi, acaba Ignifex de zevkten mırıldıyor muydu?

Ona –pek çok ismin yanında– tatlı dilli hilekâr da diyorlardı çünkü tek bir yalan dahi söylemeden insanları herhangi bir saçmalığa inandırabiliyordu. Dolayısıyla, öpücükleri şöyle dursun, sözlerine bile inanamazdım. Fakat beni gölgelerden kurtarmıştı, gece bana sarılıp rahatlamıştı ve beni çayıra götürmüştü... belki de tüm bunları sadece anahtarı geri almak için yapmamıştı.

İşte bu yüzden en çok seni sevdim, demişti. Ne acınası –hatta ne ayıp– şey, fakat bu basit kelimeler, ki yalan da olabilirlerdi, onu önemsemek istememe neden oluyorlardı.

Ancak ne benim ne istediğimin ne de onun bana hissettiklerinin bir önemi vardı. Bir başıma yediğim yemek boyunca bunu düşünmüştüm. Pazarlıklarını isteyerek yapıp yapmadığının ya da iblislerinin onun emriyle insanlara saldırıp salmadığının da bir önemi yoktu. Önemli olan, Arkadya'yı kurtarmak ve bir daha hiç kimsenin annem yahut Damocles gibi ölmeyeceğinden, Typhon'un Çocukları'nın Elspeth'in ağabeyini mahvettikleri gibi bir daha hiç kimseyi mahvedemeyeceklerinden emin olmaktı. Ignifex, var olabilmesi için kurallar koyan ve alacağı eşleri kendileri seçen efendileri olduğunu söylediğinde ona inanmıştım. Yoksa onların isteğine karşın Arkadya'yı elinde tutamazdı.

Ayrılış'ı bozmak istiyorsam yalnızca Ignifex'i değil, efendilerini de yenmeliydim.

Gölge nasıl sırlarından bahsedemiyorsa Ignifex de hiç şüphesiz onlara doğrudan karşı gelemezdi. Fakat Gölge bana yine de yardım etmişti; Ignifex'in kuralları esnetmek konusunda daha hevesli olacağından emindim.

Bir süredir saçlarını okşadığımı fark ettim. Durdum ancak parmaklarımı yanağına indirmekten kendimi alıkoyamadım.

Ignifex gözünü açmadan yüzünü kaldırarak dokunuşuma karşılık verdi.

Her şeye rağmen bana güveniyor gibiydi. Bu güveni ona karşı nasıl kullanacağıma dair bir fikrim vardı artık. Ben Resurgandi'nin kızıysam, Astraia'nın kız kardeşiysem, şüphesiz kullanmalıydım.

"Gölge," diye fısıldadım. "Gölge!"

Birkaç dakika daha adını seslendikten sonra Gölge içeri girip tam yanı başımda katılaştı. Kendimi bu ana hazırlamıştım fakat Ignifex'le bana baktığında utancımdan donakaldım. Gölge'nin yüzünü okumak çok zordu ama bakışları Ignifex'e kaydığında dudaklarının aldığı halden içinin acıdığını görür gibi oldum.

"Neden ona iyi davranıyorsun?" diye sorunca irkildim. Daha neler yaptığımı bir bilseydi...

Gölge'nin benden nefret etmesi önemli değildi. Bunu kendime defalarca söylemiştim ancak yine de ona açıklama yapmamak, bahaneler uydurmamak için kendimi zor tuttum.

"Çünkü işime yarıyor," dedim sertçe. "Onu yeneceğim, tamam mı?" Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz kulağa hem kendimi savunur gibi hem de küçümseyici geldiğini fark ettim ama önemi yoktu. Devam ettim: "Bana pek bir şey söyleyemeyeceğini biliyorum fakat beni dinle ve yapabilirsen evet ya da hayır anlamında başını salla. Karanlık Ignifex'i yakarken onu öylece bırakmak istedin, yani belli ki ona zarar verme iraden yok değil. Ancak dokuz yüz yılda bunu nasıl yapacağını artık öğrenmiş olman gerekirdi ama onu hâlâ öldürmedin."

Gölge, tamamen ifadesiz, solgun yüzüyle bana bakıyordu.

"Sen sadece ona itaat etmeye mahkûm değilsin, değil mi? Ona zarar vermemeye ve muhtemelen her türlü kalıcı hasardan korumaya da mahkûmsun çünkü bu kadar basit

bir açık olsaydı bunu ona karşı muhakkak kullanırdın. Haklı mıyım?"

Bir an sonra başıyla onaylayan Gölge'nin yüzü şimdi öfkeliydi.

"Güzel." Aldığım her solukta kalp atışlarımın hızlanmaya başladığını hissedebiliyordum. "Ignifex'in benden aldığı bıçağı getirmeni istiyorum yoksa Styx nehrine ant olsun, önce onun gözlerini, sonra da kendi gözlerimi oyarım."

Gölge bir an gidecek gibi olduysa da durup bana baktı.

"Bıçağı ona zarar vermek için kullanmayacağım," dedim. "Ama getirmezsen yeminimi tutarım ve sebebi de sen olursun."

"...sana inanmıyorum," diye fısıldadı.

Omuz silktim. "Belki de tutmam. Ama o zaman da yalan yere yemin etmiş olurum ki tanrıların yemininden dönenlere nasıl davrandığını iyi bilirsin."

Bir an bana dikkatle baktıktan sonra ansızın ortadan kayboldu. Ignifex'e baktım. Kalbim karı eriyen nehir kadar hızlı ve soğuk atıyordu. Gölge'yi ya da Ignifex'i yanlış değerlendirdiysem...

Fakat birkaç dakika sonra Gölge elinde sıkı sıkı tuttuğu bıçağımla geri döndü.

"Teşekkürler," dedim elimi uzatarak. "Bir planım var. Güven bana."

Benden uzak duran Gölge, Ignifex'in yüzünün renksiz yansımasındaki masmavi gözleriyle pürdikkat bana bakıyordu –fakat bir kez daha, tıpkı Suyun Kalbi'nde olduğu gibi– asıl özgün olan, önemli olan oymuş gibi geldi. Asıl sevmem gereken. Keşke karanlık beni yiyip bitirseydi, o zaman bakışlarından sakınabilirdim.

"Bence," dedim çaresizce, "hepimizi kurtarmanın tek yolu bu."

Gölge, kaçınılmaz bir sonu kabullenircesine başıyla onayladı. "Ona vereceğin her şeyi sana karşı kullanacaktır," dedi. "Yapman gerekeni yap. Fakat ona sakın güvenme."

Yutkundum. "Güvenmiyorum."

"Acıma da."

Kalbim sızladı; Ignifex'in kucağımdaki sıcak ağırlığının farkındaydım.

"Acımayacağım," dedim çünkü ben her zaman herkesten nefret etmeyi başarabilmiştim.

Gölge bıçağı uzattı; bıçağı ondan alırken eğilip beni hızlıca fakat sertçe öptü. "Seni incitmesine izin verme," dedikten sonra ortadan kayboldu.

Öpücüğü dudaklarımı yaktı. Onu tutsak eden kişiyi kurtarmak yetmezmiş gibi, kendisini de bana yardım etmeye zorladığım halde Gölge hâlâ benim için endişeleniyordu. Hâlâ beni seviyordu. Bu bencil hisse sevgi denebilirse ben de onu seviyordum.

Fakat Ignifex'in başı kucağımdayken, gözleri güvenle –veya budalalıktı, ki daha ziyade öyle görünüyordu– kapalıyken Gölge'yi öpmek, suçluluk duygusunun tüm benliğimi sarmasına neden oldu.

Bıçağı sıkıca kavradım. Yalnız tek bir şeyin önemi vardı. Ne pahasına olursa olsun bunu unutmamalıydım.

Ertesi sabah Ignifex gözlerini açtığında bıçağım boğazına dayalıydı.

"Günaydın, kocacığım," dedim neşeyle ama tüm benliğim korkunun o soğuk, boğucu şarkısını mırıldanıyordu. "Adını öğrenmek ister misin?"

Ignifex'in bedeni gerildiyse de yüzü hâlâ şaşırtıcı derecede sakindi.

"Evet," diye devam ettim. "Kendisi bakir bıçağın ta kendisi olur, eh, ihmalkârlığın yüzünden ellerim de hâlâ bakire olduğundan seni şuracıkta öldürebilirim."

Fakat bakire ellerim titriyordu. Onu öldürebileceğimi bilmiyordum; her seferinde bıçağı çabucak elimden aldığı için öldürebileceğimi düşünmüştüm. Ancak az sonra haklı olduğumu, her şeye rağmen ailemin Astraia'ya söylediği yalanın aslında doğru olduğunu öğrenebilirdim.

Ya da az sonra Ignifex kahkaha atıp bıçağı elimden alır, hâlâ düğün günümdeki kadar aciz ve kandırılmış olduğumu söylerdi.

Ne var ki Ignifex kahkaha atmadı. "Bir şey unuttuğumu biliyordum zaten."

Yavaşça nefes verdim. Ne biçim bir rahatlamaydı bu: Bastırılmış korku ve bekleyiş hâlâ yerli yerindeydi, damarlarımı yakıyor, ellerimde titriyordu.

"Bana doğruyu söyle," dedim. Neyse ki sesim titremiyordu. "Özgür kalmak istiyorsun, değil mi?"

Ignifex kaşlarını kaldırdı. "Niçin bana bir pazarlık teklif edeceğini hissediyorum?"

"Bayağı iyi ama. Sana bıçağı vereceğim, sonra adını birlikte araştıracağız."

"Biz hâlâ düşmanız," dedi.

"Tabii ki öyleyiz. Ben seni alt etmek için bir yol bulmaya devam edeceğim, sen de beni durdurmaya. Ama bu sürede birlikte adını öğreneceğiz."

Bekledim. Şimdi ne diyeceğini biliyordum: *Şu bakire ellerinin icabına bakmama izin verirsen anlaştık*. Mantıklı olan buydu; bıçağı istediğim zaman elde edebildiğim ortadaydı ve bakire kalmaya devam ettiğim sürece Şiir'de anlatılanları yerine getirebilirdim.

Öpücüklerini ne kadar arzulasam da bana tamamen sahip olacağı düşüncesi hâlâ dehşet vericiydi. Ancak buraya bu kadarını bile yapmaya hazır gelmiştim. Şimdi vazgeçemezdim.

Ignifex, "Anlaştık," dedi.

Gözlerimi kırpıştırdım. Ignifex uzanıp bileğime hafifçe vurdu.

"Pekâlâ!" Bıçağı çektim. Ignifex bileğimi yakalayıp bıçağı elimden aldı ve odanın öbür ucuna fırlattı.

"Bıçaktan korkuyorsun ama ellerimden korkmuyorsun, öyle mi?" diye sordum.

"Eh, ben yüce iblis lorduyum ve bıçağın elimde. Sende de avantaj sağlayacak bir şey olmazsa ayıp olur."

"Ama..." Utanç içinde, bir yandan rahatlamama rağmen bir yandan da hayal kırıklığına uğradığımı fark ettim. Yüzüm kızardı.

Ignifex bunu anlamış gibi sırıtıp avcumu öptü.

Yüzüne tokadı geçirdim. "Vaktimi boşa harcama," dedim sertçe. Sonra yataktan kalktım.



16

"Ama bir şeyler hatırlıyor olmalısın," dedim.

Ignifex omzumun üzerine eğildi. "Ateş ve kan, hatırlıyorum. Sanırım bu Ayrılış'tı. Sonra efendilerim bana var olma koşullarımı anlattılar. Ardından kendimi bu güzel şatoda buldum, gerisini zaten biliyorsun."

Yeniden kütüphanedeydik. Dün burayı ele geçiren hal yok olmuştu; gün ışığı pencerelerden içeri girip kuru zemine vuruyordu ve kitaplıkları ince bir toz tabakası haricinde saran bir şey yoktu. Sıcak hava yeniden eski kâğıt gibi kokmaya başlamıştı.

Şu anda bulunduğumuz oda uzun ve dardı; bir ucunda, çevresinde yürümeye pek yer bırakmayan yuvarlak bir masa vardı. Ignifex bir volta atıp bir tepemde dikilirken ben dört bir yanım kitap yığınlarıyla dolu, masada oturuyordum. Buradan başlamak benim fikrimdi: Kitaplarda sansürlenen şeylerden öğrenebileceğimiz bir şeyler olabileceğini düşünmüştüm. Şim-

diye dek bulduğumuz tek şey, eski krallarla ilgili pek bir şey bilmediğimizdi.

Bir de Ignifex beni ne kadar sinirlendirirse sinirlendirsin, bunun, yakınlığının neden olduğu heyecana, ona dokunma isteğime engel olmadığını öğrenmiştim.

"Efendilerin kim?" diye sordum, kemerindeki anahtarlardan birini yürütmek için uzanırken. Onu kurnazlıkla yenmek, öpmekten çok daha iyi bir fikirdi.

Ignifex son anda arkasını dönüp yeniden volta atmaya başladı. "Onları biraz olsun tanısaydın Erinyeler'e benzetirdin."

"Erinyeler mi?" diye tekrarladım anahtarı elbisemin kolundan içeri sokarken.

"Tabii ki onları bilmiyorsun."

"Tabii ki onları biliyorum çünkü tüm hayatımı Hermetik sanatlarla, iblislerle ve seninle ilgili her şeyi okumakla geçirdim." Ona sinirlenmemin onu arzulamama hiçbir şekilde engel olmaması ne acımasızcaydı. "Ama adları sadece birkaç eski masalda geçiyordu; o da yalan yanlış. Herkes Erinyeler'in efsaneden ibaret düşünür; tedbir tanrılarının başka bir adıymış."

Ignifex, "Bu topraklarda dokuz yüz yıldır görülmediler," deyip yeniden bana döndü.

"Biz dış dünyadan koptuğumuzdan beri görülmediler."

"Daha ziyade, kendilerine bir aracı bulduklarından beri." Ellerini iki yanımdan masanın üstüne koyup kulağıma fısıldadı: "O pazarlıkları yapmak için nereden güç aldığımı sanıyorsun?"

Cevap vermek için başımı kaldırıp ona baktım fakat böyle yapınca başım göğsüne yaslanmış oldu. Bu temasın sıcaklığıyla

bir an sersemledim; o arada Ignifex parmaklarını elbisemin kolundan içeri sokup anahtarı aldı.

"Artık bir dahaki sefere," deyip yanağımdan öptü.

Bu kendini beğenmişliğiyle tepem attı. Göğsüne yumruk geçirirken bunu yalandan yapmıyordum; o hareketi kemerinden yeni bir anahtar almak için kullandım.

Bir süre sonra dikkatini dağıtmak için, "Bana Erinyeler'den bahset," dedim. İşe yaramışa da benziyordu, zira ben anahtarı üstlüğümden içeri atarken o yeniden volta atmaya koyuldu. "Ne onlar? Tanrı mı yoksa iblis mi?"

"Bana kalırsa ikisi de değil. Onlar, Havanın ve Kanın Halkı. Hile ve Adaletin Efendileri."

Kıpırdandım, böylece anahtar karnıma doğru indi. Oraya bakmayacağına adım kadar emindim.

"İşlerine geldiğinde mazlumun öcünü alır, işlerine geldiğindeyse biçarelerle pazarlık yaparlar. Alay etmeye bayılırlar. Cevapları hep ortaya, herkesin görebileceği fakat kimsenin görmediği yerlere bırakmaya. Artık kimseye bir faydası olmayacağı zaman doğruyu söylemeye. Ve her zaman adildirler."

"*Adil* mi? Bu kelimenin anlamı iblislerde bizdekinden farklı olsa gerek."

"Dur sana Ayrılış'tan öncesine dayanan bir hikâye anlatayım." Bana dönünce kendimi yeni bir anahtar yürütmeye hazırladım. "Bir zamanlar bir adam varmış, düğünlerinden bir ay sonra karısı hastalanmış ve üç gün içinde ölüm döşeğine düşmüş. Adam ormana gidip Erinyeler'e başvurmuş, onlar da adama şu pazarlığı sunmuşlar: Karısı yaşayacak ve adam on yıl boyunca karısının sevgisinin tadını çıkarakmış fakat onuncu yılın sonunda Erinyeler adamı ormanda arayacak, onu bulunca da köpeklerine yem edeceklermiş. Fakat

daha merhametli olarak adama şu sansı sunmuşlar: Onuncu yılın sonunda Erinyeler'den sadece birinin adını söyleyebilirse ömrünün geri kalanını huzur içinde yaşamasına izin vereceklermiş."

Ne var ki Ignifex birkaç adım uzağımda durmuş, bir eli kitaplıklardan birine dayalı, anlattığı hikâyeye dalıp gitmişti. Ben de tüm dikkatimi hikâyesine vermiş gibi görünmeye çalışarak yavaşça yerimden kalkıp yanına gittim.

"Adam kabul etmiş. Karısı yaşasa da yatalak kalmış ve şikâyetleriyle adamın başının etini yemiş. Sonra bir kız çocukları olmuş fakat çocuk geri zekâlıymış; adam çocuğu ne kadar döverse dövsün, çocuk tüm gün anlamsız tek bir kelimenin haricinde hiçbir şey söylemiyormuş. Dolayısıyla adam on yıl boyunca sefalet içinde yaşamış. Vakti dolduğunda, kendi hayatını kurtarmak için kızını Erinyeler'e sunarak pazarlık yapmaya çalışmış."

Ellerim tüy kadar hafif, kemerinden bir çift anahtar alırken sesinin ne kadar kibirli çıktığını duymazdan gelmeye çalıştım. Sanki adam sırf Ignifex'i haklı çıkarmak amacıyla yanlış yapmıştı.

"Erinyeler bunu kabul etmemiş fakat köpeklerini adamın üstüne salmadan evvel ona kızının tekrarlayıp durduğu kelimenin hayatını kurtarabilecek isim olduğunu söylemişler. Adam kızına daha iyi davransaydı bunu tahmin edebilir, böylece hayatta kalabilirdi. Söylesene, bu adalet değil de nedir?" Gülümseyip yumruk yaptığım ellerimi kavradı.

"Adam berbat biriymiş," diye onayladım ellerimi çekerek. Ne var ki fazla güçlüydü. "Fakat bir şey kırdığında paramparça oldu diye şikâyet edemezsin."

Ignifex yumruklarımı açmak için tutuşunu gevşetti. Fırsattan istifade ellerinden kurtulup arkamı döndüm ve anahtarları odanın diğer ucuna fırlattım, bu sırada Ignifex beni belimden yakaladı.

"Dürüst hiçbir insan Erinyeler'le pazarlık yapmamıştır." Nefesi ensemi gıdıkladı. "Yalnızca aptallar. Kibirliler. Hiçbir bedel ödemeksizin dünyayı hak ettiğini sananlar."

Hâlâ üstlüğümün içinde duran anahtarı fark etmemesini umdum. "Seninle pazarlık yapanlar konusunda da böyle mi düşünüyorsun?"

Damocles'in, *Bedelini ruhumla ödeyecek olsam bile bunu onun için yapmaya hazırım*, deyişi geldi aklıma. Damocles kesinlikle aptal değildi, belki biraz kibirliydi fakat bunun bedelini ödemeye hazırdı.

"Elbette." Ignifex beni bırakınca öne doğru sendeleyip masaya tutundum, o ise güldü. "Baban bana gelip çocuk için yalvardığında da böyle düşünmüştüm."

Babamın, *Bedeli ne olursa olsun Thisbe'yi kurtarmayı aklıma koymuştum*, deyişini hatırladım; sesi, beni niçin sattığını değil, bir Hermetik deneyi açıklıyormuş gibi resmi ve ciddiydi.

"Nazik Lord'u devirmeye adadığı hayatını, sonunun nasıl biteceğini bile bile, karısının gözünde gördüğü tek bir damla yaş uğruna unutuverdi. Onun için günah işlemeye o kadar hevesliydi ki karısının sağlıklı çocuklar doğurmasını isterken bu çocukları taşıyabilmesini ve hayatta kalabilmesini sağlayacak bir vücuda sahip olmasını istemediğini fark edecek kadar bu arzusunu dile getirme gereği bile duymadı. O da karısı da layığını buldu."

Masayı sıkıca kavradım. Aile mabedimizde diz çöküp bu kelimelerin aynısını anneme söyleyişim geldi aklıma. Ke-

lümlerin ağzından çıkmasına izin vermesem de yıllarca bu şekilde hissettiğimi hatırladım.

Arkamı dönüp Ignitex'e tokat attım.

"Bir daha sakın annem hakkında böyle konuşma," dedim.

Öyle sert vurmuştum ki elim acımıştı; dahası onu boşaklamaya kalkıştığımda bile sınırı bu kadar aşmadığımı hissedivordum fakat özür dileyemezdim. Hâlâ bu kadar ödleklik yapamazdım.

Ignitex'in sırıtışı yüzüne yayıldı. "Ama baban hakkında konuşmamda sakınca yok, öyle mi?"

Dişlerimi sıktım. Öyle olmadığını söylemek istiyordum fakat babamdan nefret ediyordum ve bir yanım, Ignitex'in her şey için onu suçladığını duymaktan zevk almıştı.

Ignitex, "Sen tam bana göre bir gelinsin," diye devam etti. "Beklediğimden de tatlısın, hep babanın seni sevmesini ummuştum."

"Sen beni mi izledin?"

"Ara sıra." Üstüme geldi. "Tüm aileni izledim. Kendisini cezalandıracak kadar cesur olmadığından seni cezalandıran babanı. Babanın kalbinin sonsuza dek annene ait olacağının şıpsevdi olduğun için senden nefret eden teyzeni. Gülüşükleriyle aranlığı yok edebileceğini zanneden kız kardeşini. Bir de seni, Leonidas'ın tatlı ve zarif ancak yüreği zehir dolu kızını. Yapmak istediğin tüm zalimlikleri içinde tutmak için debelendin durdun, peki ama niye? Hiçbiri seni sevmedi çünkü hiçbiri gerçek seni tanımadı."

"Evet." Kelimeyi zar zor söyleyebilmiştim; tüm bedenim öfkeyle kasılmıştı. "Haklısın. Beni hiç tanımadılar. Beni hiç sevmediler; ben de sevgilerini hiç hak etmedim." Onu bir adım geri ittim. "Bu seni mutlu mu etti, ha? Tüm dünyayı kınamak seni haklı mı çıkaracak?" Ona bir adım yaklaştım. "Öyleyse

tam bir aptalsın demektir. Babam ve teyzem bana haksızlık ettiler fakat ben hâlâ kendi hayatını Arkadya'dan daha çok seven o bencil, nefret dolu kızım, o yüzden cezalandırılmayı hak ediyorum." Şimdi bir kitaplıkla arama sıkıştırmıştım onu. "Yahut efendilerinin seni mazur gösterdiğini mi zannediyorsun? Zira ben pazarlıkçılarından bir farkını göremiyorum. Erinyeler şatoyu dayayıp döşüyor, sana güçlerini veriyorlar, sen de ben bir tutsağım diyorsun, öyle mi? Onlarla savaşamasan bile hiç değilse reddedebilirdin."

Yüzlerimiz neredeyse birbirine değecekti. Boğazım acıyordu; deminden beri Nazik Lord'un yüzüne bağırdığımı fark ettim. Şüphesiz, şimdi gururum kırılana dek o kusursuz gülüşüyle benimle alay edecek ya da bu kadar yeter deyip beni cezalandırmaya karar verecek ya da...

Ignifex bakışlarını yere indirdi.

Yere ve sola doğru bakıyordu, gülümsemiyordu, çenesi kaskatıydı. Bir cevabı yokmuş gibi. Dediklerimi önemsiyormuş gibi.

"Sana vurduğum için özür dilerim," diye mırıldandım.

"...önemli değil." Hâlâ tam olarak yüzüme bakmıyordu. "Annenden bahsetmemem gerekirdi."

"Peki sen niye seni asla incitmezmişim gibi davranıyorsun?" Ona arkamı döndüm; gözlerim yaşarmış, vücudum kesik kesik sarsılmaya başlamıştı. Bana güvenmekle aptallık ediyordu. İncinmesinden endişelenmekle aptallık ediyordum. Niçin nefretim artık basit değildi?

Ignifex beni bir kez daha belimden kavradı; elinden kurtulmak için debelenirken geriye doğru sendeleyip kısa süreli bir kitap yağmuru eşliğinde kitaplıklardan birine çarptık. Derken kendimi Ignifex'in kucağında buldum, bir an sonra kollarını sıkıca bana doladı.

"Eh," dedi sakince, "senin de gördüğün gibi, beni öldürmek hiç kolay değil."

Kollarının sıcaklığına karşın kaskatı kasıldım. "Eminim bir yolunu bulurum."

"Seni neden sevdiğimi biliyor musun?"

Ağzımı açtım fakat konuşamadım.

Ignifex, her gün aşklarından konuşan sıradan karı kocalarmışız gibi konuşmasını sürdürdü. "Benimle pazarlık yapan herkes kendini erdemli zannediyor. Kederli bakanlar ve günahkârlar bile; günah işledikleri için tanrılara yakarıyor ancak kalplerinde, gerekçelerinin işledikleri günahı haklı çıkaracak kadar özel olduğuna, tüm dürüstlüklerini kaybedip ruhlarıyla bedel ödedikleri için kahraman olduklarına inanıyorlar."

"Bunu nereden bilebilirsin ki?" diye çıkıştım.

"Çünkü onlara söylediğim bedellere her seferinde inanıyorlar. Her seferinde bu bedeli ödeyebileceklerini düşünüyorlar çünkü yalnızca isteklerinin bedelini ödediklerini zannediyorlar ve böylece bu isteği hak ettiklerine inanıyorlar. Anlamadıkları şey şu; onlar isteklerini değil, isteklerinin yerine getirilmesini sağlayacak gücü satın alıyorlar. Ki o gücün –Erinyeler'in gücünün– bedeli sonsuzdur. O yüzden başlarına gelen her şey onlara müstahak." Beni daha da sıkı sarmaladı. "Ama sen ne olduğunu ve neyi hak ettiğini biliyorsun. Bana yalan söylesen de kendine söylemiyorsun. İşte bu yüzden seni seviyorum."

"Sana inanmıyorum." Bu kelimeler boğazımı yaka yaka çıkmıştı. "Sana inanmıyorum ama inansaydım bile seni yine de öldürürdüm."

"O kadar emin olma," deyip yüzünü saçlarıma gömdü.

Ona vurmak istedim. Ağlamak istedim. Fakat her şeyden önemlisi, görevimi unutup, kalbimin içini görüp yine de beni sevdiğini söyleyen tek kişinin kollarında kendimi kaybetmek istedim.

Kısa bir süre kaybettim de... Göğsüne yaslanıp hiçbir şey düşünmedim. Sonra –gece yarısını vurunca çalan saat gibi ani ve kararlı– derhal kollarından sıyrılmam gerektiğini anladım yoksa sonsuza dek kendimi bulamayacaktım. Kucağından kalkıp ayağa dikildim.

"Gölge'yi nasıl gölgen yaptın?" diye sordum. "Hatırlıyor musun?"

Bu sorum tüm havayı bozdu; bir an sonra Ignifex tüm zarafeti, yarım gülüşü ve kısık bakışlarıyla yeniden ayaktaydı.

"Ben yapmadım. Herkes gibi benim de bir gölgem vardı hep. Kaldı ki ondan nefret ediyorum çünkü o aptalın, korkağın teki ve her seferinde karılarımı çalmaya çalışıyor."

Son sözleri o kadar beklenmedikti ki güldüm. Fakat Ignifex tek kaşını kaldırınca ciddi olduğunu anladım, en azından her zamankinden daha ciddiydi.

"Ne? Henüz seni öpmediğini söyleme şimdi. Bir Helen veya Afrodit olmayabilirsin fakat çirkin de sayılmazsın."

Dün geceyi hatırlayınca yüzüm kızardı. Şüphesiz gerçeği yüzümden okuyabilirdi, buna fırsat vermeden aklıma ilk geleni söyleyiverdim.

"Şatonda kilitliyken kadınları epey iyi tanımışsındır."

"Sekiz eşle kilitli diyecektin sanırım. Bazen pazarlık yaptıklarımın evine de giderim. Benimle pazarlık yapmak için yanıp tutuşan pek çok güzel kadın var."

Bu düşünce daha önce hiç aklıma gelmemişti fakat, "Başka bir kadına dokunursan ellerini keserim," diye çıkışıverdim.

Ignifex pek sevinmişe benziyordu. "Beni incitmekten korktuğunu zannediyordum."

Söyleyeceğim her şey durumu daha da kötüleştireceğinden ona sert sert bakmakla yetindim, sonunda Ignifex kahkaha atıp, "Hiç öyle bir pazarlık yapmadım. Fakat kıskandığını bilmek güzelmiş," dedi.

Kollarımı göğsümde birleştirdim. İçimdeki anahtar tenime batınca buraya didişmeye gelmediğimi hatırladım.

"Gölge niçin korkakmış?" diye sordum.

"Şimdi de ben kıskandım."

"Merak etme, hâlâ öldürmek istediğim tek kişi sensin. Madem itaatkâr gölgen olmaktan başka bir şey yapmadı, ne diye ona aptal ve korkak diyorsun?"

"Ne itaatkârı, ziyadesiyle itaatsizdir. Ona, git karılarımı öp, dediğimi mi zannediyorsun?" Çenemi tuttu. "Ne demişler, kendi ununu kendin..."

Eline vurdum. "Madem o yalnızca senin gölgen, onunla yarışa girmen saçma değil mi? Hem korkak olduğunu nereden biliyorsun?"

Ignifex'in gözleri yavaşça büyüdü. "O bir korkak ve aptal," diye yeniledi dalgın dalgın; bu kelimeleri tekrarlaya tekrarlaya ezberlemiş gibi. Sonra bakışları yeniden bana döndü. "Kendi gölgemi tanımaz mıyım?"

"Öpüşme konusunda senden daha iyi," dedim. "Bunu nasıl becerdiğini hiç merak etmiyor musun?"

Gölge gerçekten prensse –ki hâlâ öyle olduğunu düşünüyordum– o zaman Ignifex'in bazı anılarını canlandırabilirdi.

Belki onun da beni kıskanmasını istiyordum.

Ignifex bir şey diyecek gibi oldu fakat konuşmasına izin vermedim. "Sen bir süre bunu düşün. Benim gidip seni ye-

necek yollar bulmam gerek." Odadan çıkarken bir an sonra kemerlerindeki anahtarları sayıp, odanın öbür ucuna fırlattıklarımı hatırlayacağını biliyordum. Şansım yaver giderse, üçüncü anahtarın yerde olmadığını fark edene dek araştırmamı tamamlamış olacaktım.



Koridorlarda koşup önüme çıkan tüm kapıları denedim fakat çaldığım anahtar hiçbirini açmadı. Sonunda nefes nefese bir koridorda durdum; duvarları koyu renk ahşapla kaplıydı, zemineyse bulut kümeleri ve soluk parşömen rengi gökyüzü tasvirleri resmedilmişti, bir de yanık delikleri vardı. Durduğum yerin yanık deliklerinden biri olduğunu fark edince ayağımı çektim. Acaba iki gün önce de bu delikleri görebilir miydim? İçinde Arkadya'nın maketi olan yuvarlak odaya gitsem parşömen kubbesinde delikler görecek miydim?

Odanın Hermetik kalplerden biri olmadığından emindim. Ancak üzerinde anahtar deliği bulunan aynayı daha önce açmayı hiç başaramamıştım; Gölge onun hakkındaki hiçbir soruma cevap vermediği için mutlaka önemli bir şey olmalıydı.

Belki de öbür ucunda Ateşin Kalbi vardı.

Denemeye değerdi. Aynalı odayı düşünerek aynı yoldan geri döndüm. O odanın yeri diğerlerininkinden daha çok değişmişti hep; birkaç dakika sonra bir kapıyı açınca Astraia'yı

bahçedeki taş banklardan birinde otururken buldum. Çenesini dizlerine dayamış, daldığı düşüncelerle alnı kırışmıştı.

Gözucuyla bir kıpırtı gördüm. Karşımda öfkeli bir Ignifex bulmayı bekleyerek o yöne dönünce gelenin hâlâ bedensiz gündüz formuna hapsolan Gölge olduğunu gördüm, arkamdaki duvarda kayıyordu. Derken durdu, dalgalandı, sonra gölge ellerinden birini zeminin üstünden kaydırarak benimkini tuttu.

Parmaklarım hayali elini sıkıca kavradı. Daha geçen gece beni ölü eşlerin odasından kurtarmıştı. Kollarında ağladığımı, onu öptüğümü ve nefes almayı ne kadar istiyorsam onu da o kadar istediğimi hatırladım.

Üzerinden yüz yıl geçmiş gibiydi. Ve bir zamanlar tek tesellim olan sessiz varlığı, şimdi beni rahatsız ediyordu. Ignifex'in öpücükleri alnımda yazıyormuş gibi hissediyordum fakat asıl kocam dışında bir adamı öptüğüm için kendimden utanmalıydım.

Pek çok insanı öldüren bir canavarı öptüğüm için kendimden utanmalıydım.

"Seni Ignifex mi yolladı?" diye sordum.

Emin olmak zordu fakat sanırım başını salladı, hem onu Ignifex yollasaydı beni saçımdan sürüye sürüye geri getirmesini emrederdi, kibarca çağırmasını değil.

"Bence bu ayna kalplerden biri," dedim.

Gölge, en ufak bir kıpırtısı dahi yasakmışçasına kaskatı kesilince haklı olduğumu anladım. Sonra beni bıraktı, ben de aynaya döndüm.

Anahtar deliğe kolaylıkla girdi. Çevirmeye çalıştığımda ilkin dönmedi; sonra metalik bir tık sesiyle beraber yarım daire şeklinde kolayca döndü. Derken ayna yüksek, keskin bir sesle ortadan çatladı.

Geri kaçtım fakat başka bir şey olmadı. Bir süre sonra yaklaşıp anahtarı yeniden çevirdim. Delik bu kez daha dirayetli çıktı; anahtarı çevirirken tık tık tık sesleri duydum; sanki bir dizi çark ve dişliyi çalıştırıyordu.

Ayna ışıltılı tozlar halinde paramparça oldu.

Birdenbire yüzüme soğuk, kuru bir hava vurdu. Çerçevenin çentikli kenarlarından taş duvarlı loş bir oda gördüm; eşikten girince, döne döne karanlığa inen dar bir merdivenin sahanlığı olduğunu anladım.

"Gündüz vakti ışık yaratabiliyor musun?" diye sordum Gölge'ye. Fakat Gölge elimi çekmekle yetindi. Benimle birlikte cenaze ilahilerini söyleyişini hatırlayınca peşi sıra merdivenden indim.

Çok geçmeden zifiri karanlığa adım attık. Bir elim duvarda, diğeri Gölge'nin elinde, yavaşça ilerliyordum. Gölge'nin dokunuşunu hissediyordum fakat tamamen bedenseldi; sanki havanın kendisi tutuyordu elimi. Typhon'un Çocukları'nın beni yakalayıp parçalara ayırmak üzere sımsıkı tuttukları anı hatırlattı.

Parmak uçlarımın altındaki serin, düz taşa ve havanın yoğunluğuna odaklanmaya çalıştım; bu karanlıkta lüzumsuz yere kendimi ürkütmenin anlamı yoktu. Sıvı gölge, avcumun içini buz gibi yakmıyordu. Gene de kalp atışlarım hızlanmış, vücudum korkunç bir şeyle karşı karşıya kalmaya hazırlanırmışçasına karıncalanmıştı.

Ansızın Gölge elimi bıraktı. Öne doğru sendelerken merdivenden inip yere bastığımı fark ettim. Duvar da bitmişti ve çılgınca karanlığı avuçlayıp paniklememeye çalıştım...

Derken bir ışık gözlerimi kamaştırdı. Sulanan gözlerimi kırpıştırınca Gölge'nin gece olmuşçasına katı ve insan halinde önümde durduğunu gördüm, avcunda bir ışık buklesi

vardı. Geniş, yuvarlak bir taş odadaydık; merdivene çıkan kapı aralığı dışında hiçbir özelliği olmayan, boş ve Gölge'nin elinde parlayan ışık dışında tamamen karanlık bir odaydı.

"Nasıl?.." Boğazım kurumuş, sesim çatallaşmıştı. Yutkundum. "Gündüz vakti nasıl cisme büründün?"

"Bu odada vakit hep gecedir." Işık gözlerinde parladı. Işıklı elini biraz daha kaldırınca odanın bütün köşelerinde beyaz-altın renkli alevler belirdi. Duman tüttürmüyor ama usul usul çatırdıyorlardı; sıcacık, huzur verici bir sesti, yüzüme sıcak hava vurdu. Derken gücün titreşimini hissettim.

"Burası Ateşin Kalbi," dedim.

Gölge başıyla onayladı. Bana baktı, alev ışığı gözlerinde dans ediyordu.

Omuzlarımı dikleştirdim. "Devam et. Yanlış yaptığımı söyle."

Sert ve kızgın sözleri aramızda asılı kaldı. Normalde Ignifex'e söyleyeceğim sözlerdi bunlar. Bana iyilikten başka bir şey yapmamış bir tutsağa söylenecek sözler değildi.

"Sana öfkelenmeyi öğretmiş," dedi Gölge. "Lakin bizi kurtarmaya çalışmaktan alıkoyamamış."

Öfke ve acımasızlık her zaman bir parçam olmuştu ve Ignifex bunu çok iyi biliyordu. Fakat hiç değilse Gölge bundan hâlâ bihaberdi.

"Hayır," dedim. "Asla durmayacağım. Seni kurtaracağım, söz veriyorum."

"Bu uğurda ölür müsün?"

"Niçin burada olduğumu zannediyorsun?" diye çıkıştıktan sonra derin bir nefes aldım. "Her türlü bedeli ödemeye hazır olduğumu biliyorsun."

Parmak uçlarını usulca yanağımda gezdirdi. "Ne kadar da güçlendin. Artık hazır sayılırsın."

"Kendimi hazır hissetmiyorum," diye mırıldandım.

"Hazırsın," dedi. "Güven bana."

Beni tanımıyorsun, diye düşündüm.

Şimdiye dek beni hep rahatlatmıştı Gölge. Fakat bu kez gerginliğimi bir türlü atamıyordum. Boğazıma milyonlarca kelime diziliyordu: *Bana beni sevdiğini söyledi. Beni öptüğün zaman seni istedim ama onu da istiyorum. Prens olduğuna inanıyorum. Seni kurtarmak benim görevim, kurtaracağım da, yemin ederim. Sanırım bir iblisi sevecek kadar kötü biriyim.* Bu sözleri düşünmek dahi arı sokmuşçasına canımı yakıyordu, hepsini geri yuttum.

Onun yerine, "Resurgandi'nin planını biliyorsun," dedim. "Ignifex asla işe yaramayacağını söylüyor. Evin doğasını hiç anlamıyormuşuz."

"Ona güveniyor musun?" diye sordu Gölge.

Bir zamanlar gerçek güneşi görmüş masmavi gözlerinin içine bakınca, o anda ne derse desin kabul etmek istedim. *Hayır, asla, elbette hayır*, diyesim geldi. Fakat sözcükler bir türlü dudaklarımdan dökülmedi. Ignifex'in ateşinin gölgeleri geri kaçırışını, bedeninin güvenle benimkine doğru kıvrılışını, *bana yalan söylesen de kendine söylemiyorsun*, deyişini hatırladım.

Sonunda, "Ne düşüneceğimi bilmiyorum. O... Ona güvenmiyorum ama canavar olduğunu da zannetmiyorum," dedim.

Gölge ellerimi tuttu. "Şundan asla şüphen olmasın: O, canavarların en beteri. Tüm talihsizliklerimizin yazarı; hiç var olmaması ne büyük bir lütuf olurdu."

Karanlıkta belime dolanmış kollar. Gün ışığında dudaklarıma değen dudaklar. *Seni neden sevdiğimi biliyor musun?*

Ignifex beni tanıyordu. Beni seviyordu. Benden hiçbir şey istememişti. Hem de Gölge bile kendisi için ölmemi isterken.

Belki beni sırf bu şekilde sevdiği için bir canavarı affetmemeliydim fakat..."

Fakat beni bu şekilde sevmesiydi onu canavar yapan. Benim lanetim Arkadya'yı kurtarmanın bedeliydi ve yalnızca bir canavar binlerce masumu kurtarmak varken benim canımı önemserdi. Gölge son prensti; yalnız birimizi kurtarabilecek olsa elbette Arkadya'yı seçerdi. Ben olsam ben de aynısını yapardım.

"Eh, bu durumun asıl suçlusu Erinyeler galiba," dedim. "Bana onlarla ilgili bilgi verebilir misin?"

"Çağırılmadan asla gelmezler," dedi Gölge. "Bedelini almadan asla gitmezler."

"Seni bu hale onlar mı getirdi?" diye sordum. "Ignifex pek hatırlamıyor. Ben Arkadya'yı dünyadan ayırdığında seni esir aldığını zannetmiştim ama belli ki durum bundan çok daha karmaşık."

Gölge dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bence seninle ilgili bir şeyi ona unutturdular. Senin yalnızca gölgesi olduğuna inanıyor. Fakat bazen, bir zamanlar gerçekten tanıdığı biriymişsin gibi davranıyor. Bir de aptal olduğunu söylüyor."

Ateş yüksek sesle çatırdadı. Sesi neredeyse bir kahkaha gibi çıkmıştı.

"Asıl aptal olan o," dedi Gölge. "Ancak yas tutsun, öfkelensin; karılarının nasıl öldüğünü bile bilmiyor." Sesinde daha evvel hiç duymadığım bir hiddet vardı.

Alev ışığı gözlerinin içinde parıldadı. Alevler daha da mı yaklaşmıştı? Yüzümde ani bir sıcaklık hissettim.

"Yanlış kapıları açtıklarını söylemişti. Bir de yanlış ismi tahmin ettiklerini."

"Üçü yanlış tahmin etti. Peki ya diğer beşi? Onlar yeterince güçlü değildi. Onları bu odaya getirip gerçeği gösterince bir bir öldüler. Ama sen." Sesi hayret doluydu. "Sen Typhon'un Çocukları'na bakıp hayatta kalmayı başardın."

Bu sözleri öyle sakin söylemişti ki ve ona o kadar çok güveniyordum ki korkudan ürpermem biraz zaman aldı.

"Bundan pek emin değilim," dedim Gölge'nin ne kadar hızlı koştuğunu merak ederek. Alevler kesinlikle daha yakınımızdaydı artık çünkü yüzümü ter basmıştı.

"Sen bizim tek umudumuzsun," dedi. Ellerimi ellerinden kurtarıp koşmaya başladım.

Ancak onun koşmasına gerek yoktu. Gözlerimin önünde havaya karışıp bileklerimi kavradı, tutuşu Ignifex'inki kadar güçlüydü.

"Bırak beni," dedim soluk soluğa ellerimi çekerek.

Gölge, "Bana nasıl yaratıldığımı sormuştun," dedi sakince. "Şimdi sana göstereceğim. Şimdi sana her şeyi göstereceğim."

Etrafımızdaki alev çemberinin daralmasıyla sıcaklık tenimde zonklamaya başladı. Bir anda, babamın köy meydanında kızartılmak üzere bağışladığı domuz geldi aklıma; şiş kırılmış, közlerin arasından çıkardıklarındaysa hayvan kömüre dönmüştü.

"Beni öldüreceksin!" Sesim öyle yüksek ve telaşlı çıkmıştı ki ciyaklamadan farksızdı.

"Sana bunu göstermemin tek yolu bu oda," dedi Gölge. "Seni öldürebilir. Ama benim için öleceğini söylemiştin, unuttun mu? Hem gerçeği bilmeden kimseyi kurtaramazsın."

Derken alevler etrafımızı tümüyle sarıp bütün odayı kapladı, vücudumu sarmaladı. Acıyla kıvranmaya başladım; ya kızgın bir acıydı bu ya da buz gibi soğuk, bilmiyordum. Çığlık attım, dizlerimin bağı çözülse de yere düşmedim çünkü Gölge

bileklerimi hâlâ sıkıca tutuyordu. Beni yavaşça yere yatırıp başımı kucağına koydu.

Yanmış et kokusu yoktu havada. Kıyafetlerim kül olmamıştı. Fakat vücudumu yalayan alevler gerçek gibiydi, bedenimi küle çeviriyordu sanki. Kalbim düzensiz bir ritimle atıyordu. Kıpırdayamıyor, çığlık bile atamıyordum. Tek yapabildiğim acıyla kıvranarak Gölge'nin yüzüne, bir zamanlar ne kadar insanca göründüklerini düşündüğüm o masmavi gözlerine bakmaktı. Gölge üzgün görünüyordu fakat bana yardım etmeye niyeti yoktu.

"Lütfen," dedim soluk soluğa.

Bir elini yanağıma koydu. "Üzgünüm," dedi. "Keşke başka bir yerde karşılaşsaydık."

Eğilip dudaklarını alnıma bastırdı. Gözlerimin önünü alevler sarınca, bir an, *Ignifex için de böyle mi olmuştu?* diye geçirdim içimden, sonra tüm dünyam karardı.

Yüksek beyaz duvarı yuvarlak bir bahçedeydim. Burayı daha önce de görmüştüm sanki ama neredeydi, hatırlayamıyordum. Bahçenin etrafı ağaçlarla çevriliydi, dört bir yanımda gül ağacından çitler vardı; kırmızı, beyaz ve uçları kırmızı, geri kalanı altın sarısı tomurcuklar vermişlerdi. Yerde, hemen diplerinde taşkın taçyaprakları yatıyordu. Işık, yaprakların arasında kıvrılıp onları rüzgâr misali hışırdatan bir tür sıvıyı andıran, canlı bir hale bürünmüştü. Gözucuyla gördüğüm kadarıyla, kendisini sabit, ürkütücü bir dikkatle etrafını izleyen biçimlere büründüğünü zannettim fakat baktığımda yok oluvermişti.

Hemen önümde iskeletten farksız, kuru bir çalı vardı, incecik dallarında yalnız bir iki kahverengi yaprak kalmıştı.

Ancak en üstteki dalına kahve ve gri renkli bir serçe konmuştu; kara gözleri pasparlak bakıyordu.

Ekmek kırıntıları için teşekkürler, dedi.

Yutkunmaya çalıştım fakat boğazım kurudu. "Sen," diye fısıldadım. "Sen bu evin Lares'isin."

Öyle de denebilir. Herkes demez ama.

"Erinyeler'den biri misin yoksa?" diye sordum.

O kadar genç ve aptal değilim.

"O halde nesin sen?"

Havaya uçup elime kondu, minicik pençeleri tenime battı. *Bana bu kadar iyi davrandığın için sana minnettarım.*

Arkamdaki kuru yapraklar çatırdadı; sıcak, kuru hava enseme vurdu. Arkamdan birinin geçtiğinden emindim ama döndüğümde kimseyi göremedim.

"Peki, burası neresi?" diye sordum

Değişir, dedi serçe, *niçin burada olduğuna bağlı.*

Buradaydım çünkü Gölge bana ihanet etmişti. Fakat şu anda pek de önemli değildi. Hem zaten asıl sebebi bu değildi.

"Bu evle ilgili gerçeği arıyorum," dedim. "Arkadya'yla ilgili gerçeği. Hepimizi kurtarmak zorundayım."

O halde havuza bak, dedi serçe.

Bahçenin tam ortasındaki kocaman, mermer kaplı yuvarlak havuzu ancak o zaman fark ettim. İlkin boş gibi geldi. Yaklaşınca ağzına kadar tertemiz suyla dolu olduğunu düşündüm ancak kenarına vardığımda sıvı bir ışıkla dolu olduğunu anladım.

Tüm zamanlar orada toplanır, dedi serçe. *İşine yarar bir şey görürsün belki.*

Havuzun başında diz çöktüm; parmaklarımın değdiği mermer kenarı soğuk ve pürüzsüzdü. Gözlerim sıvı parıltıya odaklanmak istemiyordu. Kütüphanedekinden çok daha

beterdi; bir anlığına dikkatle bakmak bile gözlerimi acıtıp sulandırırken bedenim başımı çevirme ihtiyacıyla sarsılıyordu. Fakat kendimi zorlayıp parmaklarım kenarları sıkıca kavrarken kesik kesik soluk alarak parıldayan dalgalara baktım; ta ki bir gölge gördüğümü zannedene dek. Ne var ki gölge değil, yüzdü.

Karşımda bana bakan masmavi gözler vardı. Anahtar o bakışmış gibi, bir an sonra hem bahçe hem de bedenim bir ışık ve görüntü girdabına kapılarak yok oluverdi. Görüntüler içime akıyor, beni ateş gibi yakıyordu ve her biri, bir anımın yerini alıyordu. Karşı koymaya, anılarıma ve kendime tutunmaya çalıştıysam da onları yakalayacak parmaklarım, *beni* bu *şeyden* ayıracak bir tenim yoktu.

Çaresizdim, bir şato gördüm ve babamın evini unuttum. Sonra bir bahçe gördüm, Hermetik diyagramlarımı unuttum. Mavi gözlü bir oğlan gördüm, Astraia'yı unuttum. Böyle böyle uçup gittiler elimden, ta ki karşı koymayı, bir zamanlar görüntülerin hatıraların üzerini çizdiği bir parşömen kâğıdı olmak dışında da var olduğumu unutana dek.

Ayrılış'ı gördüm. Kendi benliğimi unuttum.

Nihayet kendime geldiğimde havuzun başında yatıyordum, mermer kenar yanağıma batıyordu, ağzımın içi toz doluydu ve yarı kurumuş yaşlar yanaklarımı kaşındırıyordu. Dişlerim acıyordu, ağzımda kan tadı vardı.

Ama gerçektim. Yaşıyordum.

Sonunda gerçeği öğrenmiştim.

Serçe yerde, yanı başımda duruyordu; kuşların ifadeleri olmasa da onun o minicik siyah gözlerinde şefkat gördüğüme yemin edebilirdim.

Git, dedi serçe. *Git. Bu kadar hakikati kaldıramazsın.*

Hava ciğerlerimi yaktı.

Git, dedi tekrar ve ışık her yeri kapladı.

Uyandığımda, ilkin bir kuştan ve başımdaki zonklamadan başka bir şey fark edemedim.

Birkaç kere nefes alıp verdikten sonra, kuşun, yatağımın dantel tüllerine dokunmuş bir figür olduğunu anladım. Her ne kadar loş da olsa başımı çatlatmaya yeten titrek mum ışığında hayal meyal görebiliyordum onu. Hafifçe inleyip kıpırdanınca, birinin bana sarıldığını fark ettim. Ignifex'ti.

Bir an sonra doğrulmuş, kırmızı gözleri endişeyle iri iri açılmış, üzerime eğiliyordu. Belli ki odada yeterince mum yoktu çünkü karanlık yüzünün kenarlarını kemirmeye başlamıştı fakat o bunun farkında değildi.

"Nyx," dedi. "Beni duyabiliyor musun?"

Biliyordum. O anda adını biliyordum ve bu bilgi kalbimin küt küt atmasına neden oluyordu.

"Sen," diye fısıldadım. "Ben... ve sen de..."

"Ben yanındayım. *Ondan* uzaktasın." Ondan derken hırıldamıştı.

"Gölge." Bu isim ağzımdan bir hıçkırık gibi çıktı.

Elini yüzümde hissettim. "Onu geberteceğim."

"Yapma," dedim zayıf bir sesle. "O, o da..." Ancak dilim daha fazla dönmedi ve yeniden uykuya daldım.



18

Yeniden uyandığımda gün ağarmıştı. Ignifex artık beni sarmalamıyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yatağın kenarında oturuyordu. Kıpırdandığımı görünce tek kaşını kaldırdı.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

Doğruldum. Bir an gözlerim kararınca yavaş, derin bir nefes aldım. Ignifex omzuma uzandı ancak elini ittim.

"İyiyim," dedim. Başımın ağrısı önünde sonunda geçecekti. "Ne oldu?"

Ignifex dudaklarını büzdü. "O şey..." Duraksadı. "Gölge seni öldürmeye çalıştı. Seni bulduğumda çığlık çığlığaydın. Fakat artık kilit altında, merak etme."

Dizlerimin üstündeki pikenin kırışık yerlerine bakarak gözlerimi kırpıştırdım. "Hayır," dedim çünkü söyledikleri doğru değildi. Daha fazlası olmuştu.

"Seni Ateşin Kalbi'ne götürdü." Taştan farksız sesi düşüncelerimi parçaladı. "Orası insanlara göre bir yer değil, oysa o kalkıp oranın tüm gücünü beynine aktardı."

Sen Typhon'un Çocukları'na bakıp hayatta kalmayı başardın. Gölge'nin sesi beynimde yankılandı. *Sen bizim tek umudumuzsun.*

"Hayır," dedim yeniden çünkü ateş ve ölümden daha fazlasını hatırlıyordum; mavi gözlü bir oğlan, kapanan bir kapak ve bir kuş...

"Bunu daha evvel de yaptığını söyleyerek böbürlendi," dedi Ignifex midesi bulanmış gibi.

"Ben iyiyim," diye çıkıştım çünkü yenmekle görevlendirildiğim iblis benim için üzülemezdi.

Uzun süredir kayıp olan prens de beni öldürmeye çalışamazdı. Fakat Gölge'nin daha büyük bir şey yapmaya çalıştığını biliyordum; başarılı olmuştu da ancak yakıcı görüntüler zihnimi öylesine bulandırmıştı ki hiçbir şey hatırlayamıyordum.

"Daha önce de uyanmıştım. O zaman ne dedim?"

"Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandın." Ignifex üstüme eğildi. "Sonra da uykuya daldın, dalmasaydın seni yatağa bağlayacaktım. Bu arada, hâlâ yataktan çıkmaya iznin yok."

Besbelli ne dediğimi asla söylemeyecekti –büyük ihtimalle hatırlamıyordu da– belki de mantıklı bir şey söylememiştim. Ancak ilk uyandığımda biliyordum. Aklımda bildiğime dair bir düşünce vardı ancak neyi bildiğimi hatırlamıyordum.

Ayrılış'ı görmüştüm. Bu kadarının farkındaydım: Arkadya'nın dünyadan koparılıp parşömen bir kubbenin altına tutsak edildiği anı görmüştüm. Gelgelelim neye benzediğini anımsayamıyordum. Neler olduğunu anımsayamıyordum.

Gerçeği bilmeden kimseyi kurtaramazsın.

Ignifex başparmağıyla yanağımı silince ağladığımı fark ettim.

"Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim," dedi usulca.

"Senden nefret ediyorum," dedim dişlerimi sıkarak.

Ignifex gülüp bana kahvaltı getirmeye gitti. Ayak seslerinin yankıları kesilinceye dek bekledikten sonra hıçkırıklara boğuldum; kısmen hatırlayamadığım korkunç gerçeğe ancak çoğunlukla güvendiğim adama ağlıyordum.

Sonraki üç günde iyileştim. Ben başına bir sürahi fırlattıktan sonra –ıskalamıştım fakat bilinçliydi– Ignifex yataktan çıkmamamı söylemeyi kesse de çoğunlukla sözünü dinlemiştim. En ufak kıpırdanma bile beni yoruyor, nefes nefese kalmama neden oluyordu; hareket etmeye devam edersem vücudum öfkeyle titriyor, kulağıma belli belirsiz bir ateş çatırtısı geliyordu.

Ignifex, yağmur yüzünden evde tıkılıp kalmış kedi edasıyla odamda sessiz sessiz dolanıp durmuştu. Yataktan çıkamadığım için bana yiyecek taşıyıp durmuştu; her seferinde bana elleriyle yedirmeyi önermiş ve her seferinde kaşığı burnuna yemişti. Ayrıca kütüphaneden bir yığın kitap da getirmişti; yanıklar yüzünden sayfaları delik delik tarih kitaplarından değildi bunlar, şiir ve ne kadar sevdiğimi öğrendikten sonra gidip getirdiği, tanrılarla ilgili cilt cilt ilim ve irfan kitaplarıydı.

"Koruyucu tanrıları Molek'in bronz heykelinin önünde çocuklarını yakan insanların yaşadığı bir ülke varmış; bu âlim, Molek'in, aslında Kronos'un başka bir formu olduğunu söylüyor." Ignifex sayfayı çevirdi. "Bak, resmi de var."

"En sevimli hikâyeleri bulup çıkarmakta üstüne yok," dedim, gerçi yabancı ülkelerle ilgili tüm efsaneler ilgisini

çekiyordu. Belki de dokuz yüz yıdan sorra iyice sıkılmaya başlamıştı.

"Ülkenin adı Phoinikaea'ymış. Nerede olduğunu biliyor musun? Daha doğrusu, bir zamanlar nerede olduğunu zira Greko-Romen orayı küle çevirip toprağını tuzlamış. Bir resim daha var."

Evet, kesinlikle sıkılmıştı.

"Ben nereden bileyim?" Kaşlarımı çatarak çocuk şiirleri kitabına baktım. Sayfaların çoğu yakılıp paçavraya çevrilmişti ama Erinyeler'in bunu niçin yaptığını hayal bile edemiyordum. "Dünyamızı sen ayırdın, unuttun mu?"

"Senin halkın da neredeyse iki yüz yılını Önceki Dünya'yı araştırarak geçirdi."

"Antik barbarların yerleşim yerlerini öğrenmekten ziyade seni öldürmenin peşindeydik." Kitabı bıraktım. "Fakat şimdi ölürsen on yıl, bilemedin kırk yıl içinde Phoinikaea'yı araştıracak fırsatı bulabiliriz."

Ignifex güldü. "Tüh, ne yazık ki fena halde ölümsüzüm."

Geceyi yanımda, bedenime sokularak geçirmişti. Gölge olmadığından tüm mumları kendisi getirip dizmişti; halbuki bunu elinin tek bir hareketiyle bile yapabilirdi.

"Mumlarını bile sen taşıdıktan sonra iblis olmanın ne faydası var?" demiştim ikinci gece.

"İblis olmanın bir faydası olduğunu kim söyledi?"

Üçüncü gece, uzunca bir süre uyanık kalmış, titrek mum ışığında yüzünü seyretmiştim. Hâlâ ona bakınca şüphe götürmez bir şeyi anladığımı hatırlıyordum: Beni umut ve çaresizlikle dolduran bir cevaptı. Fakat ne kadar denersem deneyeyim, o sırrın ne olduğunu bir türlü hatırlayamıyordum.

Ateşin Kalbi'ni düşündüm. Gölge'ye bana yardım etmesi için yalvarmıştım. Alevler üzerime kapanıyordu...

Bahçedeki kuşu, sıvı ışığın içindeki belli belirsiz suretleri hatırlıyordum. Masmavi gözleri ve genç bir adamın çaresiz sesini hatırlıyordum. Ancak bundan fazlasını hatırlayamıyordum.

Ignifex hafifçe inleyip yanıma sokuldu. Hiç düşünmeden kolumu ona dolayıverdim. Geri çekilmem gerektiğini, yüreğimi katılaştırıp onu yok etmeye hazırlamam gerektiğini biliyordum fakat gecenin sonsuz saatlerinde kaybolmuşken şunu itiraf etmeye nihayet hazırdım: Ben onu yenmek istemiyordum. Ne olduğunun, nelere sebep olduğunun farkındaydım ama yine de ona hiçbir şekilde zarar vermek istemiyordum.

Bu düşünce beni rahatsız etmeliydi. Oysa derin bir uykuya dalıp gece boyunca rüyamda gün ışığı ve kuş cıvıltıları gördüm, ne ateş vardı ne de acı.

Dördüncü günün sabahında, Ignifex'ten önce, gökyüzü henüz karanlık ve renksizken uyandım. Hareketsizce yatmayı denedim ancak vücudum her an çalmaya hazır saat gibiydi ve birkaç dakika sonra daha fazla dayanamadım. Kalkmak zorundaydım.

Şafak sökmek üzere olduğundan karanlık Ignifex'i kemirmiyordu; kollarının arasından sıyrılıp gardırobuma giderken suçluluk bile duymadım. Üzerime uygun bir şeyler giymek istiyordum fakat kat kat, düğmeli bir elbisenin daha beni sıkması düşüncesine katlanamıyordum. Böylece dolaptan demode bir elbise aldım: Belinden kemerli, omuzlarda altın tokalarla tutturulan sade, beyaz, keten bir elbiseydi.

Kapıyı yavaşça açıp koridora koştum. Ayaklarım serin zeminde hışırdıyor, ciğerlerim havayla dolup dolup boşalıyordu fakat ne güçsüz düşüyor ne de sersemliyordum. Koştum, koştum, sonunda durup bir sütuna yaslandım ve gülümseyerek soluklanmaya çalıştım.

Gidip Astraia'ya bakmalıyım, diye düşündüm fakat aynanın artık olmadığını, Ateşin Kalbi'ni bulabileyim diye tuzla buz olduğunu hatırladım. Gölge bana ihanet edebilsin diye.

Bir şey yanağıma dokundu. Hızla döndüm ancak döner dönmez açık pencereden içeri dolan rüzgâr, bir tutam saçımın savrulup boynuma değmesine neden olmuştu.

Gölgelerin arasında peşimden gelen kimse yoktu. Mavi gözleriyle vakur vakur bakan, zarif dokunuşlu, kısık sesli kimse beklemiyordu beni.

Gözlerim yaşlarla doldu. Ağlamamaya çalışırken Gölge'nin yasını tuttuğumu fark ettim. Beni sevdiğini, benim de onu sevebileceğimi zannetmiştim. Ona hiç şüphesiz güvenmiştim. O ise beni neredeyse öldürüyordu. Ve şimdi sonsuza tek yok olmuştu.

Onlara gerçeği göstermeye çalıştım, demişti Gölge. Ne kadar delirmiş veya canavarlaşmış olursa olsun, bunun sebebinin basit bir şey olduğunu zannetmiyordum. O gerçeği öğrendiğim zamanı hatırlıyordum, ruhumu parçalara ayırdığını sanmıştım. Onun ne olduğunu yeniden hatırlamak zorundaydım.

Ancak şafak karanlığındaki koridora dalıp gitmek bu konuda yardımcı olmayacaktı. Gözlerimi silip yemek odasını buldum, tabak tabak kahvaltılıklar ve küçük kahve demlikleri beni bekliyordu.

Ev kahvaltı hazırlama konusunda pek hevesliydi ancak Ignifex'in karanlığın onu yemesini önlemek için her gece mum toplamasına yardımcı olmuyordu. Bunu bir süre daha düşündükten sonra Erinyeler'in değişken doğasının bir göstergesi olduğuna karar verdim ve oturup kahvaltı yaptım.

Ben kahvaltımı tamamlamak üzereyken Ignifex başını ovuşturarak içeri girip, "Bakıyorum iyileşmişsin," dedi.

"Umarım beni yeniden yatağa yollamayı planlamıyorsundur."

"Hayır, elinin altında çok fazla tabak çanak var." Sandalyesine oturdu, kalktı, sonra yanıma geldi. Kaşlarımı kaldırdım fakat Ignifex bir şey söylemeden yanıma oturdu ve elmalardan bir kule yapmaya koyuldu.

"Beni dehşete düşürme becerini kaybediyorsun," dedim elma kulesi ikinci kez yıkılınca.

"Karın uzun süre hayatta kalınca böyle oluyor işte."

"Yoksa rekor mu kırdım?"

"İki tanesi senden uzun yaşadı. Ama fazla uzun değil." Bir süre masanın öbür ucuna baktıktan sonra aniden ayağa kalktı. "Kahvaltını bitirdin mi?"

"Evet," dedim kuşkuyla ona bakarak.

"Güzel. Seni bir yere götürmek istiyorum."

"Üzerimde çalabileceğin bir anahtar yok," dedim ayağa kalkarak.

"Yaptığım her şeyde bir art niyet arama." Elimi tuttu. "Seni kucağıma alırsam bana vurur musun?"

"Planın ne?"

"Seni bir bahçeye götürmek." Beni kucağına aldığı gibi göğe bakan salonun açık ucuna yürüdü. Ne yapmayı planladığını anlayınca yutkundum.

"Bu evden çıkmamın yasak olduğunu sanıyordum," dedim yaklaşan eşiği görmemek için omzunun üstünden arkaya bakarak. Bu kez belirmeye başlayan kanatlarını fark ettim. İlkin havada duran çentiklerden ibarettiler; sonra kalınlaşıp gölge ya da daha çok duman halini aldılar, ardından katılaştılar: İs karası tüyleri olan kavisli, devasa kanatlardı şimdi.

"Ah, burası evin bir parçası sayılır." Ignifex kanatlarını bir kez çırpınca kollarımı boynuna dolayıp başımı omzuna

bastırdım ve gözlerimi sıkıca yumdum; sonra Ignifex havaya sıçradı.

Korkutucu bir an boyunca düştük; ardından Ignifex'in kanatları bizi yukarıya, daha da yukarıya itti ve güçlükle soluyarak yere baktım. Ev şimdiden epey aşağıda kalmıştı: Hemen karşısındaki tepeden baktığınızdaki gibi yukarıdan bakınca da yıkıntıların arasında kalmış tek bir kule gibi görünüyordu. Eşiğinden havaya uçtuğumuz devasa açık salona dair bir iz de olmadığından, o ilk anda gözlerimi açık tutsaydım ne göreceğimi merak ettim. Dünya bükülecek, hava kendi içine kıvrılırken şatonun hatları ve köşeleri eğrilecek miydi?

Bu dönüşümün büyükçe bir sütun destekli taht odasına olduğunu hayal ettiğimi fark ettim ki gözlerimin önünde beliren bu görüntü epey tanıdıktı; unutulmaya yüz tutmuş bir anı gibiydi. Ateşin Kalbi'nde gördüğüm bir şey olabilir miydi?

Yukarı uçmaya devam ederek altımızdaki manzaradan uzaklaştıkça uzaklaştık. Açılan mesafeyle birlikte köyün üstü puslanmaya başlarken evlerin küçülüp nihayet birer noktaya dönüştüğünü gördüm. Solumuzda kalan büyük bir bulut kümesiyle aynı hizadaydık şimdi; dalgalanıp yuvarlanan, yarı saydam ışınlar yayan iri, beyaz bir bulut kümesi.

Bir süre sonra bulutların üzerine çıktık. Gökyüzü tüm çıplaklığıyla görünmeye başlamıştı, parşömen örüntüsü Titanların yazı masasından çalınmışçasına büyüktü. Ve korkunç derecede yakınımızda gökyüzünün saçaklı delikleri vardı; Typhon'un Çocukları her an oralardan fırlayıp bizi...

Başıma bir ağrı girdi. Kısacık süren hayali bir hatırlama hissiyle nefesim kesildi, sersemlemeye başladım.

"Endişelenme," dedi Ignifex. "Ben iblislerin lorduyum, unuttun mu? Ben istemedikçe seni alamazlar."

"Birkaç gece önce bunu gayet kolay başarmışlardı."

"Evet ama şu anda kollarımdasın."

"Yani çoktan bir iblise yakalandım," dedim. "Ne büyük ilerleme." Fakat gene de kollarının arasında rahatlayıverdim.

Sonra yüzüme bir gölge düştü. Başımı kaldırıp bakınca ağzım açık kaldı. İblisin Gözü'nün ağı hemen tepemizdeydi fakat benim –ve Arkadya'daki herkesin– hep parşömen gökyüzüne resmedilmiş bir figür zannettiği şey aslında havada asılı duran uçsuz bucaksız bir bahçenin taslağıydı. Yerden incecik dantel gibi gözüken şeyler de aslında çimlerle ve kardelenlerle kaplı, yirmi metre genişliğindeki yollardı. Suratları aşınmaya yüz tutmuş mermer genç kadın heykelleri, gökyüzünü destekleyen taş sütunlar misali tasarımın uç noktalarında sıralanmışlardı. Tam ortada, yanında banklar bulunan yuvarlak bir su havuzu vardı, üstünden geçerken altın ve gümüş benekli sazan balıklarının ağır ağır daireler çizerek suda yüzdüklerini gördüm.

Kubbeden, halkaları insan büyüklüğünde devasa bir demir zincir sarkıyordu. Göz'ü o zincir havada tutuyordu sanki: Ama havuzun on metre üstünde aniden yok oluyordu; altından geçerken hiçbir engele takılmamıştık.

Ignifex havuzun diğer ucuna inip beni yere bıraktı. Sersem sersem sendeleyerek bir adım attım; ayağımın bastığı yerin sarsılmasını bekliyordum fakat taş kadar sağlamdı. İki yanımdaki uçsuz bucaksızlığı yok sayıp ayak parmaklarımın arasındaki çimlere bakarsam, sağ salim yere bastığımı varsayabilirdim.

Fakat varsaymak boşa vakit kaybı olurdu. Gidip eşiğinde durmaya cesaret edemesem de olabildiğince yaklaşıp sevinçle etrafımda döndüm çünkü yüzümde rüzgâr, ayaklarımın altında çimenler vardı ve bir daha ikisini de hissedemeyeceğimi düşünüyordum.

Durduğumda, Ignifex'in arkaya uzattığı ellerinden destek alarak, dizini de kendine çekmiş bir bankta yan oturduğunu gördüm. Rüzgârın saçını savurmasından keyif alır gibiydi.

"Teşekkür ederim," dedim usulca.

"Ölmediğin için ödülün," dedi.

Ellerimle oynama arzusunu bastırarak bir adım öne çıktım. "Evet. O konu. Ben şey... Gölge'yle konuşabilirsem..."

Ignifex homurdandı.

"Anlamıyorsun." Ben de anlamıyordum, en azından tam olarak fakat Gölge'yi tekrar görürsem hatırlayabileceğimi düşünüyordum. "Sahte iyiliğin nasıl bir şey olduğunu bilirim zira kendimi bildim bileli gülümseyip yalan söylüyorum. Fakat Gölge böyle biri değil. Uzun zaman önce gerçekten de iyi biriydi. Bence bir yanı hâlâ öyle fakat beş kadını öldürmesine sebep olan bir şey biliyor. Bunun ne olduğunu öğrenirsek..."

"Ve o, o türde bir bilgiyse belki birbirimizi öldürür, onu da bu dertten kurtarmış oluruz."

"Ya da bir çözüm buluruz." Ona bir adım daha yaklaştım. "Adını ve kökeninle ilgili gerçeği bilmek istediğini zannediyordum."

"Belki fikrimi değiştirmişimdir."

"Belki sırf eğlendiğin için benimle çelişiyorsundur."

"Bunu eğlenceli kılmayı iyi biliyorsun."

Neredeyse ona bağıracaktım fakat onu bu şekilde yenemezdim.

"Hemen hemen seni ilk tanıdığım günden beri," dedim yavaşça ve anlaşılır biçimde, "sana gelen insanlardan günahlarını kendilerine bile itiraf etmedikleri için ne kadar tiksindiğini söyleyip duruyorsun. Kendin de böyle bir korkak olmaktan hoşnut musun?"

Başını arkaya uzatıp gökyüzüne baktı. "İblis olmanın bir faydası var, biliyor musun?.."

"Dehşet ve facia yaratma gücüne sahip olmak dışında mı?"

"Bunların dışında ve muhtemelen daha da önemli. Evet." Bana baktığında yüzü bütünüyle ciddi bir hal almıştı. "İblisler alternatifleri bilir. Erinyeler'le yüz yüze konuştum. Dokuz yüz yıl boyunca lanetlerini dağıttım. Ne olduğumu inkâr etmiyorum fakat hakikati fazla bilirsem ne olabileceğimi de biliyorum. O yüzden evet, ben bir korkağım ve iblisim. Ne var ki hâlâ yaşıyorum ve gün ışığının altındayım."

Gözlerine bakarken Typhon'un Çocukları'nın kapının altından sürünerek çıkışlarını hatırladım. Ignifex dokuz yüz yıldır o kapıyı koruyor, o canavarlara emrediyordu. Onun yerinde olsaydım belki ben de onun gibi düşünürdüm.

Fakat onun yerinde değildim, böylece kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Filozof, çivilerin üstünde ölümüne işkence gören erdemli insan, sarayda yaşayan ahlaksız insandan çok daha şanslıdır, der."

"Kendisi bu teorisini teste tabi tutmuş mu?" Ignifex yine gülümsüyordu.

"Hayır, kendisi zehirlenerek öldürüldü. Fakat o felsefeden vazgeçmediği için bu şekilde öldü, yani hiç değilse, sorgulanmamış hayat yaşanmaya değmez derken ne kadar samimi olduğunu kanıtladı."

Ignifex homurdandı. "Sen bunu Pandora'ya anlat."

"Prometheus kavanozun içinde ne olduğunu Pandora'ya söyleseydi Pandora asla böyle bir aptallık yapmazdı."

"Yahut gene de açarak daha büyük bir kusur işlerdi. Dünyada insanları istedikleri şeyleri almaktan alıkoyacak bir dirayet yoktur."

Başıma ağrı girdi. Kulağıma ateş çatırtısı sesleri geldi.

"Bazen cehalet," dedim, "en büyük kusurdur..."

Çatırtılar rüzgârda hışırdayan yaprakların sesine, sonra da kahkahaya dönüştü. Ağzım kıpırdamaya, dilim dönmeye devam etti fakat söylediğim şeyler ateş dilindeymişçesine küçük, keskin seslerdi. Kendimi susturmaya çalışıp beceremeyince dehşetle Ignifex'e baktım.

Anında ayağa kalkıp yanıma geldi ve yüzümü tutup beni öptü. Dudaklarım ona yalnızca bir an karşı koydu; nihayet ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefeseydik, dudaklarım ve sesim yeniden bana aitti.

"Bu... bu da neydi?" dedim.

Ignifex beni göğsüne bastırıp, "Onu geberteceğim," diye mırıldandı.

Kollarından sıyrıldım. "Madem o yalnızca senin gölgen, o halde bunu nasıl yapacaksın? Hem sorumu cevaplamadın bile. Bu da neydi böyle?"

Başını çevirdi. "Uzun zamandır duymadığım bir şeydi."

"Biraz daha işe yarar bir cevap verebilir misin lütfen?"

"Efendilerimin dili." Keyifsizce gülümsedi. "Diğer insanların çoğunu öldürecek şeylerden sağ çıkmak gibi bir yeteneğin olsa gerek. Önce Typhon'un Çocukları'nı görüp hayatta kalmayı başardın ve bu sayede dünyadaki deliklerini görmeye başladın. Ardından Ateşin Kalbi'ndeki görüntüleri görüp hayatta kalmayı başardın, şimdi de Erinyeler senin aracılığınla konuşmaya başladılar."

Kalbim göğüskafesimi yarıp dışarı fırlayacak gibiydi. Hile ve Adaletin Efendileri. Benim aracılığımla konuşuyorlardı.

"Ne dediler?" dedim.

"Pek işe yarar bir şey söylemediler. Erinyeler'in konuşma becerisini elinden aldıkları bir adamı kendi sözcüleri olarak kullandıklarını biliyor muydun? İşleri bittiğinde adama ko-

nuşma yetisini geri vermişler fakat o, yeniden insan sözleriyle kirlenmesine dayanamayarak dilini kesmiş."

"Korkunç hikâyelerle beni oyalamaya çalışman artık işe yaramıyor, haberin olsun."

"O halde ben de seni başka bir şeyle oyalarım." Omuzlarımdan tutup beni arkaya çevirdi. "Aşağıdaki dünyaya bak. Gökyüzüne bak. Ve bana ne düşündüğü söyle."

"Arkadya. *Senin* gökyüzünün altına hapsolmuş." Görecek bir şey olmadığını göstermek için etrafıma bakındım ama sonra durdum. Aklımın bir köşesinde bir anı canlandı: İçinde o kusursuz maket olan yuvarlak oda, parşömen kubbesinden sallanan dökme demir süsleme.

Sonra yuvarlak odada yazılı sözü hatırladım: *Aşağıdaki yukarıdakine, yukarıdaki aşağıdakine benzer.*

"Hepsi içinde," dedim soluk soluğa. "Tüm Arkadya, tüm dünyamız, hepsi senin evinin içinde. O odanın içinde."

Ignifex başını omzuma yasladı. "Planındaki kusur buydu."

O anda anladım. Bir şekilde mühürlerimi dört kalbin dördüne de çizmeyi başarırsam ve işe yararsa yalnızca Ignifex'in evini değil, tüm Arkadya'yı da onun başına yıkacaktım. Bu, orada yaşayan insanlar için ne anlama geliyordu bilmiyorum ama iyi bir şey olmadığı kesindi.

Ignifex'i omzumdan itip ona döndüm. "Bunu bana söyleme gereği duymadan üç kalbi bulmama izin verdin, öyle mi? Neler olabilirdi, haberin var mı?"

"Çok özel bir kadın olduğun doğru fakat son baktığımda hâlâ uçamıyordun."

Ne demek istediğini sormak için ağzımı açmıştım ki tam o anda kalp atışını hissettim. "Burası Havanın Kalbi."

"Hımm."

"...yine de aptalsın," dedim. "Bu bilgiyi seni öldürmek için kullanabilirim."

"Öldürür müsün sahiden?"

Ağzımı açtım, sonra dayanamayıp başımı çevirdim. "Belki." Sesim boğuk çıkmış, kalbim küt küt atmaya başlamıştı.

Sessizlik etrafımızı sardı. Sonunda, "Ne istiyorsun?" diye sordum.

Ignifex başını yana doğru eğdi. "Asıl *sen* ne istiyorsun?"

Yüzü solgun ve sakindi, gözbebekleri incecik kesikler şeklinde daralmıştı; bedeninde tereddüde dair hiçbir iz yoktu. O anda, insandan ne kadar uzak olduğunun bir kez daha farkına vardım.

Geceleri beni sımsıkı sarmıştı. İki kez hayatımı kurtarmıştı. Beni tüm çirkinliğimle görmüş fakat benden asla nefret etmemişti ve o anda bundan daha önemli hiçbir şey yoktu.

"Dünyamın özgürlüğüne kavuşmasını istiyorum." Ona bir adım yaklaştım. "Kız kardeşimin benim yüzümden asla incinmemiş olmasını istiyorum." Ellerini tuttum. "Beni sevdiğini bir kez daha söylemeni istiyorum."

Ignifex ellerimi sıkıca tuttu. "Seni seviyorum," dedi. "Seni diğer tüm varlıklardan daha çok seviyorum çünkü sen zalimsin, iyisin ve yaşıyorsun. Nyx Triskelion, karım olur musun?"

Sözleri karşısında mutlu olmanın, bu müthiş sevinci duymanın çılgınca olduğunun farkındaydım. Ama hayatım boyunca bu sözleri duymayı beklediğimi hissediyordum. Hayatım boyunca baştan çıkarılmamış birinin beni sevmesini *beklemiştim*. Şimdi Ignifex beni seviyordu ve bu, Toprağın Kalbi'ndeki göz kamaştırıcı güneşin altında yürümek gibiydi. Fakat o güneş sahte, Ignifex'in aşkıysa gerçekti.

Gerçekti.

Yavaşça ellerimi ellerinden çektim. "Sen bir iblissin," dedim yere bakarak.

"Büyük ihtimalle."

"Ne yaptığını biliyorum."

"Daha ziyade heyecan verici kısımlarını biliyorsun."

"Adını hâlâ bilmiyorum." Ellerim titreye titreye kemerimi açtım, ardından omuzlarımdaki tokaları açmaya başladım. O ilk gün üstlüğümü kolaycacık yırtmamın üstünden bir asır geçmişti sanki. "Ama kocam olduğunu biliyorum."

Elbise yere düşüp ayaklarımın dibine yığıldı. Ignifex yanağıma öyle nazikçe dokundu ki sanki ürküp kaçabilecek bir kuştum. Sonunda gözlerinin içine baktım.

"Ve," dedim, "sanırım seni seviyorum."

Ignifex beni kollarına çekti.

"Yine de seni öldürebilirim," dedim ona.

Parmağını tenimde gezdirdi. "Kim öldürmez ki?"

19

Sonraki günlerde kimi zaman bir rüyadaymış gibi hissettiğim oldu.

Kendimi bildim bileli Nazik Lord'la evleneceğimi biliyordum ve kendimi bildim bileli bunun korkunç olacağını, kıyametim olacağını düşünmüştüm. Aşkı bulacağım, hele de onun kollarında bulacağım hiç aklıma gelmemişti. Ama şimdi her anım mutlulukla geçtiğinden bunun gerçek olduğuna bir türlü ikna olamıyordum.

Hâlâ bir cevap arıyorduk. Hâlâ kütüphaneyi araştırıyor, koridorları dolaşıyorduk. Fakat artık bir arayıştan ziyade oyuna dönmüştü. O evde oynuyorduk. Gül bahçesinde birbirimizi kovalıyor, sırayla ebe olup saklanıyorduk; kum dolu bir odada kaleler yapıyorduk; Ignifex için yemek pişirmeye çalışıp tavaları bir bir yakarken onu da mutfakta, yanı başımda oturtuyordum.

Ben onun neşesiydim, o da benim neşemdi. Eski dilleri çalışırken aşk şiirleri okuduğum olmuştu ancak Astraia gibi

meraklısı değildim; kelimelerin ve cümlelerin veznini öğrenmiştim ama onları değersiz süslerden başka bir şey olarak görmemiştim. Aşkın korkutucu ve hassas, çılgın ve sevecen olduğunu söylüyorlardı ve bu hiç mantıklı değildi.

Fakat şimdi o zamanlar bana saçma gelen her kelimenin aslında ne kadar doğru olduğunu anlıyordum. Ignifex hâlâ kendisiydi; hâlâ alaycı, vahşi ve insandışıydı, savaşa hazır bir ordu kadar korkunçtu fakat kollarımda uysallaşıyordu ve öpücükleri şaraptan daha tatlıydı.

Çan aralıklarla çalıyor, Ignifex hangi çaresiz aptal kendisini çağırdıysa onunla konuşmak için yanımdan ayrılıyordu. Fakat artık geri döndüğünde nasıl bir anlaşmaya vardığını anlatmıyor, yorgun görünüyor ve dünyayla dalga geçmeye uğraşmıyordu. Böyle zamanlarda onu kollarımın arasına alıyor, sormadan öpüyor, gözyaşlarımla beraber umudumu da bastırmaya çalışıyordum.

Ara sıra Astraia'yı, babamı, görevimi düşündüğüm oluyordu. Damocles'i, annemi ve acı çeken herkesi. Fakat ayna kırıldığından Astraia'yı görmemin bir yolu yoktu, benim hakkımda ne düşündüğünü tahmin etmeme imkân yoktu. Hem artık Ignifex'in de tutsak olduğunu bildiğimden ondan intikam almayı bile düşünmüyordum.

Bir de ara sıra bir ışık vurması, bir kapı gıcırtısı –küçük, sıradan şeyler– kulağımdaki çatırtı seslerini canlandırıyor ve Ignifex'e alev dilinde konuşmaya başlıyordum. Ancak Ignifex ona ne dediğimi asla söylemiyordu.

"Erinyeler'den mesajlar alıyoruz ama bana ne olduklarını söylemiyorsun, öyle mi?" dedim bir ikindi vakti. Raflar dolusu sırlı kurmalı kuşun olduğu küf kokulu bir odadaydık ve Ignifex içlerinden birini kurduğunda kuşun kırmızı mavi kanatlarının sarsıntılı hareketleri o tuhaf sözcüklerin dudak-

larımdan dökülmesine neden olmuştu, sonunda Ignifex beni ratlardan birine yaslayıp uzun uzun öpmüştü. Şimdi boynum ağrıyordu ve sabrımı yitirmek üzereydim.

Ignifex arkasını döndü, can sıkıcı kuşu yere fırlatıp botuyla ezdi.

"'Mesajlar' almıyoruz, her seferinde aynı şeyi söylüyorsun."

"Madem öyle, sen on beş tekrarın ardından hâlâ hayatta olduğuna göre ne olduğunu duymak bana da zarar vermemeli."

Ignifex yüzüme bakmadı. "Beni ne kadar yakarsa yaksın, karanlıktan nasıl sağ kurtulduğumu biliyor musun?"

"Ölümsüz bir iblis lordu olduğun için mi?"

"Unuttuğum için. Her seferinde karanlıkta bir ses duyuyorum, beni diri diri yakan sözler söylüyor. Fakat sağ kurtulmayı başarıyorum çünkü konuştuğunu duyar duymaz kendime o sesi unutturuyorum. Ama *sen*, sevgili Pandora'm..." Muzip bir tebessümle bana baktı. "Sen unutma konusunda hiç iyi değilsin. O yüzden bunu senin yerine ben yapacağım."

Arkasını dönüp odadan çıktı. Kuştan geriye kalan paramparça emayeye ve yamuk gözlere baktım; bu rengârenk enkaz şakaklarımın ısınmasına neden olunca Ignifex'in peşinden koştum. O yanımda yokken kriz geçirme riskini göze almak istemiyordum.

Bu olaydan sonra ne kadar yalvarsam da onu ne kadar baştan çıkarmaya çalışsam veya ne kadar öpsem de ateş dilinde ne söylediğime veya karanlıkta ona hangi sesin konuştuğuna dair tek bir ipucu bile vermedi.

Yine de günlerimiz rüya gibi geçiyordu. Fakat geceler farklıydı. Ignifex hâlâ karanlıktan çekiniyordu ve hâlâ kollarımda uyuyordu. Bazen ben de yanında rahatça uyuyordum ama

çoğunlukla saatlerce uyanık bekliyor, odanın köşelerindeki gölgelere bakıyordum. Gündüzlerden daha ziyade geceleri, geçmiş, parmak uçlarımın altındaymış gibi hissediyordum, iki nefesimin arasında titriyordu, gözümü kırpsam beni boğacak dipsiz bir kuyu gibiydi.

Sonunda uykuya daldığımda, rüyamda hep bahçe ile serçeyi görüyordum. Yapraklar etrafımda savruluyor, havaya uçuşurken kıvılcımlara dönüşüyorlardı. Bir avuç yakalamaya çalışınca da parmaklarımın arasında çatırdıyor, ufalanıp küle dönüyorlardı.

Bir eşittir tek ve yalnız, diyordu serçe *ve ebediyen kalmalıdır yapayalnız.*

"Lütfen," diyordum. "Neler olduğunu anlat."

O zaman rüya değişiyordu. Kimi zaman mavi gözlü bir prens görüyordum. Onun Gölge olduğundan emindim çünkü o gözleri nerede olsa tanırdım fakat uyandığımda yüzünü tam olarak hatırlayamasam da her zaman hayat dolu olduğunu anımsıyordum. Bağırıyor, ağlıyor, kahkaha atıyordu: Gölge gibi sakin ve kayıtsız değildi.

Ama o zamanlar özgürdü Gölge, aklı yerindeydi; dokuz yüz yıl tutsak edilip korkunç şeylerle karşılaşmak zorunda kalmamıştı.

Kimi zaman şatonun taş üstünde taş kalmadan yerle bir olduğunu görüyordum; rüzgâr ve ateş yapıyordu bunu. Kimi zaman tahta bir kapının gıcırdayarak açıldığını ve Typhon'un Çocukları'nın dışarı fırladığını görüyordum. Kimi zamansa güllerin solup kahverengi bir yığına döndüğünü, sonra o yığının alev aldığını görüyordum.

Ta ki bir gece serçesiz bir rüya görene dek. O gece rüyamda Ignifex'in ölü karılarının bulunduğu odaya girmiş, Astraia'nın da diğerleriyle beraber yattığını görmüştüm.

Rüya gördüğümü biliyordum; kâbusların tam da en korkunç yerde, rüya artık katlanılmaz bir hal aldığında bittiğini biliyordum. Boğazım düğümlenmiş Astraia'nın solgun yüzüne bakarken uyanmak üzere olduğumu da biliyordum.

Fakat uyanmamıştım. Ölü kardeşime bakmış, bakmış, sonunda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamış ve bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca, gözyaşlarım kuruyana dek ağlamaya devam etmiştim. Yine de gece uyanmamıştım ve artık rüyada olduğumu unutmuştum. Bildiğim tek şey vardı; o da kız kardeşimi yüzüstü bırakmıştım ve ceza olarak sonsuza dek bu günahla yaşayacaktım. Astraia'nın yanına yatmış, -soğuk, yapış yapış bedenine dokunmak korkunçtu fakat yine de yanına kıvrılmıştım- gözlerimi karanlığa dikmiş ve beklemiştim.

Çok beklemiştim.

Yeniden ağlamış, susmuştum. Yanağımda kuruyan gözyaşlarım tenimi kaşındırmıştı. Zifiri karanlıkta hiçbir şey görmeyene dek bekleyip durmuştum. Artık kız kardeşimi ya da taş tablayı da hissedemez olmuştum, soğuk hava dışında.

Sonunda Ignifex beni sarsarak uyandırmıştı. Kollarının arasında tir tir titremiş ama rüyamda ne gördüğümü ona söylememiştim. Zaten bütün hayatım nefretle şekillenmişti; ikimize de aramızdaki düşmanlığı hatırlatıp belki yeniden uyanmasına sebep olmak istememiştim.

Fakat o geceden sonra bu düşmanlığın hâlâ aramızda olduğu gerçeğini bütünüyle göz ardı edemez olmuştum.

"Gökyüzümüz o odanın kubbesi, değil mi?" diye sordum bir akşam.

"Hemen hemen," dedi Ignifex başını kaldırmadan.

Duvarları ahşap kaplama, kocaman şöminesi olan bir odadaydık; tüm zemin, görünmez bir akımla hareket ediyormuş gibi sürüklenen bulmaca parçalarıyla kaplıydı. İçerideki tek eşya, altın renkli püsküllleri olan vişneçürüğü dolgun bir kanepeydi; ben kanepede uzanırken Ignifex de yere bağdaş kurmuş, bulmacayı tamamlamaya uğraşıyordu.

Astronomiyle ilgili bir kitap okumaya çalışıyordum fakat kelimelerin yarısı yanmıştı. Erinyeler, gökyüzünün düşüncelerini ve eskilerin gökkubbe teorilerini niçin sansürlemişlerdi, bilmek isterdim.

"Fakat seni ufukta uçarken gören hiç olmadı," dedim dalgın dalgın, Ignifex'in omuzlarının hareket edişini izleyerek. İlk kez üstünde paltosu yoktu ve alevlerin ışığı gömleğinin beyaz kumaşında parıldıyordu.

Ignifex saçlarını savurarak atılıp, sürüklenen parçalardan birini yakaladı. Sonra o parçayı alıp diğer iki parçanın arasındaki köşeye yerleştirdi; parça bir an titredikten sonra yerine oturdu.

"Sen daha iyi bilirsin," dedi parmağıyla bir araya getirdiği parçaların üzerine düşünceli düşünceli vurarak. Şimdiye dek bir şatonun bir kısmını oluşturmuştu.

"Ayrıca o odadaki şey koca bir dünyaya değil, basit bir makete benziyor. Üzerine bir taş düştü diyelim, o zaman ne olur?"

Sonunda Ignifex başını kaldırıp bana bakınca şömine ateşi gözlerinde titredi. "Bir de bana acımasız derler."

"Öyle bir şey yapmayacağım, sadece bu evin nasıl işlediğini bilmek istiyorum."

"Bunu Erinyeler'in bildiğinden bile emin değilim."

"Diğer odaların çoğunda pencere var," dedim ondan çok kendime söyler gibi. "Pencerelerden baktığımda gökyüzünü

görebiliyorum. Onlar Arkadya'nın içinde ve Arkadya da o odanın içinde, o zaman... orası tek gerçek yer, değil mi?"

"Ya da o oda gerçek olmayan tek yer. Bir önemi var mı?" Havada süzülen bir parçayı yakalayıp parmaklarının arasında çevirdi.

Öne doğru eğildim. "O kutu neydi?"

"Hangi kutu?"

Başını dürttüm. "Hani elime alır almaz öfkeden kudurup üstüme atıldığın kutu."

"Ha, *o* kutuyu diyorsun." Bulmaca parçasını elinde çevirerek bakışlarını alevlere dikti. "Bilmem."

"Yoksa felsefenin bir parçası mı?"

"Hayır, ben ilk... olduğumda, kutuyu açarsam bunun son olacağını söylemişlerdi."

Kutunun üstünde, "Aşağıdaki yukarıdakine, yukarıdaki de aşağıdakine benzer" yazıyordu. Bu bir Hermetik deyişti: Kutu da ev gibi Hermetik bir çalışma mıydı?

"Senin sonun mu?" diye sordum yavaşça. "Yoksa Arkadya'nın sonu mu?"

"Belirtmediler, şaşıracaksın ama ben de uyarılarını teste tabii tutmadım." Bana gülümseyip bulmaca parçasını elime tutuşturdu. "Bu dünya yeterince Pandora gördü, değil mi?"

Bulmaca parçasına baktım. Parçanın üstünde taşlar, taşların üstünde de bir gül yaprağı yahut bir damla kan vardı. Ya da belki de bir alev.

"Bu ne?" diye sordum merakla.

"Bu evin bir parçası olduğuna göre, kim bilir?" Ignifex bana bakarken alevlerin ışığı gözlerinde parıldadı.

Gözlerimi devirdim. "Bazen kendi sözlerine hayran kaldığını düşünüyorum. Kaçınılmaz ölümün için bile bir nükte hazırlamışsındır."

"Bunu öğrenmeyi mi planlıyorsun yoksa?"

Saçlarını okşadım. Parmaklarımın altındaki kafa derisi sıcak ve kuruydu. Hâlâ ara ara olduğu gibi, katılığı ve canlılığı beni ürküttü; bu vahşi, isimsiz varlık hayalet değildi, elimin altında kıpırdamadan oturuyordu. Tüm dünyamıza hükmeden iblis *bana aitti.*

"Bilmem," dedim. "Niçin yapmamam gerektiğine dair bir sebep bulabildin mi?"

Ignifex doğrulup beni öptü. Ben de uzanıp onu öptüm, derken dengemi kaybettim ve birlikte yere düştük, üstte ben kaldım.

Dört bir yanımızda, boşta duran her biri tüy kadar hafif bulmaca parçaları havaya uçuştu. Havalandıktan sonra yere düşmeyip resmi bir dansa tutuşmuşçasına, odanın içinde yavaşça ve gösterişli bir şekilde dönmeye başladılar. Gözucuyla bakınca Ignifex'in bir araya getirdiği dağınık kısmın da bozulmaya başladığını gördüm, küçük şato parçaları havalanıyordu, bir aradayken oluşturdukları anlam unutulmuş gitmişti. O anda yarısı hafızamda kalmış, yarısını tahmin ettiğim bir şey kafamı kurcalayıverdi.

Ignifex uzanıp yüzüme dokundu. Kocamı öpmek için uzanırken bulmaca parçalarını aklımdan çıkardım.

Unutmak istiyordum. Yalnızca Ignifex'i düşünüp evini yuvam yapmak istiyordum. Fakat en çok da annemin intikamını almak ve dünyamızı kurtarmakla görevli olduğumu unutmak istiyordum.

Fakat gitgide daha çok düşünüyordum Astraia'yı. Annemi, babamı ve teyzemi. Elspeth'in o haşin gülüşünü ve bir keresinde onu ağlarken gördüğüm zamanı. Her daim bu yılki aşar vergisinin işe yaramayacağından korkarak yaşayan

diğer köylüleri; iki yüz yıldır uğraşan ve bana itimat eden Resurgand'yi; Damocles'i, Philippa'yı ve babamın çalışma odasında çığlık atan insanları.

Ben kimdim ki kendi mutluluğumu her şeyin üstünde tutuyordum?

"Bugün pek ciddisin," dedi Ignifex bir sabah. Beyaz mermer zeminli, duvarları sarmaşık kaplı geniş bir odadaydık. Tavanı, ortasındaki tek bir pencere haricinde bütünüyle ağaç dallarından oluşuyordu. Parlak gün ışığı halkasının vurduğu yerde kalın, kırmızı bir halı vardı; içeri kitap ve bir demlik çay getirmiştik ancak araştırma yapmak yerine, çenemi kitap yığının üstüne dayamış, sarmaşığı izliyordum, Ignifex'se çay içip saçlarımı okşuyordu.

"Güz gelmiş," dedim. "Pencerelerden ağaçların renginin değişmeye başladığını görebiliyorum."

Ignifex bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Yakında Ölüler Günü gelecek," dedim.

"Kulağa epey korkunç geliyor."

"O bir festival." Omzumun üstünden Ignifex'e baktım. "Soylular ve köylülerin birlikte kutladıkları tek festival hem de. Biz Persephone'nin kış için Hades'e gidişini kutlarız, onlar da Dadı Anna'nın Yalnız Tom'un başını kesişini yad ederler. Herkes ciddi bağışlar yapar, sonra Hades ile Persephone'ye büyük bir kurban kesilir, ardından o gece bir şenlik ateşi yakılır ve kurdelelerle süslenmiş hasır bir Yalnız Tom yakılır."

Mezarlık ziyaretlerinden her zaman nefret etmişimdir. Astraia'yla, kurdele ve dantellerle süslü en güzel siyah elbiselerimizi giyer, babam ile Telomache teyze suratlarında mide bulandırıcı derecede sahte bir ifadeyle tütsü yakıp sonu gelmez dualar ederken diz çöküp beklerdik. Astraia ritüel boyunca

burnunu çekerken ben, "THISBE TRISKELION" diye kazınmış harflere bakar, babama, neden Telomache teyzeyle mezarın üstünde sevişip bu işe bir son vermiyorsun, diye sormamak için kendimi zor tutardım.

"Bir tanrıya saygı göstermenin en iyi yolu bu çünkü."

"Eh, o zaten ölü. İhtiyaç duyduğu tek şey ölü yakma odunu."

Ignifex sorar gibi kaşlarını kaldırdı.

İç geçirdim. "Bir iblisin tedbir tanrılarıyla ilgilenmemesine şaşmamak gerek. Hikâye şöyle: Tom, bir nevi Demeter ve Persephone'nin karışımı gibi olan Brigit'in oğluymuş. Brigit, tohumlar olsun ölüler olsun, yer altındaki her şeye hükmedermiş. Her neyse, Tom, kuşlarla dans eden tedbir tanrıçası Dadı Anna'yı görüp âşık olmuş. Ama Brigit bunu kıskanmış; oğlunu bir sevgiliyle paylaşmak istemiyormuş. Böylece Dadı Anna'ya Tom'un babası gibi bir ölümlü olduğunu –ki bu doğruymuş– fakat sevdiği kişi başını keserse bir tanrıya dönüşeceğini söylemiş. Bu da doğruymuş ancak Tom'un bir ölü tanrıya dönüşüp toprağın altındaki karanlığa hapsolacağını söylemeyi atlamış. İşte bu yüzden ona Yalnız Tom diyorlar çünkü sevgilisi Dadı Anna'yla yalnız Ölüler Günü'nde, gündoğumundan günbatımına dek buluşabiliyor. Gerçi bu isim pek de mantıklı değil, sonuçta Brigit ve diğer tüm ölülerle birlikte." Omuz silktim. "Âlimler bunun Adonis ile Afrodit'in hikâyesinin çarpıtılmış bir versiyonu olduğunu söylüyorlar ancak köylüler gerçek Zeus olduğuna ant içiyor. Her neyse, işte bu yüzden gündüz vakti ölülerin yası tutulurken geceleyin içkiler içilir ve âşıklar buluşur."

Babam, o "bayağı kutlamalara" katılmamıza asla izin vermezdi ancak on üçümüze bastığımızdan beri Astraia'yla

her yıl evden kaçıp giderdik. Üstelik babam bunu hiç fark etmemişti çünkü her yıl o geceyi Telomache teyzeyle geçirirdi.

Ignifex bu hikâyeden epey etkilenmiş görünüyordu; hiç kıpırdamadan, öylece karşıya bakıyordu, sonra başı ağrımış gibi alnını ovuşturdu. Brigit'in Dadı Anna'ya verdiği tavsiye Erinyeler'in alaycı pazarlıklarından çok da farklı sayılmazdı; acaba Ignifex de aptal bir kıza buna benzer bir kader çizmiş miydi?

Beni de kendi anılarım çekiştiriyordu. Tüm köy halkıyla beraber –normalde tedbir tanrılarını hor gören insanlar bile katılırdı– şenlik ateşinin etrafında dans ederken Astraia'nın nasıl da güldüğünü hatırladım. Geçen yıl el ele eve dönerken, *seninleyken bugün o kadar da zor geçmiyor*, diye fısıldamıştı.

"Mezarını ziyaret etmek istiyorum," dedim.

"Hı?"

"Annemin." Bu kelimeyi söylemek tuhaf gelmişti fakat Ignifex'in gözlerinin içine bakmaya çalıştım. "Onun mezarını ziyaret etmek isti... Mezarını ziyaret etmem gerek. Ona hiç hayırlı bir evlat olamadım."

Şimdi de katiliyle sevişiyorum, demedim fakat Ignifex'in ne düşündüğümü bildiğinden emindim.

"Bu evden çıkamazsın," dedi. "Kural böyle."

"Bu evden başka gidebileceğim bir yer yok zaten," diye hatırlattım. "Hem Havanın Kalbi'ne ne diyeceksin? Arkadya'da oradan daha dışarı bir yer yok."

"O zaman ben yanındaydım."

"O halde beni mezarlığa sen götür. Ölüler Günü'nde gitmek zorunda değiliz... yakın zamanda gidelim, yeter."

Parmaklarıyla kitap yığınının üstünde ritim tuttu. Dışarıda rüzgâr usulca uğulduyordu.

"Lütfen," dedim.

Ignifex birdenbire gülümseyip, "Peki," dedi. "Madem bu kadar kibarca sordun, seni oraya götüreceğim."

"Teşekkürler," deyip yanağından öptüm.

Ignifex sözünü tuttu. Yalnızca birkaç saat sonra, güneş tam tepede parıldayıp çevresindeki parşömen, güneşin yaldızlı ışınlarını utandıracak şekilde bal ile altın karışımı bir renkte ışırken beni mezarlığa götürdü.

"Bağış için ne istiyorsan al," demişti Ignifex. Ben de birkaç mum ve bir şişe şarap bulana dek evi arayıp taramıştım. Sonra fildişi renginde bir anahtar çıkarıp daha evvel hiç görmediğim beyaz bir kapıyı açmıştı. Kapının diğer ucunda mezarlık vardı; eşikten geçip kendimi mezarlığın giriş kapısında bulmuştum. Hemen önümüzde, sade küçük taş levhalardan heykellere ve bir insanın iki katı genişliğindeki minyatür türbelere kadar çeşit çeşit, dağınık sıralarla dizili mezarlar belirmişti.

Annemin mezarı, mezarlığın arka tarafına yakın bir yerdeydi. Orayı uyurken bile bulabilirdim ve yanı başımda Nazik Lord'la gündüz vakti oraya gitmek bir rüyadan farksızdı. Hava sertti ve şiddetli rüzgâr hafiften is gibi kokuyordu; kızıl-altın yapraklar etrafımızda savruluyor, botlarımızın altında çatırdıyordu. Tepemizde, gökyüzündeki deliklerin derinlikleri açık mezarlar misali görünüyordu fakat artık onlara alışmaya başlamıştım. Onlardan ziyade, insan gözlerinin bizi görmesinden, mezar taşlarının ardında bizi bekleyen halkın bir anda fırlayıp dinsizliğim yüzünden beni lanetlemesinden korkuyordum. Defalarca etrafıma bakınıp kimseyi göremediğimde bile izlendiğim hissini üzerimden atamamıştım.

Anneminki en geniş mezar değildi belki fakat oldukça zarifti: Üzerinde kefenlenmiş bir kadın heykelinin yattığı mermer bir yatağı koruyan taş bir kubbeydi; heykel öyle incelikle

oyulmuştu ki örtünün katlarının altında dahi yüz hatları görülebiliyordu. Yatağın yan tarafına, "THISBE TRISKELION" ismi kazınmıştı ve ismin hemen altında –babam tam bir âlim olduğundan Latince– şu dize yazıyordu: "IN NIHIL AB NIHILO QUAM CITO RECIDIMUS."

Hiçlikten hiçliğe ne kadar çabuk dönüyoruz.

Diz çöküp mumları dizdim. Arkamda duran Ignifex parmaklarının bir hareketiyle hepsini yaktıktan sonra ellerini uzun, koyu renkli paltosunun ceplerine soktu. Onu tanıdığımdan beri ilk defa duruşu gergin ve sarsaktı.

"Bostan korkuluğu gibi durma," dedim. "Diz çök ve bana tirbuşonu ver."

Ignifex diz çöküp bana tirbuşonu uzattı. Buz gibi parmaklarım yüzünden bir süre uğraştıktan sonra şişeyi açabildim. Sonra koyu renk şarabın birazını mezarın önündeki toprağa döktüm.

"Kutsanma ve saygı ölülere aittir," diye fısıldadım. Ritüel sözleri beni hep rahatlatırdı. "Sizi kutsuyor, size saygı duyuyor, adlarınızı hatırlıyoruz."

Şişeyi kaldırıp koca bir yudum şarap içtim. Tatlı ve baharatlıydı, sonbahar rüzgârı gibi boğazımı yaka yaka mideme indi. Sonra şişeyi Ignifex'e uzattım.

Boş boş yüzüme baktı.

"Biz de içeriz," dedim. "Törenin bir parçasıdır."

Ignifex bakışlarını kaçırdı. "Ben..."

"Anneme saygı göstereceksin yoksa bu şişeyi kafanda kırarım."

Bu hafiften gülmesini sağladı; sonra şişeyi elimden aldı ve şarabı içmek için başını arkaya atınca bembeyaz boynu ortaya çıktı. Şişeyi bana uzatınca birazını daha yere döktüm.

"Ey Thisbe Triskelion, sana bizi kutsaman için yalvarıyoruz. Biz şimdi gün ışığında nefes alıyoruz, tıpkı bir zamanlar senin de aldığın gibi; biz de çok yakında ölüm uykusuna yatacağız, tıpkı şimdi senin yattığın gibi."

Şaraptan biraz daha içip şişeyi yeniden Ignifex'e uzattım. O da içtikten sonra şişeyi geri alıp hareketsizce otururak heykelin yüzünü izledim. Arkada fısır fısır konuşan babam ve Telomache teyze olmadan annemin mezarının başında olmak çok ilginçti çünkü hayatımda ilk defa içimde öfke çağıldamadan taş yüzüne bakabiliyordum.

Ignifex, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Duraksadım fakat annemin mezarında şimdiye dek on nesle yetecek kadar ilahi okunmuştu, bir yenisini daha eklemek istemiyordum. Onun yerine şaraptan bir yudum daha aldım.

"Şişeyi bitireceğiz." Ignifex'e uzattım.

Ignifex şişeyi güneşe tutup gözlerini kısarak içinde ne kadar kaldığını görmeye çalıştı. "Bu fani gelenekleri düşündüğümden daha eğlenceli çıktı."

Savrulan yaprakların arasında şarap içerek orada bir saat oturmuşuzdur. Pek konuşmadık; Ignifex ara sıra dalgın dalgın bana baktıysa da genellikle tüm dikkatini mezarlığa vermiş gibiydi. Bir ara gözucuyla toprağa şarap döktüğünü gördüm, dudakları da sessizce kıpırdanıyordu.

Sonuna doğru artık diz çökmüyor, birbirimize yaslanmış şekilde oturuyorduk. Son şarap damlalarını da toprağa döktükten sonra –ölü kişi daima ilk ve son yudumu almalıydı– birkaç dakika daha sessizce oturduk.

"Teşekkür ederim," dedim sonunda.

Ignifex'in derin bir nefes aldığını fark ettim, sonra, "Kız kardeşin her gece beni çağırıyor," dedi.

Birdenbire doğruldum. "Ne *yapıyor* ne?"

Ignifex, "Cevap vermiyorum," diye ekledi çabucak.

Artık ayaktaydım, tüm huzurum kaçıvermişti. Ben aynayı kırdıktan sonra mı başlamıştı bu? Yoksa Astraia ben gittiğimden beri kendini kurban etmeye mi çalışıyordu? Ayna beni ona hiç göstermemiş miydi? Tam da o evin bir parçasından beklenecek bir hile olurdu bu.

"Pazarlıklarının nasıl işlediğini biliyor... Aklından ne geçiyor olabilir ki?"

"Kahramanca bir şey olsa gerek." Ignifex de her zamanki zarafetiyle ayağa kalktı.

Onu ardımda bırakırken yüzünün aldığı hali hatırladım. Şüphesiz, onu böyle inciten kız kardeşi için bu kadar ileri gitmezdi.

Omuzlarım düştü. Astraia benim için bir bıçak saklamıştı. Lucretia'nın kendi canını aldığını, Iphigeneia'nın kendininkini bir mihrabın önüne serdiğini, Horatia'nın köprüyü koruduğunu ve Gaius Mucius Scaevola'nın Roma'ya bağlılığını göstermek için kendi elini yaktığını dinleyerek büyümüştü; babam ile Telomache teyzenin beni eğitmek için kullandıkları tüm kahramanları. Elbette giderdi.

"Seni çağıran herkese cevap vermek zorunda olduğunu zannediyordum," dedim.

Ignifex omuz silkti. "Bazen mecbur kalıyorum. Bazen seçme şansım oluyor. Şimdiye dek efendilerim kız kardeşine karşı kayıtsızdılar."

Ancak Erinyeler anlattığı kadar kaprisliyse er ya da geç kayıtsız kalmaktan vazgeçeceklerdi ve o gün geldiğinde, Ignifex'in karar kıldıkları korkunç sonu Astraia'ya vermekten başka çaresi kalmayacaktı.

Ignifex, "Acizliğinden memnun olabilirler," dedi. "Fakat... Bilmen gerektiğini düşündüm."

Duruşunda yine o sarsaklık vardı. Gergin olduğunu fark ettim.

"Teşekkürler," dedim usulca, gözlerine bakarak. "Gidip onu görmeliyim. Seni cevap vermeye zorlamasalar da –Astraia'nın böyle bir tehlikeye atılması– öldüğümü falan sanıyor herhalde. Onu bu şekilde bırakamam." Bir adım öne çıktım. "Yalvarırım ona gitmeme izin ver. Sadece bir günlüğüne."

"Tek başına gidemezsin."

"O zaman beni sen götür!" dedim ancak daha cümlemi bitirmeden ne kadar aptalca olduğunu fark ettim.

"Baban beni görür görmez öldürmeye çalışmasa bile kız kardeşinin içini rahatlatmada pek etkili olabileceğimi zannetmiyorum." Ignifex iç geçirip uzaklara baktı. "Bir yolu daha var. Ancak herhangi bir aptallığa kalkışmayacağına dair bana söz vermelisin."

"Söz veriyorum," dedim.

Bir süre bana baktıktan sonra sağ elindeki altın yüzüğü çıkardı. "Nyx Triskelion, bu yüzüğü sana kendi rızamla veriyorum." Sağ elimi alıp yüzüğü parmağıma taktı. "Bu yüzüğü taktığın sürece benim yerimde olacaksın; adım adın, nefesim nefesin olacak."

Yüzüğe baktım. Bir mühür yüzüğü kadar ağırdı ama bir aile arması yerine gül şeklindeydi. Pazarlığını yapışını izlediğim Damocles'in öptüğü yüzüktü; ailemizi lanetlerken babamın öptüğü. Şimdiyse herhangi bir süs eşyasından farksız, parmağımda duruyordu.

"Bu, pazarlıklarımı mühürleyen yüzüktür," dedi Ignifex. "Erinyeler bu yüzüğü bana hizmetimin bir işareti olarak verdiler. Yüzük sende olduğu sürece gücümün bir kısmına hâkim olacaksın."

Parmaklarımı oynatıp altının parıldayışını seyrettim. "Yani acımasız pazarlıklar yaparak dünyayı yönetebilir miyim?"

Ignifex güldü. "Maalesef. Ama herhangi bir kapıyı açtığında seni istediğin yere götürür." Ağzımı açtım. "Bu dünyada... beni bile Ayrılış'ı birleştiremem. Fakat niçin dikkatli olman gerektiğini anlıyorsun."

Resurgandi bu yüzüğe sahip olmak için adam öldürürdü. Birkaç ay öncesine kadar bu yüzüğü Ignifex'i öldürmek için kullanırdım. Şimdiyse Ignifex onu parmağıma takmıştı.

"İblisler tarafından mideye indirilmek gibi bir arzum yok," dedim. "Bana güvenebilirsin."

"Güveniyorum," dedi Ignifex, o kadar usulca söylemişti ki zar zor duydum. Sonra, beni bir daha hiç göremeyecekmişçesine öptü, ben de aynı arzuyla karşılık verdim.

"Yarına kadar yanımda kal," diye fısıldadı sonunda.

Kalbim küt küt atıyordu, ona peki demek istiyordum fakat Astraia'nın kendini feda edeceği düşüncesini aklımdan çıkaramadım.

"Olmaz. Zaten fazlasıyla bekledim."

"Bir saat?"

"Eh... vakit ayırmama değmesini sağlarsan."

Ignifex gülüp beni mezarlığın kapısına çekiştirdi. Tam çıkacakken bir ses duyduğumu zannettim. Dönüp baktım fakat mezarlık az evvelki kadar sakin ve boştu.



20

İki saat sonra, odamdaki sütunlu yatağın yanı başında durmuş, eve gitmeye hazır bekliyordum. Üzerimde sade, kırmızı bir elbise vardı; saçımı sıkıca örüp topuz yapmıştım. Büyük cumbadan köye bir kez daha baktım, bu kadar uzaktan küçücük ve oyuncak gibi görünüyordu.

Sonra kapıya döndüm –Ignifex'in yüzüğü parmağımdaydı– ve elimi tokmağın üstüne koydum.

"Beni eve götür," diye fısıldayıp kapıyı açtım.

Kapı aralığından babamın evinin giriş salonunu gördüm. Akşamüstü göğünün ışığı pencerelerden içeri sızıp yerdeki kızıl-kahve çinilerin üstüne vuruyordu. Uzakta büyük sarkaçlı saatin çaldığını işittim.

Astraia'yla, ona yaptıklarımla yüzleşmek istemiyordum. Ama bana ihtiyacı vardı. O yüzden omuzlarımı dikleştirip kapıdan geçtim.

Kapı arkamdan kapandı. Saat ağır ağır çalıyordu; insanlar avluda bağırışıyorlardı; havada toz, odun ve Telomache teyzenin parfümünün kokusu vardı.

Eski hizmetçim Ivy, elinde bir yığın bezle bir kapıdan çıktı. Beni gördü, çığlık attı ve telaştan bezleri yere düşürerek kaçtı. Sanki hayalet görmüştü.

Ben bir *hayalettim*, bu insanlar için ölüydüm.

Giriş salonundan çıkıp babamın koridorun sonundaki çalışma odasına gittim. Kapıyı bir kez çalıp açtım.

"Merhaba, baba," dedim. "Telomache teyze, seni de burada görmek ne hoş."

Odanın diğer ucundaydılar. Telomache teyzenin saçındaki tel tokalar çıkmıştı, babam bakışlarını tavana dikmişti. Onları sarılmak üzereyken ilk basışım değildi bu.

Elbette şu anda ikisi de beti benzi atmış halde bana bakıyorlardı. Ömrümde ilk kez onları bu denli ürkütmüştüm ve bu düşünce beni ziyadesiyle mutlu etmişti.

"Astraia'yı arıyorum," dedim neşeyle. "Odasında mı?"

Sonra ikisi de yanıma geldi. Telomache teyze ellerimi tutup öptü, babam arkamdan kapıyı kapattı.

"Evladım, neler oldu?" diye sordu Telomache teyze. "Sen... yoksa o..."

"Hayır," dedim, "ne öldü ne de hapsoldu. Ancak nasihatlerin çok işe yaradı, teyze." Yüzü kıpkırmızı kesilince zevkten dört köşe oldum.

Babam nazikçe onu benden ayırdı. "O halde rapor ver. Niçin döndün?"

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Astraia'yı görmek istiyorum."

Babam sabırsızca iç geçirdi. "Evin kalplerinin yerlerini bulabildin mi?"

"Dördünü de buldum. Fakat bir işimize yaramaz." Kapıyı açtım. "Astraia odasında mıydı?"

"Niçin yaramazmış?" diye sordu babam.

"Çünkü tüm Arkadya, Nazik Lord'un evinin içinde. O evi yıkmak demek dünyayı yıkmak demek."

İkisi de bana bakakaldı. Kelimeler dişlerimin arasından daha da hızlı dökülür oldu. "Şirin bir düşünce ama, değil mi? Hepimiz aynı çatının altındayız, Nazik Lord bile. Beni ölüme hemen yan odaya gönderdiniz."

Babam dişlerini sıktı. "Ben seni dünyamızı kurtarmaya gönderdim," dedi dişlerinin arasından.

"Ben senin *kızınım*," diye çıkıştım. "Acaba bir an bile beni kurtarmayı denemek geldi mi aklına?"

Babam, "Tabii ki seni kurtarmak istedim," dedi sabırla, "fakat Arkadya'nın iyiliği için..."

"Nazik Lord'la pazarlık yaparken Arkadya umurunda değildi ama. Annem de pek umurunda değilmiş herhalde zira onu *gerçekten* sevseydin, delicesine istediği kızlarının ikisini de kurtarmanın bir yolunu bulurdun." Dişlerimi sıktım. "Ya da hiç değilse, son beş yıldır kız kardeşiyle yatmazdın."

Onlar sözlerim karşısında şaşkınlıkla bana bakarken ben arkamı dönüp odadan çıktım. Bir an sonra babamın peşimden geldiğini duydum; ondan kaçmak istemiyordum, o nedenle en yakınımdaki binaya dönüp kütüphaneyi düşündüm, tam kapıdan içeri gireceğim anda babam bağırmaya başladı. "Nyx Triske..."

Sesi sanki battaniyelerle üzeri örtülmüşçesine birdenbire kesildi. Kütüphanenin kapısı arkamdan kapandı ve kendimi kiraz kerestesinden cilalı rafların arasında buldum. Kütüphane evdeki en büyük odaydı fakat kitaplıklardan oluşan bir peteğe çevrilmişti. Bir sıra kitaplık boyunca yürüyüp parma-

ğımı kitapların altın kabartmalı deri sırtlarında gezdirdim. Hayatımın çoğunu bu odada geçirmiştim; deri, toz ve eski kâğıt kokusu benim dostlarımdı.

Arkamda, hıçkırıktan farksız bir iç çekiş duydum. O tarafa dönünce koyu renkli elbisesinin eteği, ayaklarının dibinde toplanan, yerde oturmuş bir kız gördüm.

Astraia'ydı.

Aynanın bulanık görüntüsü bana yalan mı söylemişti yoksa Astraia'daki değişimi ben mi fark edememiştim? Yüzünün dolgunluğu kaybolmuştu; çenesi artık keskin ve sivriydi, dudakları hâlâ dolgun olsa da dümdüz bir çizgi halindeydi şimdi. Tepeden tırnağa siyah giyinmişti ve babam kendi kıyafetlerimizi seçmemize izin verdiğinden beri ilk kez bunu yaptığını görüyordum. Yüzündeki sert, metin ifadeyi de daha evvel hiç görmemiştim.

Dudakları aralandı ama tek bir söz duyulmadı, sanki hâlâ o aynanın arkasındaydı.

"Astraia." Hemen önünde dizlerimin üstüne çöküp kollarımı omuzlarına doladım. "Özür dilerim. Özür dilerim."

Astraia da kollarını yavaşça bana doladı. "Nyx? Nasıl... Neler oldu?"

"Geri döndüm," dedim. Yeniden gözlerine bakmak istemiyordum, yine de doğrulup bunu yaptım. "Öldüğümü ve senden nefret ettiğimi düşünerek yaşamana izin veremezdim."

Astraia, "Ölmediğini biliyordum," dedi soğuk bir sesle. "Bugün seni annemin mezarında gördüm. Seni ve Nazik Lord'u." Kalbim tekledi fakat Astraia konuşmasını beni suçlamadan sürdürdü. "Bıçağım yanımda olsaydı, o zaman... o zaman..." Dudakları bir an sessizce kıpırdandı, sonra yutkundu. "Onu her gece çağırıyorum ama hiç cevap vermiyor."

"Biliyorum," dedim. "Bana söyledi."

Bir an dudaklarını büzüştürdükten sonra serbest bıraktı. "Elbette," dedi sonra hiç kıpırdamadan, terk edilmiş bir oyuncak bebek gibi yerinde oturdu.

Ellerini tuttum. Küçücük ve soğuktular. "Dinle. Şiir konusunda sana yalan söylememeliydim, biliyorum ama umudunu elinden almaya dayanamazdım. Bir de o sabah söylediklerim... Öfkeliydim, korkmuştum ve gerçekten öyle demek istememiştim. Senden hiç nefret etmedim, Astraia. Eminim annem de etmemiştir." Aynaya yüzlerce kez söylediğim sözler dudaklarımdan gergin ve sarsak bir şekilde çıkıyordu. "Şey... keşke sözlerimi geri alabilsem..."

"Sus." Astraia bana bir kez daha sarıldıktan sonra beni kucağına yatırdı. Tıpkı zaman zaman hayalini kurduğum gibi. "Nazik Lord'un sana korkunç şeyler yaptığını biliyorum."

Hıçkırıktan farksız bir kahkaha attım. O kadar haklıydı ve o kadar yanılıyordu ki...

"Seninle gelmek istedim," dedi aynı kuru sakinlikle. "İsteseydin, sana yardım etmek için *canımı dişime takardım.* Ama sen yardımımı hiç istemedin. Yalnızca tatlı ve gülümseyen kız kardeşin olmamı istedin. Ben de gülümsedim, gülümsedim, ta ki bunu daha fazla kaldıramayana dek."

"Özür dilerim," diye fısıldadım acizce, çocukken Hermetik sanatları yahut bıçak kullanmayı öğrenmek istediğini söylediği tüm anları hatırlayarak. O zamanlarda ona gözlerimi devirmiştim. O benim tatlı ve mutlu, küçük Astraia'm olduğu için bunu gerçekten istemediğini düşünmüştüm.

Şiir'e inanmanın verdiği teselliyle büyümüştü o. Fakat belli ki mutluluğu benimki kadar sahteymiş. Acılarımı görmezden gelen babam ve Telomache teyze gibi, ben de onun acılarını görmezden gelmiştim.

"Gerçekten üzgün müsün?" Saçlarımı okşadı. "Seni affetmemi mi istiyorsun?"

"Evet." Bunu aynaya yüzlerce kez söylemiş, aklımdan binlerce kez geçirmiştim: *Affet beni. Affet beni. Affet beni.*

Saçımı okşamayı bıraktı. "O halde kocanı öldür."

"Ne?" dedim dimdik doğrularak.

"O annemizi öldürdü. Seni kirletti. Arkadya'yı kendine tutsak edip dokuz yüz yıl boyunca insanlarımıza eziyet etti." Astraia dosdoğru gözlerimin içine bakıyordu. "Beni biraz olsun seviyorsan, kardeşim, onu öldürüp hepimizi kurtarırsın."

"Ama... ama..." Neredeyse, *onu seviyorum*, diyecektim fakat Astraia'nın bunu asla anlamayacağını biliyordum.

Astraia gülümsedi, yıllarca basit ve samimi olduğunu düşündüğüm o neşeli gülüşüydü bu. "Biliyorum. Onu sevdiğini zannediyorsun. Mezarlıkta öpüştüğünüzü gördüm. Yoksa düşmanımızla yatmanın hoşuna gittiğini inkâr mı edeceksin?"

"Öyle değil..." Ancak devam edemezdim; Ignifex'in öpücüklerini, saçlarımda gezinen parmaklarını, benimkine değen tenini hatırlamıştım ve tüm bedenimin kıpkırmızı kesildiğini hissediyordum.

Astraia'nın gülüşü kayboldu. "Bundan hoşlanıyorsun." Sesi alçak ve titrekti. "Yıllarca mutsuz yaşadın. Yıllarca seni teselli etmeye çalışıp durdum fakat hiçbir zaman başarılı olamadım; sonunda ümitsiz vaka olduğunu düşündüm. Seni iyileştiremediğim için kendimi *işe yaramaz* hissettim. Ama bakıyorum da ihtiyacın olan tek şey, annemizin katilini öpmek ve bir iblisin fahişesi olmakmış..."

Astraia'ya tokat attım. "O benim *kocam*."

Sonra ne yaptığımı fark edip ellerimi birbirine kenetledim, kendimi berbat hissediyordum. Fakat Astraia tokat yediğinin farkında değil gibiydi.

"Ne büyük bir onur bu, ha?" Ayağa kalktı. "Ne var ki ben hâlâ bakireyim. Onu öldürebilirim. Arkadya'yı kurtarmaya cesaretin yoksa beni onun evine sok, senin yerine ben hallederim."

Ben de ayağa kalktım. "Yapamazsın."

"Hâlâ Sibylle'in Şiiri'ne inanmıyor musun? Zira ben dü- gününden beri epey araştırma yaptım ve artık doğruluğundan iyice eminim. Bu uğurda hayatımı tehlikeye atmaya razıyım."

Ignifex'in her seferinde bıçağı hızlıca elimden alışını, boğazına dayadığımda nasıl da kaskatı kesildiğini hatırladım. Pazarlığımı kabul edişini.

"Hayır," dedim ağır ağır. "Artık ben de inanıyorum."

"O halde niçin olmaz diyorsun? Yatağında bir adam olması, tüm Arkadya'nın özgür kalmasından daha önemli olduğu için mi?"

"Hayır, *onu sevdiğim için*." Bu sözler boğazımdan kopup aramızda asılı kaldı. Astraia'nın gözlerine bakamıyordum; alev alev yanan yanaklarımla başımı yere eğdim. "Ve Arkadya'yı dünyadan koparan o olmadığı için," diye devam ettim çaresizce. "Bunu Erinyeler yaptı. O sadece onların kölesi. Kendi adını bile bilmiyor. Ona yardım edeceğimi söyledim..."

Başımı kaldırıp Astraia'ya baktım. Astraia düşünceli bir halde başını yana eğmişti.

"Erinyeler gerçek miymiş?"

Başımla onayladım. "Evet. Ayrılış'tan önceki zamanlarda, Nazik Lord'un yaptığı gibi insanlarla pazarlık yaparlarmış. Sanırım son prens de onlarla bir çeşit pazarlık yapmış çünkü Arkadya'yı ayırıp pazarlıklarını icra etmek için Nazik Lord'u yaratmışlar ve son prensi de onun gölgesi yapmışlar."

"O halde Ayrılış'ın nasıl gerçekleştiğini biliyorsun." Astraia'nın sesi sakindi, düşünceliydi. "Son prensin hayatta olduğunu

ve köle olarak tutulduğunu da biliyorsun. Öğrendiklerinle Resurgandi'nin sana öğrettiklerini birleştirsen hepimizi kurtarabilirsin. Oysa senin derdin Erinyeler'in kölesi, öyle mi?"

"Hayır... ama..." Birden aklıma yeni bir fikir gelince derin bir nefes aldım. "Şiir, Ayrılış'ı sonlandıracağından yahut iblisleri yok edeceğinden bahsetmiyor, yalnızca *onu* yok edeceğini söylüyor."

"Yani?" dedi Astraia. "Bu, annemizin intikamını alır. İblislerini üstümüze salmasını engeller. O ölünce Ayrılış'ı bozmak için istediğimiz kadar vaktimiz olur."

"Anlamıyorsun," dedim. "İblisleri üzerimize o salmıyor. O, iblisleri zapt edebilen tek kişi. İblisler yalnızca ondan kaçabildikleri zaman insanlara zarar veriyorlar, o ise onların peşine düşüp yakalayana dek bırakmıyor. O yok olursa iblisler hepimizi mahveder."

Aniden içim umutla doldu. Bu yeni Astraia'yı anlamıyordum. Kız kardeşimi hiç tanımamıştım. Ama fikrimin ne kadar mantıklı olduğunu görmüştü. Şüphesiz kabul edecekti.

Düşünceli bir halde alnını kırıştırdı. "Erinyeler'in başhizmetkârı kendi iblislerini kontrol edemiyor demek? Niçin ona bu kadar az güç versinler ki?"

Omuz silktim. "Bunun eğlenceli olduğunu düşündüler sanırım."

"Ya da o sana yalan söylemenin eğlenceli olduğunu düşündü."

"O asla..." diyecek oldum fakat yüzü alaycı bir şüpheyle buruşmaya başlayınca sustum. "Bu riski göze almak ister misin?" diye sordum onun yerine.

"Hayır," dedi Astraia. Bunu bir süre düşünür gibi yaptı. "Madem öyle, onu öldürmeden evvel Ayrılış'ı bozup iblisleri defedecek bir yol bulmalıyız."

O kadar kendinden emin, o kadar duygusuzca konuşuyordu ki bir an donakaldım. Sonra, "Hayır, adını öğrenmemiz gerek," dedim.

"Diyelim ki adını öğrenmek mümkün, diyelim ki bu onu gerçekten de serbest bırakacak, peki bunun Ayrılış'ı sonlandırıp bizi iblislerden kurtaracağına inanmak için herhangi bir nedenin var mı?"

Buz gibi bir dehşetle olmadığını fark ettim. Ignifex yalnızca benim özgür olacağımı ve kendisinin de efendilerinden kurtulacağını söylemişti. Geri kalanıysa benim aptalca umutlarımdı.

"Yine de onu öldüremeyiz," diye itiraz ettim. "Sana *söyledim...*"

"Bana dikkatli olmam için geçerli sebepler söyledin," dedi. "O yaşadığı sürece iblislerin halkımıza eziyet edeceğini söyledin. O yaşadığı sürece insanları sapkın pazarlıklarıyla kandırmaya devam edeceğini söyledin." Neredeyse burun buruna gelene dek bana yaklaştı. "Onun yaşamasını istediğini söyledin ve bu annemiz mezarında intikamı alınmaksızın yatacak, onun pazarlıkları hem suçluyu hem de suçsuzu cezalandırmaya devam edecek, iblisler gölgelerden fırlayıp çığlık çığlığa ölene dek *her gün* insanlara işkence edecekler demek."

Sesinde öfke yoktu artık; sadece kararlı bir inanç vardı. Kıpırdayamıyor, nefes alamıyor, amansız bakışlarından bakışlarımı çekemiyordum.

"Haksız mıyım, kardeşim?"

Anlamıyorsun! diye bağırmak istedim fakat söylediği her kelime doğruydu. İnsanlar her gün ölürken ben, istediğim kişi hayatta kaldığı sürece ölmeye devam etmelerini umursamamıştım. İstediğim kişi, bunu en az hak eden kişi olsa bile.

Sonunda tek yapabildiğim Astraia'ya bakıp, "Haklısın," diye fısıldamak oldu.

"O bir canavar, biliyorsun," dedi usulca. "Onu ne kadar sevdiğini düşünürsen düşün, yine de bunu biliyorsun. Belki gerçekten esir edilmiştir ama bu halinden nefret etseydi, istediği anda kendini öldürebilirdi."

Karanlığın açtığı yaraların nasıl iyileştiğini hatırlayarak başımı salladım. "Ölmesine izin vereceklerini zannetmiyorum..."

"Haksız mıyım?"

"Değilsin," dedim çaresizce.

Bir eliyle yanağımı avuçladı. "Onun hakkında anlatılanları duydum. Aldandığın için seni suçlayamam. Fakat bana yardım etmezsen seni asla affetmem." Dudakları neşeli, vahşi bir gülüşle kıvrıldı. "Annemin de affetmeyeceğinden eminim."

Tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. Ona söylediğim sözleri yüzüme vurmaya sonuna kadar hakkı vardı ve benim aksime, muhtemelen doğruyu söylüyordu.

"Bana güveniyor," dedim. "Tanrıların hainleri nasıl yargıladığını biliyorsun."

"Birimize ihanet etmek zorundasın. Kimi seçeceğin, en çok kimi sevdiğine bağlı."

Ona baktım. Ignifex'e verdiğim sözü bozmamı, bana koşulsuz güvenmişken ona ihanet etmemi, kendimi bildim bileli beni karşılığında hiçbir şey beklemeden seven tek kişiyi öldürmemi istiyordu.

Astraia benim tek kardeşimdi, annemin tıpatıp aynısıydı. Bu dünyada canını en çok yaktığım kişiydi, hem de bunu hiç hak etmezken. Katledilmiş on binlerce canın intikamını almamı ve Arkadya'yı iblislerin şerrinden kurtarmamı istiyordu.

Babamın çalışma odasından gelen çığlıkları hatırladım. Gölgeler kendisine bakacak korkusuyla uyuyamadığında Astraia'ya sarılıp yattığım günleri hatırladım. Sessizce, *buna son vereceğim*, diye yemin ettiğim zamanları hatırladım.

Şüphesiz, insan yeminini de tutmalıydı.

"Nyx." Astraia yüzümü ellerinin arasına aldı. "Lütfen."

Bilmeliydim, diye düşündüm hissizce. *Sevdiğim bir şeye sonsuza dek sahip olabileceğimi nasıl düşünebildim?*

Astraia'nın parmaklarını sıkıca tutup, "Peki," dedim.

Parmaklarımızı birbirine doladık. Sanki göğsüm buz kesmişti.

"Yemin et bana," dedi Astraia, "Nazik Lord'u yok edeceğine, son prensi kurtarıp hepimizi özgür kılacağına, bana ve anneme olan sevginin üzerine, yukarıdaki tanrıların ve aşağıdaki Styx nehrinin üzerine yemin et."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Konuşmaya çalıştım fakat boğazım düğümlenmişti. Zihnim Ignifex'in anılarıyla doldu: Dudaklarıma değen dudakları. Yüzüğü parmağıma takan elleri. Karanlıkta, *lütfen*, derkenki sesi.

O da en az benim kadar değersizdi. İkimiz de kötü insanlardık, ikimiz de feda edilmesi gereken insanlardık.

"Yemin ederim." Sözcükler bir fısıltıdan farksız çıkmıştı ağzımdan. Sonra yutkunup daha kuvvetli konuştum. "Sana ve anneme olan sevgime ant olsun, yukarıdaki tanrılara ve aşağıdaki Styx nehrine ant olsun, Nazik Lord'u yok edip son prensi kurtaracak ve hepimizi özgür kılacağım."

"Ve?" diye üsteledi Astraia nazikçe.

"Ve... evin arkasındaki dereye de yemin olsun."

Kollarını bana doladı. "Teşekkürler."

Yüzümü omzuna gömdüm. Gözlerim yaşlarla dolmuştu ve ona karşı hissettiğim o soğuk nefretin her an yeniden

canlanmasını bekliyordum. Ama hissettiğim tek şey boşluktu, ta ki sonunda isteğimin gerçekleştiğini fark edene dek: Öfke duymadan kız kardeşimi sevmeyi öğrenmiştim. Karşılığındaysa her şeyimi kaybetmiştim.

Ignifex'in bu kaderi hem eğlenceli hem de uygun bulacağı geldi aklıma. Sonra ağlamaya başladım, tüm bedenim hıçkırıklarla sarsıla sarsıla ağladım, Astraia da bana sıkıca sarılıp ben sakinleşene dek sırtımı sıvazladı.

Babam ve Telomache teyzenin bizi bulması uzun sürmedi fakat kapıyı kilitledik ve dışarı çıkmayı reddettik. Babam kapıyı yumruklayıp Astraia'ya hemen açmasını emretti; artık ümitsiz vaka olduğumu anlaşmış olsa gerekti.

"Nazik Lord'un ölümünü planlıyoruz!" diye seslendi Astraia. "Gidin başımızdan!"

Zoraki gülümsedim. "Dilin epey hızlı sivrilmiş."

"İkizler birbirlerine benzer, değil mi?" Sesi neredeyse sevecen çıkmıştı, yeniden güldüm ancak sonraki sözleri yüzüme tokat gibi çarptı. "Niçin mezarlığa gittin?"

Yanağımı Ignifex'in omzuna dayayışım, Ignifex'in kolunu belime sarıp beni yakıcı fakat yumuşacık dudaklarıyla öpüşü geldi aklıma. Astraia'nın ikimizden de nefret ederek bunları izlediğini düşünmek tüm bedenimde kurtlar geziyormuş gibi hissetmeme neden oldu.

Fakat ona bir cevap borçluydum.

"Çünkü hep hayırsız bir evlat oldum. O... o evde daha da kötüleştim."

Astraia bir an bana baktı. *Onun yüzünden*, demek istediğini biliyordum fakat neyse ki bir şey demedi.

Devam ettim, "Hayatımda bir kez olsun annem için doğru bir şey yapmak istedim."

Astraia dudaklarını büzdü. "O niye seninle geldi?" diye sordu. Anlaşılan, hayatım boyunca annemizi hakkıyla sevmediğimi ima ettiğimi anlamamıştı ya da kabullenmişti.

"Ben istedim."

Öfkelendi. "Annemizin mezarına gülsün diye mi?"

Ellerimi yumruk yaptım. "Benimle beraber şaraptan içti," diye çıkıştıktan sonra dayanamayıp, "görmüşsündür; bizi yeterince gözetlemişsin," deyiverdim.

Astraia ayağa kalktı. "İsterse toprağa şarap yerine tüm kanını döksün, yine de bize olan borcunu ödeyemez."

"Öder demedim." Bakışlarımı yere dikip karanlıkta yatan cansız karılarını ve onu ardımda bırakırken Astraia'nın yüzünde beliren solgun kederi düşündüm. İkimiz de günahlarımızın bedelini ödeyemezdik.

"Artık sana güveniyor, değil mi?" Astraia da yere bakınca onunla göz göze gelmek zorunda olduğumu hissettim.

Bana güvenebilirsin, demiştim Ignifex'e, o da, *güveniyorum*, diye fısıldamıştı.

Bir şey demeden başımla onayladım.

"Bu iyi bir şey. Çünkü yaptığı onca şeyden sonra, ihanete uğramanın nasıl bir duygu olduğunu öğrenmeyi hak ediyor." Çarpık gülümsemesi kırık bir camı andırıyordu. "Bir gün ondan kurtulacaksın ve işte o zaman bana hak vereceksin."

Bir an sonra ayağa fırlamıştım, kalbim deli gibi atıyordu.

"Kötü ve affedilmez biri olduğunu inkâr etmiyorum." Sesim, uzun bir tünelin diğer ucundan geliyor gibiydi. "Fakat anneme temiz bir kalple saygımı sunmamı sağlayan da o. Ona iyi davranmayı öğrenmeseydim affını dilemek için buraya asla dönmez, seni ona tercih etmezdim. Yani istediğin kadar böbürlen –ikimizin de acı çektiğini görmek hakkın– ama sakın bana ondan kurtulacağımı söyleme. Sana yaptığım ve

bundan sonra yapacağım tüm iyilikler onun sayesinde. Ona kaç kez ihanet edersem edeyim, onu daima seveceğim."

Elimle ağzımı kapadım. İçim, istemeye cüret ettiğim şeyi açık açık söylemenin verdiği utançla doldu. Titreyen ellerimle Astraia'ya bakarken nefretin o soğuk dalgası hâlâ beni ele geçirmemiş, beni ağzına geleni söyleyecek ya da aklına eseni yapacak bir canavara çevirmemişti.

Astraia'nın yüzü ifadesizdi. Yavaşça bana uzandı; gerildim fakat tek yaptığı saçlarımı okşamak olunca gözlerimi yumdum. Nefretim olmadan kendimi terkedilmiş hissediyordum.

Astraia, "Yakında ölecek," dedi kulağıma. "O yüzden sana darılmadım."

"O halde artık plan yapmaya başlayabilir miyiz?" Sesim birazcık titremişti.

"Elbette. Bana öğrendiklerini anlat. İyilik yapmak dışında."

Böylece ona hikâyemi anlattım. Yani bir kısmını.

Karanlığın Ignifex'i nasıl diri diri yemeye çalıştığını, Ignifex'in geceyi atlatabilmek için nasıl bir yığın muma yahut kollarıma ihtiyacı olduğunu anlattım. Fakat onu koridorda nasıl bir başına bıraktığımı veya Ignifex'in bana nasıl "Lütfen" dediğini anlatmadım çünkü Ignifex'in acı çekmesi onu sevindirirdi ve ben buna katlanamazdım. Havanın Kalbi de dahil tüm kalpleri nasıl bulduğumu anlattım fakat tahmin edebileceği kadar kızarsam da orada ne yaptığımızı anlatmadım.

Özellikle Havanın Kalbi'ni bulmakla buraya gelmek arasında ne kadar oyalandığımı anlatmamaya dikkat ettim. Astraia ailemizin düşmanını sevdiğimi biliyordu fakat onu unutmayı ne kadar çok istediğimi bilmesine gerek yoktu. Yahut bunun ne kadar kolay olduğunu.

Sözümü bitirdikten sonra Astraia bir süre sessizce oturdu. Ardından, "Gölge'yi özgür bırakmalısın. Prens o, değil mi?" dedi.

Beş kadın öldürdü, diye düşündüm fakat Ignifex çok daha fazla kişiyi öldürmüştü ve nihayetinde ikisinin de bir önemi yoktu. Annemin intikamını alıp Arkadya'yı iblislerden kurtarmak dışında bir şey düşünmemeliydim.

"Evet," dedim.

"Araştırmalarım sırasında Şiir'in farklı bir versiyonunu buldum –yalnızca iki elyazmasında geçiyordu– fakat bir beyit daha vardı.

"Saf bir kalp ve saf bir öpücük,
Kılacak prensi özgür ve kutlu."

Homurdandım. "Bu doğru olsa bile bakire eller kadar imkânsız artık." Astraia bir şey diyecek gibi oldu. "Senin için de öyle. Kalbin zehirle dolmuş." Kaşlarımı çattım. "Hem önce Gölge'yi bulmam gerek. Ignifex onu nereye..." Ignifex'in Gölge'yi hapsetmekten zevk alabileceği tek bir yer olduğunu fark ettiğim anda sustum.

"Kapının arkasında," diye fısıldadım. "Typhon'un Çocukları'nın yanında." Ignifex'in birine böyle bir şey yapabileceği düşüncesi beni dehşete düşürdüyse de doğru olduğunu biliyordum.

"Eh, kolaymış o zaman, değil mi?" dedi Astraia. "Yüzük sende."

"Yani?"

Gözlerini devirdi. "O iblislere hükmedebiliyor. Yüzük sayesinde onun yerini aldın. Her şeyin üzerine bahse girerim, onlara sen de hükmedebilirsin."

"Hayatına da bahse girer misin?" diye mırıldandım fakat gözlerim yüzükteydi. Yüzük bana onun tabiatının ne kadarını

vermişti? Güçlerini paylaşmamı sağlamıştı; peki ya zayıflıklarını da paylaşmamı da sağladıysa? Kütüphanede artmaya başlayan gölgeleri fark edince tenim karıncalandı.

"Evet, daha fazlasına da girerim," dedi Astraia, yine ciddileşmişti.

"Hiç şüphem yoktu," dedim. "Düşünüyordum. Karanlığın onu yaktığını söylemiştim, hatırlıyor musun? Yüzük güçlerini paylaşmamı sağladığından karanlığın aynısını bana da yapabileceğinden şüpheleniyorum. Gölge canavarların karanlıktan korktuklarını çünkü karanlığın onlara kim olduklarını hatırlattığını söylemişti. Ignifex de karanlıkta bir ses duyduğunu ve sırf unuttuğu için hayatta kalabildiğini söylemişti." Gözlerinin içine baktım. "Her gece onu yemeye çalışan gerçeğin ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

21

Mum yakabileceğimiz bir odaya ihtiyacımız vardı –olur da karanlık gerçekten de beni öldürmeye çalışırsa diye– zira bunu kütüphanede yapamazdık.

Bu, babamla tekrar yüzleşmek zorunda kalacağım anlamına geliyordu. Kütüphaneden çıkmadan evvel içerideki kitapları uzun süre inceledim çünkü cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Babamın yüzüne bir kez daha nefretimi kusmak istemiyordum, Astraia gibi bana tiksintiyle bakmasını istemiyordum, ikimizin de her şey yolundaymış, hiçbir sorun yokmuş gibi davranmasını istemiyordum. Fakat her şeyden öte, ayaklarıma kapanıp af dilemesini, beni en başından beri sevdiğini söylemesini istiyordum ama bunun, olası tüm dünyalardaki en olasılıksız şey olduğunu biliyordum.

Meğer babam bizi kapının önünde bekliyormuş. Ne duymuş olabileceğini düşününce tüylerim bir kez daha diken diken oldu ancak omuzlarımı dikleştirip başımı kaldırarak gözlerinin içine bakmaktan geri durmadım.

"Nyx, ben..." diye söze başladı.

"Baba," dedim sözünü keserek. Onu zerre kadar umursamadığımı gösteren kısa ve onurlu bir konuşma yapmak istemiştim fakat kelimeleri peş peşe sıralayıverdim. "Nazik Lord'u yok edecek bir yol bulduk sayılır. Yalnız bu gece biraz deneme yapmalıyız, o yüzden bize bir kutu mum ödünç vereceğini umuyorum. Yarın yola koyulacağım ve her şey yolunda giderse akşama kalmadan görevimi tamamlamış olacağım. Elbette, büyük ihtimalle geri dönemeyeceğim, o nedenle ailem için ölmekten şeref duyduğumu ve aceleyle söylediğim o laflar yüzünden pişman olduğumu bilmeni isterim."

Neyse ki susmayı başardım. Her kelimeyi neşeli bir biçimde söylemeye özen göstermiştim fakat her biri kulağımda, *Lütfen beni bir kerecik sev*, diye çınlamıştı ve kıvrım kıvrım kıvranmak istemiştim.

Babam ağzını kapattı, bakışları bir Astraia'ya bir bana gidip geldi. "Ben yemeğe gelmek ister misin diye soracaktım," dedi sonunda. "Ama elbette istediğin kadar mum alabilirsin."

"Ah," dedim kendimi aptal gibi hissederek.

"Gelecek misin?" diye sordu babam.

Gözlerim yaşardı, aptallığıma doyamıyordum anlaşılan. "Elbette," diye mırıldandım dişlerimin arasından.

İşkenceden farksız bir yemekti. Annemin yemek odasındaki portresi babamın başının üstünden bana bakıyordu. Kuzu kızartmasıyla incirlerin tadı külden farksızdı. Hizmetçiler benden delicesine korkuyor, fal taşı gibi açılmış gözleriyle odaya hızlıca girip çıkıyorlardı. Telomache teyze masada değildi. "Kendini iyi hissetmiyor," demişti babam gözucuyla yan yan bana bakarak. Sohbet edecek konu açmak için elimizden geleni yapıyorduk fakat Nazik Lord'la kendi sonumdan bahsetmeme konusunda sessiz bir anlaşmaya vardığımızdan

geriye konuşacak pek bir şey kalmıyordu. Sessizlik uzadıkça, akşam yemeklerimizin kaçının Telomache teyzenin güncel bir konu hakkındaki açıklamaları ile Astraia'nın gününün nasıl geçtiğini bir bir anlatmasından ibaret olduğunu fark ettim.

İkinci yemek olarak elma getirdiler; Ignifex'in yapmaya çalıştığı, her seferinde devrilmeye mahkûm o aptal elma kulesi geldi aklıma, konuşamadım. Birdenbire, o ihtiyatsız an, bana yüzüğü vermesinden çok daha büyük bir güven göstergesi gibi göründü ve bir düşünce beynimde dönüp durdu: *O bana güvendi, bense ona ihanet edeceğim.*

Astraia elini elimin üstüne koydu. Sonra bitkin halde, gözlerini irice açarak gülümsedi; ya teselli veriyordu ya da tehdit ediyordu, bilemedim.

Babam meyve tabağına uzanıp bir elma aldı. "Elmanın simetrisi epey ilginçtir," dedi. "Sana daha geçen hafta yayınlanan monografiden bahsettim mi?"

Hayır, o sırada karını öldüren adamı öpmekle meşguldüm, diye düşündüm ama hâlâ söylemeyi reddettiğim şeyler vardı, o nedenle başımı kaldırıp, "Hayır. Anlat lütfen," dedim.

Babam yemek boyunca konuştu. Özür dilemedi. Kalmam için yalvarmadı, beni sevdiğini söylemedi, hatta kaderime dayanma gücüm olup olmadığını sormadı bile. Meslektaşlarının son Hermetik araştırmasından ve o araştırmayla ilişkili anekdotlarından bahsedip durdu ancak bunu Resurgandi'nin asıl görevini bir kez olsun zikretmeden yaptı. Öyle ki mutlak bilgi dışında gizli bir amaçları olmayan zararsız araştırmacı topluluğundan ibaret olduklarını düşünebilirdiniz.

Yemek bittiğinde güneş çekilmiş, ufukta hafif bir kızıllık kalmıştı; ne zaman bir gölgeye baksam tenim karıncalanıyordu ama belki de sadece korktuğum için böyle hissediyordum.

Sonra tavan arasına çıkıp deneyimizi uygulamanın vakti gelip çattı, babama bu deney için mum dışında başka herhangi bir şeye ihtiyacımız olmadığını söyledik. Hizmetçilerden biri çoktan büyük bir kutu balmumu koniğini götürmüştü oraya. Astraia elinde bir fenerle merdivenden çıkarken ben ilk basamakta duraksadım. Buradan gitmek istemiyordum fakat aramızdaki o tuhaf sessizlikler ve dile getirilmemiş, katlanılamaz gerçekler yüzünden de kalmak içimden gelmiyordu.

"İyi geceler, baba," dedim arkamı dönerek.

Babam, "Nyx," dedi usulca, hiç düşünmeden ona döndüm. "Keşke gitmek zorunda kalmasaydın."

Kalbim tekledi. Bir an uçuyormuşum gibi hissettim çünkü ilk kez bana böyle bir şey söylüyordu fakat sonra sessizlik beni yeniden yere indirdi çünkü başka bir şey dememişti ve asla demeyeceğinden de adım gibi emindim.

"Bir önemi yok." Bu sözler dilimden birer çakıltaşı gibi döküldü. Sonra zoraki gülümsemeye ve daha yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya çalıştım. "Bizim ne istediğimizin bir önemi yok. Nazik Lord muhakkak durdurulmalı, bunu yapacak olan da benim."

Tam bir af değildi bu, kaldı ki tam olarak af dilememişti.

Başıyla onayladı babam, yüzü sertleşti; sonra elini alnıma koyup, "Gidişin ve dönüşün efendisi Hermes'in dualarıyla git," diye fısıldadı.

Standart bir hayır duasıydı bu, otorite sahibi herkesin kullanabileceği türden: Bir babanın, bir öğretmenin, bir yöneticinin.

Gülümsemeye çalıştım. "*Ave atque vale*[9]," dedim. Tehlikeli bir Hermetik deneye girişmeden evvel Resurgandi'nin söylediği geleneksel veda sözüydü bu.

---

9 (Lat.) Selam ve dua ile. (ç.n.)

Sonra arkamı dönüp Astraia'nın peşinden koşarak merdiveni çıktım. Babamın yaptığı şey yüzünden gerçekten üzgün olduğunu sanmıyordum fakat onu bütünüyle suçlayamazdım. Zira Nazik Lord'u seviyordum ve bunun için gerçekten üzgün değildim.

"Yalnızca *ölüyor* gibi görünmeliyim," diye hatırlattım Astraia'ya.

"Biliyorum!" Asık suratıyla dönüp bana baktı. "Hatırlayamayacak kadar aptal yahut izleyemeyecek kadar zayıf olduğumu mu düşünüyorsun?"

Ellerimi kaldırıp yavaşça soluk vererek, "İkisi de değil," dedim. Döşeme tahtalarına bakarken Astraia'nın mumları hiç yakmamasından, ben yokken öğrendiği o küçük zalim gülüşüyle oturup acı çekişimi izlemesinden korktuğumu kendime itiraf etmek kolaydı. Gerçi böyle yapsa bile şikâyet edemezdim: Ben de aynısını Ignifex'e yapmıştım, üstelik daha beterlerini yapmayı planlıyordum.

Kendi çizdiğim kadere dayanamayacak kadar korkaksam, işte o zaman gerçek bir ahlaksız olurdum.

Odanın diğer ucunda yere doğru eğim yapan çatının tam altındaydık. Burada lamba yoktu, yalnız Astraia'nın feneri vardı ve fenerin titrek ışığında, bu biçimsiz oda, şimdiden bir kâbusun başlangıcı gibi görünmeye başlamıştı. Astraia kapının yanına kuruldu, mumlardan birini yakıp feneri söndürdü. Mum ciddi, solgun yüzüne titrek gölgeler düşürerek tuhaf bir heykel gibi görünmesine sebep oldu. Bir cevap bulmam gerektiği sürece acı çekmeme izin vereceğinden hiç kuşkum yoktu.

Dik oturup gözlerimi yumdum. Fakat kör kör beklemek katlanılmaz olduğundan açtım ancak Astraia'nın yüzüne

bakmaya da katlanamıyordum, o yüzden bakışlarımı gölgeli köşelere diktim. Nihayet kıpırdamadan oturduğumda yorgun olduğumu fark ettim; gözlerim batıyor, görüşüm bulanıklaşıyordu. İki de bir gölgelerin hareket etmeye başladıklarını gördüğümü zannedip korkuyla sarsılıyor, sonra bunun yalnızca loş ışık olduğunu ve yorgun gözlerimin bana oyun oynadığını anlıyordum. Sırtım ağrıyordu; bacaklarımdan biri uyuşmuştu; daima vücudumun bir bölümü kaşınıyor yahut gıdıklanıyor gibiydi ancak Astraia'nın önünde kendimi yuvarlana yuvarlana kaşımak istemiyordum.

Ignifex'in yüzüğünü taktım diye karanlığın onu yaktığı gibi beni de yakacağını, karanlıktaki sesin benimle de konuşacağını düşünmem belki de aptallıktı. Sırf birkaç gücünü kullanabiliyor olmam, doğasını da paylaştığım anlamına gelir miydi? *Bu yüzük parmağında olduğu sürece benim yerimde olacaksın*, demişti. Bana güvenmesi, onu kaderini yaşayacağım anlamına gelir miydi?

Ensem yeniden kaşınmaya başladı. Omurgamı karıncalandıran berbat bir kaşıntıydı bu. Dayanamayıp kaşımak için uzandım.

Parmaklarım karanlığa değdi.

Elimi derhal geri çektim fakat bir an sonra karanlık tüm vücudumu sardı. Kapının ardındaki gölgelere hiç benzemiyordu. Onlar soğuk, buz gibi bir hiçlikten ibaretken bu karanlık insanı asit gibi yakıyordu. Gözeneklerimden fışkırmış, kendi bedenimi bana düşman etmişlerdi; bu karanlıksa büsbütün yabancıydı, bedenimi dışarıdan ele geçiriyordu.

Typhon'un Çocukları dünyayı tamamen anlamsız kılmışlardı. Bu karanlıksa bana bir anlam yüklemek için buradaydı. Bedenimde, bir dilin hareketini andıran bir kıvraklıkla geziniyor, tenimde kızgın, kor kelimeler oluşturuyordu. Fakat

çektiğim acı, bir bedene ait olmayan o sese çaresizce karşılık
verme isteğimin yanında hiç kalıyordu.

Ne var ki kelimeleri anlayamıyordum. Tekrarlayamıyordum
bile bedenimde süzülüp kulaklarıma doluyor ve hafızamda
iz bir iz bırakmadan gözlerimden boşalıyorlardı.

Karanlıktaki sesi duyacağım ama onu anlayamayacağım
hiç aklıma gelmemişti.

İşe yaramıyor, diye düşündüm ve Astraia'ya seslenmeye,
tüm mumları yakıp beni kurtarmasını söylemeye çalıştım.
Çığlık atmaya çalıştım. Ancak ciğerlerimdeki hava bana ait
değildi artık; o anlaşılmaz sözleri tekrarlayıp duruyordu.

Yere yığılmıştım. Astraia tepemdeydi, bir an beni kurtara-
cağını zannettim. Sonra gözlerinin yerinde çukurlar olduğunu,
karanlığını gözyaşı misali o çukurlardan aktığını gördüm.
Dudakları bir gülücükle kıvrıldı. Gözlerimi kırpıştırdım, yok
oldu. Belki de hayal etmiştim.

Karanlık ağzıma dolup gözlerimi kapadı. Ürperip öğür-
düm ve sonra dünya yok oldu.

Kocaman bir mermer salon gördüm; kırmızı sütunlarının arasına
altın ışık demetleri düşüyordu ve öbür ucunda mozaik kaplı
bir platform vardı. Büyük bir kralın taht odasına benziyordu
ancak platformun üstünde taht yerine fildişi bir masa vardı,
masanın üstünde de küçük bir ahşap kutu. Yuvarlak odada
gördüğümle aynı kutuydu bu. Masanın yanında eski elbise-
lerden giymiş sert bakışlı bir kadın, kadının hemen önünde
de yerde, sırtı bana dönük oturan bir oğlan çocuğu vardı.

"Arkadya barbarların karşısında bir başına kaldığında,
barbarlar kıyılarımıza çıkıp şehirlerimizi yağmalamaya baş-
ladığında, atan Claudius'un Erinyeler'e başvurduğunu bili-
yorsun," dedi kadın. "Onlar, Adaletin Efendileri oldukları

kadar Hilenin Efendileri'dir de; üstelik tanrıların bile onlardan korktuğu söylenir, yine de halkını korumayı öyle çok istemiştir ki Claudius, onlarla pazarlık yapmıştır."

"Erinyeler de ona, kendilerine Pandora'nın kavanozunu getirirse bir dileğini gerçekleştireceklerini söylerler. Böylece Claudius yedi gün boyunca arar, bu sırada iblisler tüm muhafız birliğini öldürür, geriye yalnızca biri kalır ve Claudius sonunda kavanozu bulur," diye ezbere söyledi çocuk, tekdüze bir sesle. "Getirip Erinyeler'e verir ve Erinyeler de Arkadya'yı barbarlardan kurtarır. Böylece Claudius onlarla pazarlık yapıp hileye uğramayan tek kişi olur."

"Doğru," dedi kadın. "Fakat tahmin edebileceğinizden çok daha doğru. Zira Claudius'un yaptığı pazarlık bundan ibaret değildir. Onlara kavanozu götürdüğünde, Erinyeler ona barbarlara karşı tek bir zafer sözü verir. Ancak pazarlığı şu şekilde genişletirse yaşadığı süre boyunca, kendisinden sonra gelenlerin hükümdarlığı boyunca Arkadya'yı tüm istilacılardan koruyacaklarını söylerler: Arkadya'nın bütün kralları kavanoza bakmak zorundadır. Eğer kişinin kalbi Arkadya için her şeyi göze alabilecek kadar temizse, Typhon'un Çocukları ona hizmet edecek ve topraklarını tüm istilacılardan koruyacaktır. Ama temiz değilse –kendini halkından daha çok seviyorsa, nefret ve ihtiras ruhunu ele geçirmişse– o zaman onu kavanozun dibine çekip kendileriyle beraber sonsuza dek karanlığa hapsedeceklerdir ve Arkadya artık korunmayacaktır. Şayet kavanoza bakmaya cesaret edemeyen olursa aynı şekilde onu bulup kalbi ne kadar temiz olursa olsun onu yanlarına alacaklardır.

"Claudius kabul eder. Kavanoza bakar, kalbi de temizdir. Böylece Arkadya barbarlardan kurtulur ve bugüne dek fethedilememiş olarak kalır. Zira Claudius'un bütün vârisleri

kendini kanıtlamış ve Erinyeler'i aldatmıştır. Bu yüzden, prensim, taç giyme töreninizde aynı teste tabi tutulmaya kendinizi hazırlamalısınız."

Oğlanın yüzünü göremesem de sırtını dikleştirdiğini gördüm. Sesinin gerildiğini duydum. "Kavanoz kayıp. Bunu herkes biliyor."

"Kayıp değil." Kadın elini ahşap kutunun üstüne koydu. "Gizli. Her çağda yeni bir şekle bürünür."

"O... o sadece hükümdarlığın mücevher kutusu."

"Bir kral temiz bir kalpten daha üstün hangi mücevhere sahip olabilir? Günün birinde bu kutuyu açacak, içine bakacak ve yargılanacaksınız." Oğlana doğru eğildi. "Şimdi neden hep iyi bir prens olmak için çabalamanız gerektiğini anlıyor musunuz?"

"Ben prens olmak istemedim!"

Kadın tek kaşını kaldırdı. "Bunun önemi var mı?"

İkisi de buhar olup uçtu. Yetişkin bir adam sütunların arasından çıkageldi. Son prens Gölge'ydi bu; saçları beyaz değil siyahtı ama o gözleri nerede görsem tanırdım.

"Umurumda değil!" diye bağırdı omzunun üstünden. "Gönder onları buradan!"

"Onlar sizin *savaşçılarınız*." Siuet'in peşi sıra bir kadın göründü: Artık beyaz saçlıydı fakat çocukken ona öğüt verenle aynı kadındı. "Ömürleri boyunca, hatta ölene dek sizin yanınızda savaşmaya ant içmiş insanlar. Onları kovmakla sonsuza dek utanca mahkûm etmiş olacaksınız. Kaldı ki bu, kovduğunuz üçüncü savaşçı topluluğu. Böyle devam edemezsiniz. Bir prens asla..."

Gölge kadına döndü. "Bir prens asla nefret duymamalı, bana böyle öğretmemiş miydin? Ama ben onlardan nefret

ediyorum. Onlardan oldum olası nefret ettim, o yüzden gitsinler."

"Ama siz..."

"*Git.*"

Kadın iç geçirip gitti. Yalnız kalan prens kutuya korkuyla baktıktan sonra titreyen elleriyle yüzünü kapadı. Sonra havaya karıştı.

Masaya yöneldim, bu sırada oda yok oldu, sütunlar yıkılıp yerde biriken solgun ışıklara dönüştü.

Artık anlıyor musun? Ses, kulaklarıma dokunmadan zihnimde yankılandı. Kadın sesine benziyordu fakat insana ait olamayacak, çan benzeri bir tınısı da vardı. İçgüdüsel olarak Erinyeler'e ait olduğunu anlamıştım.

Nefret dolu bir kalp ve kendi kaderinden korkan, yaşamaya can atan bir beden; o hiçbir zaman saf olamadı. Böylece bize gelip Arkadya'yı istilacılardan korumaya devam eder, kendisini de karanlıkta tek başına kalmaktan kurtarırsak istediğimiz bedeli ödeyeceğini söyledi. Ses, akılsız fakat sevimli çocuğuyla konuşan bir anneninki gibi anlayışlı bir gülücüğün eşiğindeydi. *Ve şimdi asla yalnız değil zira tüm Arkadya, hiçbir istilacının onu bulamayacağı karanlıkta, kendisiyle beraber gizli.*

Tüm oda yok olmuştu artık; cama benzeyen bir ışık birikintisinin üstünde duruyordum, etrafım zifiri karanlıktı, masa ile kutu ise hemen önümdeydi.

Aşağıdaki yukarıdakine, yukarıdaki de aşağıdakine benzer.

Evin mantığına aykırı ihtişamının, kutunun içindeki mantıksızlığa kıyasla hiçbir değeri olmadığını anlamıştım. Tüm Arkadya evin içine, tüm ev de Typhon'un Çocukları'yla beraber bu kutunun içine hapsedilmişti ve bir zamanlar onlarla yalnız kalmaktan delicesine korkan son prens de yanlarındaydı.

Peki evdeki kutu neydi, Ignifex'in yasak olduğunu söy-
lediği kutu?

"Bu kutuyu açarsam," diye fısıldadım, "özgür kalacak *mıyız?"*

Onu açacak kişi sen değilsin.

"Gölge."

Evet. Fakat henüz değil.

"Neyi bekliyor? Doğum gününü mü?"

Etrafı bir kahkaha sesi doldurdu, serçenin olduğu bahçede *duyduğum* kahkahanın aynısıydı.

O ve kocan zıt kutuplar olarak birbirlerine bağlılar. Biri güçlü olduğu sürece diğeri aciz olmak zorunda. Ama biri ne kaybederse diğeri onu kazanır. Typhon'un Çocukları'nı çağırıp gücü bitene dek kocanı parçalamaları için kullan. Prens kaybettiği her şeyi geri kazandığında kutuyu açabilecek. Kutu açıldığında tüm Arkadya özgür kalacak. Ayrılış son bulacak ve Typhon'un Çocukları kutunun içine hapsolup bir daha asla insanlarınızı yağmalayamayacak.

Anlaşılan, tek yapmam gereken Astraia'ya ettiğim yemini tutmaktı. Bu iyi haberdi. Ama istemiyordum. Buna inanmak istemiyordum ama Ignifex bana Erinyeler'in iş işten geçtikten sonra doğruyu söylemeye bayıldıklarını söylemişti. Şimdi, Astraia'ya ettiğim yeminin acı tadı hâlâ dilimdeyken, artık çok geçti.

"Gölge'ye ne olacak?" diye sordum. "Korktuğu gibi o kutunun içine mi hapsolacak?"

O bedeli kocan ödeyecek.

Pandora gibi. Daima bir şey feda etmeniz gerekirdi; kendimi bildim bileli biliyordum bunu.

"Alevlerin arasında öğrendiğim şey bu muydu?" diye sorarken sesimin titremesine neden olan şey keder miydi yoksa öfke miydi, bilmiyordum.

Çoğunlukla.

Aklıma bahçedeki serçe geldi. Bizi kurtaracak bir yol bulmak için havuza bakmamı söylediğinde, sevdiğim kişiye ihanet etmem gerekeceğini kastediyor gibi bir hali yoktu.

O kuş sana yardım edemez. Onun bahçesinde yaşıyor. Onun kırıntılarını yiyor. Seni kurtarabileceğine gerçekten inanıyor musun?

Bu ihtimal aklıma bile gelmemişti fakat şimdi merak ediyordum da...

Sana iyi davrandı, dedi Erinyeler. *Sence bu ne anlama geliyor?*

Bunu, bir annenin, *yavrum, ocağa dokunursan yanarsın*, demesiyle aynı tonda söylemişti.

Cevabı adım gibi biliyordum. Kuşla ilgili yanlış bir şeyler vardı. Olmak zorundaydı. Çünkü bana umut vermişti. Sonunda çaresizliğe dönüşmeyen bir umudum ne zaman olmuştu ki? Aşkımı yaşama şansım Astraia'nın kalbini kırmıştı. Evi ziyaretim Ignifex'i öldürme yeminine dönmüştü.

Şimdiyse Gölge'nin, Astraia'nın, Damocles'in, sekiz ölü eşin, Elspeth'in ağabeyinin ve dokuz yüz yıl boyunca tüm Arkadya'nın çektiği acılardan ziyade kendi acım yüzünden öfkeliydim. Bu kadar bencil bir kalple herhangi bir umudum olmasını beklemeye ne hakkım vardı?

Şimdi ne yapacaksın?

Ses dört bir yanımdan konuşuyor, kulağıma, ciğerlerime ve kemiklerime kadar doluyordu. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Konuşmaya çalıştım fakat dilim uyuşuk ve ağırdı; yalnızca hafif bir inilti çıktı ağzımdan. Karanlık etrafımda titreşti.

"Evet," dedim güçlükle, bir dağın altından konuşur gibi. "Bunu... yapacağım."

...ve uyandığımı, başım kucağında yatarken Astraia'nın gözlerine baktığımı fark ettim.

"Neyi yapacaksın?" diye sordu Astraia, neredeyse şefkatli bir sesle.

Acıyan boğazımla, "Yapmam gerekeni," dedim.

22

Koridor tıpkı hatırladığım gibiydi: Gösterişli pervazlar, kıvranan figürlere ait freskler. İlerlerken ayak seslerim yankılanıyordu; gergince arkama bakıp durdum fakat Ignifex gelmedi.

Şafak sökmemişti henüz. Muhtemelen odasındaydı, dört bir yanı mumlarla çevriliydi. Kollarıma sokulup karanlıktan kendini koruyuşu geldi aklıma.

Astraia'ya yemin ettin. Arkadya'nın iyiliği için.

Kendimi yürümeye zorladım. O düşmandı. Onu durdurmak zorundaydım.

Kapı da tıpkı hatırladığım gibiydi: Küçük, tahta ve hayal dahi edilemez dehşetlerle dolu. Elimi tokmağın üstüne koydum. Ben dokununca elimin altında titremiş miydi?

Ya yüzük Typhon'un Çocukları'na hükmetmeme izin vermezse?

Layığını bulursun o zaman. Planladığın şey için. Ignifex bu yüzüğü bana sevgiyle ve güvenerek vermişti, bense onu yok etmek için kullanıyordum.

Söz verdin, diye hatırlattım kendime ve daha fazla tereddüde düşmeden kapıyı ardına kadar açtım.

Boşluk gözlerimi tırmaladı. Konuşmaya çalıştım fakat dudaklarımı kıpırdatamadım. Çok çok derinlerden bir şarkının yankılarını duyar gibi oldum.

Typhon'un Çocukları, diye düşündüm fakat dilim dönmedi. Derin bir nefes alıp yumruklarımı sıktım ve nihayet sözleri söyleyebildim: "*Typhon'un* ... Çocukları... bana Gölge'yi getirin."

Milyonlarca küçük ayak suda patır patır koşuyormuş, su fokurduyormuş gibi bir ses çıktı; sonra karanlık ikiye bölündü ve Gölge bana doğru tökezledi. Tam düşecekken yakalayıp ağırlığıyla geriye doğru sendeledikten sonra onu yere yatırdım.

Kıyafetleri yırtık pırtık ve eski püsküydü; parmakları, bir tabutun kapağını tırmalamaya çalışmış gibi kanıyordu ve kulakları ile burnunda da kan vardı, renksiz teniyle kıpkırmızı parlıyordu. Yüzününün tamamında ve ellerinde karanlığın Ignifex'in yüzünde bıraktığı o solgun, sarmal yara izleri vardı.

Fakat nefes alıyordu. Hâlâ hayattaydı; hâlâ onu ve tüm Arkadya'yı kurtarabilirdim.

Sağ elimi –yüzüklü olanı– alnına koyup elimden geldiğince buyurur gibi, "İyileş," dedim. Fakat bir şey olmadı; hâlâ hareketsizce yatıyor, deliksiz bir uykudaymışçasına göğsü şişip iniyordu.

"İyileş," dedim yeniden. "Uyan!" Fakat kıpırdamadı bile.

Kulağına eğilip, "Kim olduğunu biliyorum. Geri dön," diye fısıldadım.

Hiçbir şey olmadı.

Derken öpücüğümün onu nasıl konuşturduğunu hatırladım; sonra yarım düzine rivayet ile Ignifex'in Erinyeler'in ipucu bırakmayı ne kadar sevdiklerini söyleyişi geldi aklıma.

"Yalvarırım uyan," dedim ve nazikçe dudaklarını öptüm.

İç çekti. Gözleri açılmadı ancak yüzündeki yara izleri gözle görülür biçimde yok olmaya başladı. Küt küt atan kalbimle alnını, kulaklarını ve bir kez daha dudaklarını öptüm, bir an sonra yüzü diri ve iyileşmiş görünüyordu.

Ellerini tuttum. Kan tadına ve kokusuna aldırmamaya çalışarak parmaklarını birer birer öpünce, parmakları, dudaklarımın altında iyileşmeye başladı.

Bunu Ignifex yaptı, diye düşündüm bütün parmaklarını öperken. *Ignifex, ne kadar acı çekeceğini bile bile yaptı. İhanetimi hak ediyor.* Bu düşüncelere odaklanabilirsem yeterince güçlü olabilirdim.

Gölge'nin avuçlarını öpüp ellerini bıraktım. Artık iyileşmiş görünüyordu ancak hâlâ uyanmamıştı; böylece eğilip dudaklarını bir kez daha öptüm.

Bu kez hızlı, sarsıcı bir nefes çekerek uyandı. Fal taşı gibi açılmış şaşkın gözlerle bana baktı. Tıpkı Ateşin Kalbi'nde bana ihanet ederken ona baktığım gibi.

Ama o, o sırada Arkadya'yı kurtarmaya çalışıyordu. Şu anda ben de aynı sebeple Ignifex'e ihanet ediyordum.

Bir an dudakları sessizce kıpırdandı; sonra, gözlerini gözlerimden kaçırarak, "Buraya beni... cezalandırmaya mı geldin?" diye sordu.

Sesi bağırmaktan kısılmış, çatallaşmış gibiydi; midem kasıldı. Bunca zamandır ben kocamla günümü gün ederken o Typhon'un Çocukları'ndan işkence görüyordu.

"Hayır," deyip elini tuttum. "Hayır. Güvendesin."

Titreyip bakışlarını bana çevirdi. "Nyx," dedi soluk soluğa, sonra tekrarladı, "Buraya beni cezalandırmaya mı geldin?"

"Buraya," dedim titreyen sesimle, "seni kurtarmaya ve kocamı öldürmeye geldim."

Yavaşça doğrulup irkildi, sonra duvara yaslandı. "Teşekkür ederim."

Sesimdeki sertliği gizlemeye çalışmadım bile. "Mecburdum."

Gözlerimin içine baktı. "Biliyorsun."

"Evet," dedim. "Sen Arkadya'nın son prensisin. *Benim* prensimsin. Ben seni kurtaracağım, sen de hepimizi kurtaracaksın."

"Hayır," diye nefes verdi. "Bizi sen kurtaracaksın. Bunu yapabileceğini biliyordum." Beni çekip öptü.

Bana yaptıklarına rağmen öpücüğü gene de tüm benliğimi sardı. Artık aramızda ihanetinden daha fazlası vardı. Sağ elimi göğsüne koyup onu ittim.

"Sana yardım edeceğim," dedim alçak ve keskin bir sesle. Gözlerine bakamadığımdan parmağımda ışıldayan yüzüğe baktım. "Seni ve Arkadya'yı seçtim, dolayısıyla Ignifex'e ihanet edeceğim. Onun çaldığı her şeyi geri almak için onu yok edeceğim. Fakat seni değil, onu seviyorum ve senin değil, onun karısıyım."

Gölge usulca soluğunu bırakıp elimi tuttu. "O halde topla Typhon'un Çocukları'nı, gidip kocanı bulalım." Beni de beraberinde çekerek ayağa kalktı.

Elinden kurtuldum. "Onlara ihtiyacım olduğunu söylememiştim."

Bir şey demeden yüzüme baktı.

"Başından beri biliyordun," dedim umutsuz bir öfkeye bürünen sesimle. Herkes, her zaman ne yapmam gerektiğini biliyordu. Mutlu bir sona sahip olabileceğimi düşünmekle sadece kendimi kandırmıştım. "Ben Ignifex'e âşık olmadan söyleyemez miydin?"

"Ben hiçbir şeye karar veremem."

"Beni alevlerin arasına atmak dışında mı?"

"Hemen hemen hiçbir şeye." Gözleri kısıldı, sesi hatırladığım, o hor gören tınısına büründü. "Ben bilirim fakat harekete geçemem. O harekete geçer fakat hiçbir şey bilmez."

Gözlerimi kırpıştırdım. Aklımın bir köşesinde bir anı canlandı: Ateş vardı, hayır, lamba ışığıyla aydınlanmış bir yüzdü bu. Biri öfkeyle konuşuyordu.

Sonra yok oldu, belki de önemsiz bir şeydi, belli belirsiz hatırladığım bir rüyaydı sadece. Hem beni yapmam gereken şeyden alıkoyabilecek herhangi bir rüya yoktu. Erinyeler'in söylediği gibi, Ignifex güçlü olduğu sürece Gölge aciz kalacaktı. Gölge ise Arkadya'yı kurtarabilecek tek kişiydi.

Yüzümü buruşturup bir kez daha eşikten geçtim. Typhon'un Çocukları bir soluk kadar uzağımdaydı, sabırsızca titriyor lakin sınırı geçmeye teşebbüs etmiyorlardı.

Çünkü biliyorlardı. Yüzüğün bende olduğunu ve kendilerine sonsuza dek sürecek bir kurban hazırladığımı biliyorlardı.

Sağ elimle karanlığa uzandım. Gölge parmaklarımı, avcumu yakıp sarmaladı. Dişlerimi sıkıp bekledim. Birkaç dakika sonra elim hâlâ yanmasına ve kalbim deli gibi atmasına rağmen, acıdan gözüm kararmıyordu.

"Bana gelin," diye fısıldayınca Typhon'un Çocukları avcuma toplanıp minicik bir karanlık tohumuna dönüştüler,

tıpkı Pandora'nın kavanozunun dibindeki inci gibi. Elimi yumruk yaptım.

Kapının arkasında hâlâ karanlık vardı fakat korkunç değildi şimdi: Yalnız ışıksızlıktan ibaretti, o kadar.

Gölge'ye döndüm. "Beni izle," dedim. Sesim buz gibi çıkmıştı, çok uzaklardan geliyordu sanki.

Gölge, "Tek yapabildiğim bu," derken sesinde bir kez daha bir gülücüğün izleri vardı.

Sessizce arkamdan gelen Gölge'yle koridor boyunca yürüdüm. Öbür uçtaki kapının önüne gelince duraksayıp Ignifex'i düşündüm. Yüzünü hayal ettiğimde elim acıyla zonkladı; sanki Typhon'un Çocukları avcumu yarıp dışarı çıkmak ve Ignifex'i parçalayıp yutmak istiyorlardı.

"Az kaldı," diye mırıldandım onlara, boştaki elimi kapı tokmağının üstüne koyarak. Görevimi düşünmek artık yalnızca bomboş ve kararlı hissetmeme neden oluyordu. Elimdeki soğuk yanık kederimi alıp götürmüştü sanki.

İçimden, *Beni Ignifex'e götür*, diye geçirip kapıyı açtım.

Yokluğumda burada kalması beni şaşırtmamıştı. Sıra sıra yanan mumlar da beklenmedik değildi. Kapının eşiğinde kalakalmama neden olan şey odanın durumuydu. Tüm zemin kâğıt yığınlarıyla kaplıydı: Kütüphanedeki kitaplardan yırtılmış yarı yanık sayfalardı bunlar. Gümüş duvar kâğıdı kömürle yazılmış notlarla doluydu. Ignifex yatağımın ayakucuna çökmüş, endişeyle kâğıtları karıştırıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye solurken şaşırmış gibi yapmak zorunda kalmamıştım.

Ignifex birden kafasını kaldırıp bana baktı. "Nyx," dedi gözlerini kırpıştırarak. Gözbebekleri kocaman olmuştu. "Sen yokken ben... Erinyeler'in senin aracılığınla söylediği şey.

'Işığın adı karanlıktadır' demişlerdi. Annenin mezarına deneyeceğime yemin etmiştim. O yüzden bütün gece uyumadım. Sabaha kadar uğraştım. Neredeyse, neredeyse sesi hatırlıyordum." Sesi gezgin, kayıp bir şeydi. "Bizi kurtaracak bir yol var. Ah, bir hatırlayabilsem."

Kendimi kapıya gerilmiş bir örümcek ağı gibi hissettim; cereyanda titriyordum, kıpırdasam kopacaktım. Bir gün daha bekleseydim, önceki günlerde biraz daha fazladan çabalasaydım, belki de Ignifex karanlığa göğüs germiş ve hatırlamış olacaktı. Belki de hepimizi kurtaracak bir yol bulmuş olacaktı. Ancak şimdi onu yok etmeye yeminliydim.

Belki de kendisi yok olmadan Arkadya'yı kurtarmanın hiçbir yolu olmadığını hatırlardı. Gerçek ne olursa olsun, artık önemi yoktu.

Ignifex ayağa kalktı, hafiften sendeledi, sonunda Gölge'nin arkamda durduğunu fark etti.

"Ne?.." diye söze başladı fakat sesi beni kendime getirdi. İki adımda odanın öbür ucuna gidip onu öpücüğümle susturdum. Kollarımı ona sımsıkı doladım; kürekkemiğine, omurgasının hafif çıkıntısına dokununca neyi yok edecek olduğumun katı gerçekliği beni neredeyse yolumdan döndürüyordu.

Ancak onu yok etmezsem son prens asla bir bütün olmayacaktı. Kimse Arkadya'yı kurtaramayacaktı. Üstelik kız kardeşime yemin etmiştim.

"Özür dilerim," diye fısıldayınca, Ignifex anlamış gibi, parmaklarımın altında kaskatı kesildi. Hiç beklemeden, yüksek sesle, "Gücünü kesin," deyip avcumu açtım.

Typhon'un Çocukları parmaklarımın arasından fırladı. Ignifex'i sıkıca tuttum –ya kaçmasını engellemek içindi ya da kaderini paylaşmak, bilmiyordum– ancak dondurucu soğuk-

taki gölgeler bedenlerimizin arasına sızıp Ignifex'in etrafını sardılar. Sonra onu sürüklemeye başladılar. Kollarımdan kurtuldu; tekrar dokunabilmek için debelenirken bir an bileğini yakaladım –ve o da korkudan fal taşı gibi açılmış gözleriyle benim bileğimi tuttu– sonra onu benden alıp duvara yapıştırdılar. Dizlerimin bağı çözüldü, yere yığıldım. Cesaretimi toplayıp ona bakmam birkaç kalp atışı sürdü.

Gölgeler Ignifex'i duvara yaslamışlardı. Binlerce minik parmaklarıyla onu kavrıyor, tırmalıyorlardı. Sol yanı yok olmuştu; lime lime uçları kanamıyor, sise karışıyordu.

İmkânsız bir şekilde hâlâ hayattaydı. Beni kendine âşık eden o vahşi, muzip gülüşüyle gülümsüyordu.

"Bilginin yarısına karşılık gücümün yarısı," dedi Gölge'ye. "Pek de kötü bir pazarlık sayılmaz. Hiç değilse şimdi neden karılarıma göz diktiğini anlayabiliyorum." Elinden geriye kalanı uzattı. "Tut elimi. Buna bir son ver. Tüm karılarım senin olsun."

Gölge sol elini uzatıp bir adım öne çıkınca sağ tarafı yok oluverdi. Tıpkı Ignifex gibi gülümsüyordu.

"Dur," dedim ayağa kalkmaya çalışarak çünkü bu doğru değildi. Hâlâ sersem gibiydim ancak burada ters giden bir şeyler vardı. Gölge'nin kendinden çalınanları geri alması gerekiyordu. Vücudunun yarısını kaybetmesi değil. Kocamın gülüşünü kazanması değil.

Parmak uçları birbirine değince odadaki tüm mumlar alev aldı. Ellerini birleştirip parmaklarını birbirlerine kenetlediler. Bütün oda ışıkla doldu.

Böylece Gölge'nin bana Ateşin Kalbi'nde gösterdiği o son görüntüyü; yeniden unutana dek kalbimi binlerce parçaya ayıran görüntüyü hatırladım.

Bir kez daha eski sarayın koridorunu gördüm ancak şimdi gece vaktiydi. Duvarda tek bir lamba yanıyordu ve o titrek ışıkta son prensin kutunun önünde dizlerinin üstüne çöktüğünü gördüm.

"Ey, Erinyeler," dedi dişlerinin arasından. "Ey, Havanın ve Kanın Anlayışlı Halkı. Ey Hile ve Adaletin Efendileri. Bana yardım edin."

Yalnız düzensiz soluklarının böldüğü sessizlik giderek uzadı fakat prens bekledi. Sonunda koridordan bir rüzgâr esip prensin saçlarını dağıttı, taşlar uğuldadı. Rüzgârın içinde binlerce minik ışık uçuşuyordu ve o ışıklar kahkaha atıyordu.

Sonra ışıklar bir araya toplandı, birleşti ve bir kadın siluetine büründü. Kadının saçları aydan, gözleri ateştendi; şimşek kadar güzel ve korkunçtu.

"Demek Claudius'un son vârisi sensin," dedi. "Soyuna bahşettiğimiz hediyeyi beğendin mi? Saygınlığını kanıtlayan tüm krallara bahşettiğimiz harikulade korumayı?"

Yüzü ciddi bir ifadeye bürünmüş olan prens onurlu bir şekilde ayağa kalkıp kadının karşısına geçti.

"Fakat sen saygın bir prens değilsin, değil mi?" Prensin yanağını okşadı. "Beni bu yüzden mi çağırdın?"

Prens, mağrur ifadesini kaybederek derin bir nefes verdi. "Lütfen. Kalbimdeki nefreti al benden. Bedeli neyse ödemeye razıyım, yeter ki Arkadya güvende olsun, ben de o kutuda bir başıma kalmak zorunda kalmayayım."

Kadın gülümseyip prensin çenesini avuçlarının arasına aldı. "Elbette," dedi. "Bizler bahşedenler değil miyiz? Bu gece kutuyu açacak ama içinde bir başına kalmayacaksın

ve ömrün boyunca asla istila edilemeyecek bir Arkadya'ya hükmedeceksin. Lakin şunu bil: Bu geceden sonra kutuyu bir daha asla açmamalısın, yoksa tüm pazarlıklar iptal olur. Zaman bu ana geri akar ve sen de sonsuza dek gölgelere hapsolursun, bizi hiç çağırmamışçasına."

Prens başıyla onayladı. "Açmayacağım. Ne olursa olsun."

"O halde öp beni," dedi kadın, "öp ki pazarlık tamamlansın."

Prens kadını hızlıca ve sertçe öptü. Kadın gülüp, "Kutuyu aç, prensim," dedi.

Prens yavaşça masaya yaklaşıp kutunun mandalını indirdi ve kapağını açtı.

Kutunun içinden gölgeler fırladı: Typhon'un Çocukları'ydı, binlercesi... Şunu söylüyorlardı:

Dokuz eşittir hanene hükmetmiş krallar,
Şimdi hepsi de uğradı ihanete, hey.

Daha fazlası ve daha fazlası çıktı kutudan, sonsuz bir siyah nehir gibiydiler; duvarlarda ve sütunlarda gezinip arkalarında minicik tırnak izleri bırakıyorlardı, minicik tiz sesleri kulaklarımda bir avuç dolusu tırnak gibiydi.

"Hayır!" diye bağırdı prens fakat kadın onu omuzlarından tuttu.

"Dileğin buydu, prensim. Biz de yerine getirdik."

Prens kadından kurtulmaya çalışsa da kadının kolları demirden farksızdı. O prensi sıkıca tutarken prensin çığlıkları şatoda yankılanıp yeri ve sütunları titretti, bu sırada koridorun sonunda alevler belirmeye başladı. Başlarının üstündeki tavandan taş parçaları düşüp mermer zemini çatlattı. Sonra sütunlardan biri çöktü, ardından onu bir diğeri izledi.

Az evvel çığlık atıp kadına karşı koymaya çalışan prens, şimdi sessizce diz çökmüş, görmeyen gözlerle şatosunun yıkılışını izliyordu. Aniden bir gürültü koptu, sonra aynı hızla kesildi; sanki bir duvar sessizce yıkılmıştı, böylece Arkadya'nın kutunun içine girdiğini ve parşömen gökyüzünün üstüne kapandığını anladım.

Kadın prense gülümseyip, "Kimse Arkadya'yı fethedemeyecek, sen de asla o kutunun içinde yalnız kalmayacaksın. İyilik değil de ne bu?" Bir kez daha yüzünü ellerinin arasına aldı. "Şimdi tüm nefretini kalbinden söküp alacağım."

Kadın ellerini birbirine bastırıp ayırdı. Ancak *onu* da ayırmıştı: Belli belirsiz, şekil değiştiren bir karaltı yere düştü, yüzü bulanıktı ancak gözleri masmaviydi; Gölge'ydi bu. Ve tepesinde Ignifex duruyordu, kırmızı gözlüydü ve hatırladığım gülüşüyle gülüyordu.

Uyandım.

Ve nihayet gerçeği biliyordum.

Ayağa kalkarken Ignifex'in bu gerçeği bana söylediğini fark ettim. Erinyeler cevapları hep ortalara bırakırlardı. Onu kurtaracağını düşündüğü için sevgilisini öldüren Dadı Anna'nın hikâyesini dinleyerek büyümüştüm. Yalnız Tom'un, annesine inandığı için hep aptalın teki olduğunu düşünmüştüm: Kuşkusuz Brigit'in ona iyilik yapmayacağını anlamalıydı. Bir tanrıça da olsa, aşkına ihanet edip bundan cezasız kurtulamayacağını bilmeliydi.

Belki de dünyasını kurtardığını düşünmüştü.

Tıpkı onun gibi, ben de kendi aşkıma ihanet edip esaretine sebep olmuştum. Karanlıkta bir başına.

Oda kurtların saldırısına uğramış gibiydi; tüm eşyalar parçalanmış, yastıklar ve perdeler yırtılmıştı. Mumların ta-

mamı erimiş, duvarlar alazlanıp isle kaplanmıştı. Ignifex de Gölge de ortalıkta yoktu.

Kapıya koştum. Nerede olduklarını biliyordum. *Onun* nereye gittiğini biliyordum.

Kapının tokmağını tutup, *beni yuvarlak odaya götür*, dedim. Ama kapıyı açtığımda karşımda büyük balo salonunu, yani Suyun Kalbi'ni buldum; gün doğsa da içi su ve ışıklarla doluydu. Koştum fakat ayağım suya değer değmez su kabarıp dalgalandı. Sendeleyip düştüm; ardından üzerime bir dalga vurup beni suyun dibine itti.

Çırpınıp suyun üstüne çıkmaya çalışsam da su beni öldürmeye kararlı, canlı bir varlıkmışçasına beni geri çekti; belki de gerçekten canlıydı ya da öyle sayılırdı. Bu ev, gelmiş geçmiş en büyük Hermetik çalışmaydı ve tüm zamanların en iyi işiydi. Şimdi bozulmak üzere olduğundan çıldırıyor olsa gerekti.

Dolayısıyla Suyun Kalbi'nden kurtulmanın tek yolu, kalbin gücünü etkisiz kılmaktı.

Babamla birlikte çalışma odasında oturup dolmakalem ve mürekkeple mühürleri çizdiğimiz zamanları hatırladım. Gözlerim kapalıyken yapabildiğim ilk seferde çizimimi beğendiğini alelen dile getirmişti, ben de saatlerce kendi kendime gülümsemiştim çünkü o ilk zamanlarda sevgisini kazanabileceğime hâlâ inanıyordum.

Ellerimi havaya kaldırdım. Yavaşça, dikkatlice, etkisiz bırakan mührü suya çizmeye başladım. Parmaklarım hareket ederken su dalgalanıp duruldu, sonra ardımda parıldayan izler bıraktığımı gördüm. Ciğerlerim yanıyordu ama yavaşça hareket etmeye çalıştım çünkü bunu yanlış yapma lüksüm yoktu.

Parmaklarımı birleştirerek mührü tamamladım. Parıldayar
izler göz kamaştırıcı biçimde ışıdı, ardından su yok oldu v
pat diye balo salonun kuru zemine düştüm.

Birkaç saniyeliğine tek yapabildiğim güçlükle solumal
oldu; ardından ayağa fırlayıp koşmaya başladım. Her şey kar
makarışıktı: Sıradaki yer seraydı, ondan sonrakiyse iki oday
da çıkmayan bir koridor. Sonra kendimi büyük merdivend
buldum ancak çevresindeki duvarlar boydan boya çatlamıştı
Ben merdivenden çıkarken arkamdan birer birer yıkıldılar
Son anda son basamağa çıkıp bir an olsun duraksamadar
önüme gelen ilk kapıyı açtım.

Yuvarlak odaya girdim ancak parşömen kubbe yoktu
Tepemde yalnızca boşluk, karanlık vardı; o boşluktan serin
bir rüzgâr esince hâlâ sırılsıklam olduğumu hatırladım. Ar
kadya, odanın tam ortasındaydı; çevresinde küçük bir ışık
kırıntısı parlıyordu, minicikti, dokunsam kırılacakmış gib
görünüyordu.

Odanın diğer ucunda Ignifex'i gördüm; üstünde yırtık
pırtık paltosuyla kutuyu sıkı sıkı tutuyordu.

Hayır. Gözleri mavi ve insancıldı. Solgun ve durgun yü-
züyle odanın öbür ucundan bana bakan kişi Ignifex değil,
son prensti.

"Nyx," diye soluyup bir elini havaya kaldırdı. Gölgeler
beni yakalayıp bileklerimden duvara yapıştırdılar.

"Yapma!" diye bağırdım. "Kutuyu açma sakın yoksa
sonsuza dek içine hapsolursun..."

"Çünkü pazarlığım bozulur ve tüm Arkadya özgürlü-
ğüne kavuşur. Typhon'un Çocukları bir daha kimseye zarar
veremez. İstediğin buydu, değil mi?" Yavaşça yanıma geldi.
"Bir zamanlar ben de bunu istiyordum. Şimdi tekrar istemem
gerek." Sesi Gölge'ninki gibi yumuşak ve hüzünlüydü ancak

bütünüyle Ignifex'e ait olan bir ifadeyle gülümsedi. "Olmadı, bu uğurda ölürüm."

Şimdi tam önümdeydi, kutu hâlâ elindeydi.

"Ama ölmeyeceksin," diye fısıldadım.

"Zaman geriye akınca annen de ölmeyecek." Hâlâ o yumuşacık, hüzünlü, yatıştırılamaz ses.

"Babanı çaresizken gördüm." Gene o gülücük. "Eminim bir şey bulacaktır. Belki bu kez daha iyi bir plan yapar."

Hiç ayrılmamış, Nazik Lord tarafından hiç hükmedilmemiş yahut iblisler tarafından yağmalanmamış bir Arkadya'da annem, Damocles ve binlerce kişi daha hayatta olacaktı. Belki Astraia ve ben de olacaktık ve eğer olursak, şüphesiz, birbirimizi yüreğimizde kin olmaksızın sevecektik. Böylece tüm çocukluk hayallerim gerçeklemiş olacaktı. Fakat...

"Seni hatırlamayacağım," diye fısıldadım.

"Biliyorum," dedi kutunun üstünden uzanırken. Bir elini yanağıma koyup parmaklarıyla saçlarımı kavrayarak beni öptü.

Tuhaf, çaresiz bir öpücüktü; acıtana dek saçımı çekmişti, kollarım duvara dayalı olmaktan ağrıyordu ve kalbim korkudan olduğu kadar arzudan da küt küt atıyordu. Ama bir daha asla parmaklarını saçlarımın arasında, dudaklarını dudaklarımda hissedemeyecektim, bu yüzden onu son nefesimi alır gibi öptüm.

Sonra benden uzaklaştı. Onu durduramadım.

"Teşekkürler," dedi, "beni kurtarmaya çalıştığın için."

"Bekle!" diye bağırdım. "Sen dedin ki, onlar dedi ki, adını tahmin edebilirsem özgür kalacaksın. Değil mi?"

Bir adım daha geri çekildi. "O pazarlığı yaparken adımı söküp attım ben. Bir daha kimse bulamaz."

Kütüphanedeki paramparça elyazmalarını hatırladım. İçlerindeki tüm isimler yakılmıştı.

"Olsun," diye fısıldadım. "Ben seni tanıyorum." Kutuyu açtı. Işık dışarıya fırlayıp odanın tüm köşelerini doldururken, "*Seni tanıyorum!*" diye bağırdım.

Sonra her yer karardı.



23

Denedim. Karanlık üstüme çökerken kocamın adını hatırlamak için delicesine çabaladım.

Sevdiğim kişinin adını hatırlamak için delicesine çabaladım. Çabaladım...

Ama ne için?

Yalnızdım ve anılarıma tutunacak ellerim yoktu. Anılarım, adım yoktu. Tek bildiğim, her şeyden çok sevdiğim birini kaybettiğimdi (ki bu, tüm karanlıklardan daha derin ve daha soğuktu).

Sonra onu kaybettiğimi de unuttum.

Zaman geriye aktı. Bedeller ödenmedi.

Dünya değişti.



24

Ağlayarak uyandım.

Neredeyse kalbim kırılmış gibi hıçkıra hıçkıra ağlamıyordum ama. Sırtüstü yatıyor, mutlak kesinliğin sessiz, umutsuz gözyaşlarını akıtıyordum. Sonsuz bir keder denizinde akıntıya kapılmış gibiydim. Gördüğüm rüya bir an zihnimde canlandı: Suyun altındaydım, yüzmeye çalışıyordum... hayır, gölgelerin arasında kaybolmuştum... solgun bir yüz vardı, yoksa kuş muydu?..

"Nyx. Ne oldu?" Astraia'nın sesiyle anılarımdan sıyrıldım. Yatağımın başucundaydı, endişeyle bana bakıyordu. Seher vaktinin solgun mavi ışığı saçında ışıldıyor, beyaz geceliğinin fırfırlarına vuruyordu.

"Hiç." Beni ağlarken görmesinden utanarak doğrulup gözlerimi ovuşturdum. Şefkati hak etmiyordum özellikle de onun şefkatini...

Hayır. Bu düşünce rüyama aitti; bunu fark eder etmez de yok oldu. Hatırlamaya çalıştım fakat görüntüler kayboldu.

Hisler de parmaklarımın arasından bir bir kayıyordu; bütünüyle perişan olduğumu biliyordum ama tek hatırladığım bu duygunun nasıl bir şey olduğuydu: Buz gibi rüzgârda titremek yerine kara camın ardından bakmak gibi.

"Nyx?"

Başımı salladım. "Sadece bir rüyaydı."

Astraia anlayışlı bir şekilde dudaklarını büzdü. "Bugünü ben de sevmiyorum."

Oflayarak yataktan çıktım. "Sorun *bugün* değil," dedim. Pencerenin önünde bir kuş ötünce irkildim. Normalde kuş seslerini çok severdim fakat bugün bu ses beni rahatsız etmişti. "Mezarlığa ayak basar basmaz ağlayan sensin. Ben sadece rüya gördüm."

Astraia bir an duraksadı. "Bu gece yüzünden üzgün değilsin."

Perdeleri açıp yüzüme vuran gün ışığına karşı gözlerimi kıstım. "Değilim," dedim.

Astraia arkamdan sımsıkı sarıldı. "Güzel," dedi kulağıma. "Çünkü kaçmana izin vermem. Bu gece evleniyorsun. İster köy yansın, ister sular seller aksın."

...ateş suyun ölümünden...

Zihnimde yankılanan bu sözler, hayatımda ilk defa bana Hermetik derslerimi hatırlatmamış, onun yerine bir sürü kapısı ve koridoru ile havada süzülen ışıkları olan gizli bir yeri ve birinin gözlerinde dans eden alevleri anımsatmıştı.

Başka bir rüya olsa gerekti, zaten hatırlamaya çalıştığım anda yok oldu. Pencereyi açıp ciğerlerimi serin sabah havasıyla doldurdum. Kuş cıvıltıları şimdi çok daha yakındaydı: Yüzlerce serçe, sonbahar renklerine bürünmüş huş ağaçlarının dallarına tünemişti ve tepedeki gökyüzü, tek bir bulut dahi olmaksızın sonsuz bir mavilikte uzanıyordu.

"Evleniyorum," diye fısıldadım mavi gökyüzüne dalıp giderek, sonra Astraia beni giyinmem için çekiştirdi.

Hastalığı onu bizden ayırmadan evvel annemi çok az hatırlıyordum. Fakat Ölüler Günü'nü onunla andığım bir yıl yoktu aklımda. Hatırladığım ilk mezarlık ziyareti, ölümünden hemen sonrakiydi. O güne dair anılarım bölük pörçüktü: Boynumu kaşındıran sert, siyah yas elbisesi; Astraia'nın sonu gelmeyen, umutsuz burun çekişleri; mezarlığın ve yepyeni yazıtının üstüne bıçak keskinliğinde gölgeler düşüren parlak, mevsimsiz güneş ışığı.

"THISBE TRISKELION," diye yazmıştı babam, hemen altında da, "OMNES UNA MANET NOX ERGO AMATA MANE ME," yazıyordu.

Bir gecedir ki bekler herkesi; bu yüzden sevgilim, bekle beni.

Ayrı düşmüş âşıklarla ilgili bir şiirin dizesiydi. Biri, diğerini Styx nehrinin diğer ucunda bekliyordu. Bu kelimeleri yüzlerce kez görmüştüm ama bugün onlara bakarken –yıllanmaktan aşınmış kenarlarıyla– bana yeni gibi... uğursuz gibi gelmişlerdi. Çaresiz, solgun bir yüzün üstüne kapanan kıvrım kıvrım gölgelerin görüntüsünü aklımdan silemiyordum.

"Nyx!"

Gözlerimi kırpıştırdım. Astraia kaşlarını çatmış, şarap şişesini bana uzatıyordu. Hızlıca alıp koyu kırmızı şarabı içtim; tadı yoğun ve baharatlıydı. Bana soğuk bir güz günü yanan odun kokusunu anımsatmıştı, ne var ki bugün hava –o ilk Ölüler Günü'ndeki gibi– şaşırtıcı derecede sıcaktı.

Astraia bana tuhaf tuhaf baksa da bir şey söylemedi. Mezarlıktayken fazla konuşmazdı zaten; hiçbirimiz konuşmazdık fakat ailenin gevezesi o olduğundan sessizliği bilhassa can

yakıcıydı. Hiç değilse artık babam ile Telomache teyzeye pis pis bakmıyordu; tıpkı geçen sene nişanlandıklarını açıkladıktan sonra yaptığı gibi. Epey tuhaf bir dönemdi zira daha neşeli, daha uysal bir evlat olmaya alışık değildim.

"Nyx, hayatım," dedi Telomache teyze. Eli şiş karnının üstündeydi; eli ne zaman boş kalsa karnını okşuyordu, babamın çocuğunu taşıyacak kadar şanslı olduğuna inanamıyormuş gibi. "Sıradaki ilahiyi okumayacak mısın?"

Yüzüme tokat yemişçesine, önce ilahiyi okumam, *sonra* şarabı içmem gerektiğini hatırladım; şarabı mideye indirip öncesinde ya da sonrasında ilahiyi okumadan aptal aptal dalıp gitmem gerektiğini değil. Ölülere ithaf ettiğimiz ilahiyi okurken yüzüm ısındı. İlk dizeleri kekeleyerek okudum fakat sonra ritmi yakalayıp kendimi alçak sesli, hüzünlü şarkıya bıraktım.

Ta ki hepsinin hâlâ beni izlediğini fark edene dek. Astraia gülmemeye çalışırcasına bir elini ağzına bastırmıştı. Telomache teyze dudaklarını büzmüş, babamsa Telomache teyzenin yeni annemiz olacağını söylemesiyle Astraia'nın Telomache teyzeye tükürdüğü günden beri yüzünde görmediğim o soğuk şaşkınlıkla bakıyordu.

Bir an orada değilmişim de bir pencereden başka bir dünyaya, nefret edilmeyi hak eden hayırsız bir evlat olduğum bambaşka bir dünyaya bakıyormuşum gibi hissettim.

Ama öyleydin.

Bu düşünce nefes almak kadar kolay girdi aklıma ve bir an sonra kayboldu, ben de nihayet cenaze ilahilerinden birini değil, bir köylü türküsü söylediğimi fark ettim: Dadı Anna'nın Yalnız Tom'a yaktığı bir ağıttı. Kıtaların çoğunda öpücüklerini ne kadar özlediğinden bahsediyordu bu, herhangi bir mezar başı için uygunsuz olurdu ancak şarkı Dadı Anna'nın onun

yasını sonsuza dek tutacağına yemin etmesiyle, "ve başka birini seveceğime kurtlar kemirsin gözlerimi," denmesiyle bitiyordu. Annemin mezarı başında, babamla ikinci karısının önünde bu şarkıyı söylemek korkunç bir hakaretti.

Ayağa fırladım. Midem bulanıyor, kalbim adeta kulaklarımda atıyordu. Ağzımı açtım fakat aklıma gelen tek söz, *sizden nefret ediyorum*, oldu. Bu sözler yanlış ve mantıksızdı. Arkamı dönüp koşmaya başladım. Kuru yapraklar ayağımın altında çatırdıyor, gözlerim akamayan yaşlarla yanıyordu.

Mezarlığın kapısından çıkar çıkmaz durdum, nefes nefese kalmıştım. Hıçkırıklara boğulacak gibiydim ancak gözlerimden tek damla yaş akmadı.

Yanlış bir şeyler vardı. Her sonbahar karamsarlaşırdım, özellikle de Ölüler Günü'nde –gerçi kim öyle olmazdı– ancak bu yıl her zamankinden daha beterdi. Bu yıl, tüm dünya bana öylesine yanlış geliyordu ki çığlık atmak istiyordum.

"Mezar başı terbiyesizliği ödülü senindir."

Astraia'nın sesiyle yerimden sıçradım. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, arkamda duruyordu. Yanakları, yabancıların tatlı olduğunu düşündükleri, benimse kurnazlıktan olduğunu bildiğim bir şekilde hafiften gamzeliydi.

"Eh," dedim, "geçen yıl tüm dikkatleri sen üzerine çekmiştin."

Son Ölüler Günü, tükürük olayından yalnızca birkaç gün sonraydı. O sıralar ailenin herkesle konuşan tek üyesi bendim.

Astraia bakışlarını benden ayırmadı. "Babamın seni gece boyunca eve hapsetmesini sağlamaya çalışıyorsan şimdiden bunu yapmak istemediğini söyle gitsin. Sen en sevilen evlat olarak kalırsın, ben de ilk planımı uygularım."

Dişlerimin arasından nefes verdim. "En sevilen evladın sen olduğunu gayet iyi biliyorsun, ayrıca yalnızca *sen* böyle

sinsice bir şeyi kasten yaptığımı düşünürsün. Fikrimi değiştirmedim. Bu gece yüzünden endişeli de değilim. Ben sadece... sadece..."

"Annem mi?"

"Hayır," dedim kestirip atarak.

Astraia omuz silkti. "Eh, madem işime yarayacaksın, o halde seni kurtarmam daha mantıklı olur." Bir elini alnıma koydu. "Şuna bak. Başına güneş geçmiş, neredeyse bayılacaksın. Ne söylediğinin farkında olmaman çok normal."

Eline vurup ittim.

"Söyledim ya, ben iyiyim."

"Nyx." Bana, iri gözleriyle şefkatle baktı. "Bu geceyi bir aile kavgasıyla mı geçirmek istersin yoksa evlenerek mi?"

İtiraz edecek oldum. Sonra kapattım. "Ben oturayım o zaman."

"Güzel." Yanağıma pat pat vurdu. "Her an bayılıverecekmişsin gibi görünme yeter."

Oflayıp yere oturdum. O hiç utanmadan yalan söylemek için mezarlığa koşarken ben soğuk taş duvara yaslanıp gözlerimi yumdum. Yanağımda dokunduğu yer hâlâ sızlıyordu; Astraia bana daima sarılır, saçlarımı okşar ya da ellerimi tutardı; yüzüme hemen hemen hiç dokunmazdı.

O halde niçin çenemi tutan bir çift elin hissettirdiklerini anımsamıştım?

25

"İyi olduğundan emin misin, hayatım?"

Nakışımın üstüne eğilmedim fakat az kalmıştı. Telomache teyzenin anne gibi davranma çabaları her defasında kaçmak istememe neden oluyordu, özellikle de çoğunlukla içten olduğunu anladığımdan beri hiç katlanamıyordum.

Hayır, lahana gülleri yine midemi bulandırdı, demek geldi içimden. Ama Telomache teyze duvar kâğıtlarını kendisi seçmiş, bunu da keyifle yapmıştı. Hiç değilse kendi odama yapıştırmasına engel olabilmiştim.

"Ben gayet iyiyim, teyze," dedim saate kaçamak bir bakış atarak: Dört buçuktu. Günbatımına az kalmıştı. "Fakat gidip Astraia'nın hazırlanmasına yardım etmek isterim."

"Elbette." Telomache teyze gülümseyip sol elini karnının üstüne koydu. Çocuk nihayet doğduğunda ne yapacaktı?

Nakışımı kanepenin yanındaki küçük masanın üstüne bıraktım. İkindi vakitleri salonda nakış işlemek yeni bir gelenekti: Geçen yıl, Astraia hâlâ siyahlar içinde evde somurturken,

birimizin, hepimiz birbirimizle çok iyi geçiniyormuşuz gibi davranması gerektiğine karar vermiştim. O gün bugündür, nakış işlemekten veya teyzemin arkadaşlığından zevk almayı öğrenemediysem de bana iyilik dilerken çoğunlukla samimi olduğunu öğrenmiştim ve bu, ona katlanmama yardımcı oluyordu. Az da olsa.

Telomache teyze de benimle beraber kalktı fakat benden farksız olarak o, bunu, oflaya puflaya yapmıştı; ne var ki bu ses bile muzaffer bir tonla dökülmüştü dudaklarından. Sabah bulantılarını bile seviyordu kadın, karnı büyüdükçe daha da neşe doluyordu.

Gerçi onu suçlayamazdım. Neredeyse yirmi yıl boyunca merhum kız kardeşinin gölgesinde yaşadıktan sonra nihayet babamla evlenmekle kalmamış, bir de –Hermetik mucizeler sağ olsun– erkek çocuğuna hamile kalmıştı. Üstelik annemin babama asla veremediği tek şey buydu.

Ama yine de beni rahatsız ettiği zamanlar oluyordu. Neyse ki sahte gülücüklere artık alışmaya başlamıştım.

"Benimle nakış işlediğin için teşekkür ederim," dedim her zamanki gibi. Bu kelimeler uzun bir süre evvel kulağıma mekanik birer saçmalık gibi gelmeye başladıysa da Telomache teyze her seferinde ciddiye almış görünüyordu.

"Rica ederim." Telomache teyze kadar kayış suratlı birinin yüzünün ışıldadığını söylemek ne denli doğru olurdu bilinmez ama hemen hemen öyle sayılırdı. "Çeyiz sandığın için de bir şeyler işlemeye başlasak mı artık?"

"Olur," dedim, "ama şimdi gidip Astraia'ya yardım etmeliyim." Ve bir kez daha annemin benim yaşımdayken yalnızca evli bir kadın değil, bir de anne olduğunu, o gencecik evlenmişken benim bu yaşımda bir kez olsun flört dahi etmediğimi vesaire söylemesine fırsat bırakmadan odadan kaçtım.

Hiç değilse yarın bekârlığım için bir bahanem olacaktı. Zira bu gece Yalnız Tom'la evlenecektim.

Eski bir köylü geleneğiydi bu. Güneş batar batmaz köylüler bir şenlik ateşi yakar, Dadı Anna'yla tek gecelik kavuşmaları için dönen Yalnız Tom'u temsil etmesi için kurdelelerle süslenmiş bir korkuluk getirirlerdi. Sonra bir genç kız Dadı Anna'nın yerine Yalnız Tom'la evlenir, ardından ikili festivalin kral ve kraliçesi ilan edilirdi. Gün batmadan hemen önce Yalnız Tom yakılır, kızsa bir dahaki seneye kadar onun karısı olarak kalırdı. Kış gündönümünde kıza özel ballı kekler yapılır, baharda çiçek direğinin çevresindeki dansı o kız başlatırdı fakat bir dahaki Ölüler Günü'ne dek kimseyle evlenemezdi.

Telomache teyze, ne zaman kurayla gelin belirleme vakti gelse başını sallar, kendi kendine söylenirdi. Fakat annem şenliğe katılmış, hatta on altı yaşındayken Yalnız Tom'un karısı olmuştu, böylece Astraia'yla beraber on üçümüze bastığımızda isimlerimizi yazdırmıştık. Henüz seçilenimiz olmamıştı ancak köyün geri kalanıyla beraber şenlik ateşinin etrafınfa dans etmiş, arpa şarabını mideye indirmiştik.

Ta ki geçen hafta kura çekilip de Astraia'nın ismi çıkana dek. Astraia gözleri yaşlı, bana gelip babam önümüzdeki ay Lyceum'dan döner dönmez Adamastos'un onunla konuşmayı planladığını ve evlenmek için bir yıl daha bekleyemeyeceklerini söylemişti.

Ardından babamı öldürmek ve on altı tane sokak kedisi toplamakla başlayan bir plandan bahsetmişti.

Kafasına bir tane vurup, "Aptal. Gelin dediğin daima duvaklı olur, değil mi? Ben senin yerine giderim, iş işten geçene dek kimse anlamaz bile," demiştim.

Böylece planımızı yapmıştık ve şimdi birkaç saat içinde evlenecektim. Merdivenden çıkarken kendi kendime sırıttım.

Yarın bir araba dolusu laf işiteceğime şüphe yoktu fakat hiç değilse bir yıl boyunca Telomache teyzenin çöpçatanlıklarıyla uğraşmak zorunda kalmayacaktım.

Ne var ki odama çıktığımda Astraia'nın çöpçatanlık yapası tutmuştu. Hizmetçiler bizi giydirirken çenesini tuttuysa da onlar gider gitmez bana sırıttı.

"Geçen hafta Deiphobos *ve* Edwin babamla senin için konuşmuşlar," dedi karyola direklerinden birine yaslanarak. "İlgilenmediğinden emin misin? Zira Edwin denize açıldığından epey para biriktirmiş, eh, Deiphobos da Lyceum'da sınıf birincisiydi, üstelik ikisi de çok yakışıklı."

Şans getirmesi için saçlarımıza bağlayacağımız işlemeli kurdeleleri seçerken iç geçirdim. "Sen de başlama. Hem Yalnız Tom'la evlenmek üzereyim, unuttun mu?"

"Karar vermekte zorlanıyorsan ikisine de sahip olabilirsin. Tedbir tanrılarının bunun için duası yok muydu?

"Astraia!"

"Ay, nasıl unuttum, sen ikisiyle de evlenemezsin ki, prensini beklemeye söz verdin."

"O zaman *yedi* yaşındaydım," diye mırıldandım kurdeleleri saçıma bağlamaya başlayarak. Astraia yardıma gelirken sırıttı.

"Sana sarılacak, seni öpecek, karanlıktaki ışığın olacak..."

Astraia bana ilk kez sataşmıyordu fakat *karanlık* kelimesi birdenbire tüylerimi diken diken etmişti; ellerimi masaya vurmamla saç fırçası ve küçük kavanozlar zangırdadı. "Kes sesini, küçük kurbağa!"

Astraia şaşkınlık içinde kalakaldı. Çocukken çok sık kavga ederdik fakat yıllardır ona sesimi yükseltmemiştim.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Astraia gözlerini devirip yanağımı öptü. "Dilin biraz zehirli olmasaydı benim kardeşim olmazdın."

Aynada göz göze geldik. "Yüreğinde bir miktar zehir olmasaydı sen de benim kardeşim olmazdın. Söyle bakayım, Lily Martin'i köyden attırmak için ne yaptın?"

Manda gözlü, balıketinde ve söylentilere bakılırsa yollu Lily Martin, değirmencinin kızıydı. Ve durduk yere akrabalarını ziyarete gitmeden evvel Adamostos'u baştan çıkarmak için elinden geleni yapmıştı.

Astraia kıkırdadı. "Sadece teyzesine mektup yazıp, Lily'nin üvey ağabeyinin kendisiyle epey fazla zaman geçirdiğini söyledim, teyzesi de sağ olsun, diğer tüm yaşlı akrabalar gibi terbiyesizin teki olduğundan, Lily'yi çocuğun sapkın arzularından kurtarmayı görev edindi."

"Adamastos'un bu denli hilekâr bir karısı olacağından haberi var mı?" diye sordum.

"Ah, isterse kabul etmesin." Astraia'nın gülüşü ziyadesiyle gizemli ve tatminkârdı.

Kahkaha attım fakat bir şey söylemedim. Astraia'dan epey korkuyor gibi görünen Adamastos kendi halinde, iyi bir oğlandı ancak Astraia'dan asla vazgeçmeyişine bakılırsa, başına ne gibi bir bela aldığının farkında olsa gerekti.

Pencerenin önünde bir kuş cıvıldadı. Sesi tatlıydı lakin birdenbire çığlık atasım, ağlayasım yahut bir şeyler kırasım geldi.

Derin bir nefes alıp rahatlamaya çalıştım. Karamsarlığın sırası değildi şimdi. Kurtaracak bir kız kardeşim vardı.

Bu düşünce birden çok tanıdık geldi. Fakat nedenini anlayamadım.

Aşağı indiğimizde –ikimiz de kırmızı ipek giymiştik, Astraia'nın bir de kırmızı tül duvağı vardı– babam ve Telo-

mache teyze bizi bekliyordu. Babam her zamanki gibi soğuk görünüyordu ancak bir elini nazikçe Telomache teyzenin omzuna koymuştu.

"İkiniz de çok güzel görünüyorsunuz," dedi Telomache teyze.

"Beni *göremiyorsun* ki," dedi Astraia, ben de fırsattan istifade duvağı başından çekip aldım. Bana sırıtıp muzaffer bir bakış attıktan sonra koşup babama sarıldı, babam da iç geçirip onu göğsüne bastırdı.

Sonra, "Çok güzel olmuşsun," deyip alnına bir öpücük kondurdu. Ardından bana baktı. "Nyx. Bugün eğitmeninle konuştum. Senin için Lyceum'a bir niyet mektubu yazmasını istedim, o da kabul etti."

İçimden dans etmek gelirken başımla onaylayıp duvağı sıkıca tuttum ve dudaklarımı birbirine bastırdım. "Teşekkür ederim, baba."

Babam gülümseyip Astraia'nın alnını bir kez daha öptü. Onun üzerine düştüğü kadar üzerime düşmezdi hiç fakat benimle iftihar ettiği gibi de onunla iftihar etmezdi. Bu bilgi zaman zaman beni hüzünlendirse de artık kafama takmıyordum.

"Gitsek iyi olacak," dedim. Babam Astraia'yı bırakınca, Astraia kısacık bir an Telomache teyzenin öpücüklerine maruz kaldıktan sonra yanıma koştu.

El ele dışarı çıktık. Güneş yeni batmıştı; varla yok arası bir ışık gökyüzünü terk etmeyi reddetse de yıldızlar parıldamaya başlamışlardı bile.

Tanrıların gözleriymişçesine, diye düşündüm ve bu cümleyi nerede okuduğumu hatırlamaya çalıştım. Eski bir şiirde geçiyordu belki de.

Astraia elimi çekiştirdi. "Yıldızları daha önce de gördün."

"Biliyorum," diye mırıldandım yavaşça peşinden giderken.

Omzunun üstünden bakıp sırıttı. "Yoksa gerçek aşkının evine mi bakıyordun?"

Şato aklıma bile gelmemişti fakat şimdi o söyleyince, kendimi doğuya, kararan göğe karşı siluetler oluşturan eski şatonun kalıntılarının bulunduğu tepeye bakmaktan alıkoyamadım.

Kadim kralların bir gecede yerle bir olan evini yeniden inşa etmeye yeltenen tek bir kişi bile çıkmamıştı. O günlere ait kayıtlar hemen hemen kaybolduysa da efsaneler şöyleydi: Dokuz yüz yıl önce Arkadya, topraklarını Hermetik sanatlarla koruyan bilge ve adil bir kral soyu tarafından yönetilirmiş. Lakin bir gece kral ölüm döşeğindeyken korkunç bir şey olmuş: Bir lanet ya da bir canavar –efsanelere göre farklılık gösterirdi– tüm şatoyu yerle yeksan etmiş, ardından tüm Arkadya'yı yerle yeksan edecekmiş ki Son Prens kendini Erinyeler'e sunmuş. Yaptığı pazarlık şöyleymiş: Kendisi bir hayalet olarak şatoya bağlı olduğu sürece onu yıkan kötülük her neyse o da oraya bağlı kalacakmış. Dolayısıyla şato bir daha asla yeniden inşa edilemeyecekmiş, kral soyu sonsuza dek son bulacakmış fakat Arkadya daima güvende olacakmış.

Hikâyeler her seferinde şöyle biterdi: Son Prens, bazı geceler kalıntıların arasında yürür. Onu görür de adını söylerseniz –Marcus Valerius Lux– dönüp sizinle konuşur, zira halkının güvende olup olmadığını bilmek ister. Ancak şafak söktüğünde ortadan kaybolmak zorundadır.

Bu hikâyeyi ilk kez yedi yaşındayken duymuş, tüm günü ağlayarak geçirdikten sonra Son Prens'i bulup onunla evleneceğimi beyan etmiştim. Sonraki yıllarda sık sık şatoya kaçıp yıkık taşların arasında oynamıştım. Onunla karşılaşmanın nasıl bir şey olacağını merak edip yarı özlem dolu yarı korkarak adını defalarca söylemiştim. Derken bir gece bir Hermetik

lambayla babamın köstekli saatini aşırıp Telomache teyze beni yatırdıktan sonra gizlice şatoya kaçmıştım. Paltoma rağmen titreye titreye taşların üzerinde oturmuş, saatin gece yarısını vurmasını beklemiştim.

Ancak adını zikrettiğimde kimse cevap vermemişti. İşte o zaman bir efsaneye âşık olduğumu düşünmekle ne kadar aptallık ettiğimi anlamıştım. Ağlayarak eve dönmüş, bir daha da şatonun olduğu tarafa bile bakmamıştım.

Köy meydanı meşalelerle aydınlatılmış, çevresi sarmaşık ve buğday demetlerinden oluşan şeritlerle donatılmıştı. Yalnız Tom'la Brigit'in amblemleriydi bunlar. Ortada devasa bir şenlik ateşi yanarken sol tarafta daha küçük pişirme ateşleri vardı; üzerlerinde iki adet kuzu ile büyük bir tencere geleneksel kestane çorbası pişiyordu. Zengin, baharatlı aromaları havaya yayılıp prova yapan kemancıların gürültüsüne –ve insanların uğultusuna, zira köyün yarısı meydandaydı– karışıyordu. Çoğu, şenlik ateşini çevreleyen masalardaki yerlerini almıştı bile ama kadınlardan bazıları hâlâ hazırlık yapmak için koşuşturuyor, bu sırada çocuklar da ayaklarına dolanıyordu. Yaşlı olsun genç olsun, herkesin bileğinde, kollarında veya saçında kurdeleler vardı. Tıpkı Yalnız Tom'unki gibi.

Tam meydana varmak üzereydik ki Büyükanne Hubbard arkamızdan bize yetişti. Kendisi de bir zamanlar Yalnız Tom'un geliniydi; ön dişlerinden biri eksik, iriyarı bir kadındı ve şimdilerde yalnızca şifacılıkla uğraşmıyordu, aynı zamanda tedbir tanrılarının bizim köydeki ilk rahibesi de sayılırdı.

"Duvağın nerede bakayım senin, aşüfte?" diye sordu Astraia'ya. Gri saçlarından kurdeleler sarkıyor, gözlerinin önünde sallanıyordu.

"Özür dilerim!" dedi Astraia. "Gece o kadar güzel ki rüzgârı yüzümde hissetmek istedim."

"Hele bir tanrıyı beklet, bak o zaman yüzünde hissettiğin elimin ağırlığı olmuyor mu?" Büyükannenin arkasında üç genç adam korkuluğu sırtlamış, meydana götürüyordu.

Gülümsedim. "Ben onu hemen hazırlarım," deyip Astraia'yı gölgelerin arasında kalan bir köşeye çektim. Gözden uzaklaştığımızda, "Bence şüphelendi," diye fısıldadım.

Astraia omuz sikti. "Muhtemelen ama son iki haftadır her gün ona taze bitki götürüyorum."

"Kadına rüşvet mi veriyorsun?"

"İşe yaradıktan sonra neden olmasın?" Duvağı ellerimin arasından çekip aldı ve başıma geçirdi. "Kızarsan iyi olur yoksa herkes senin ben olmadığımı anlar."

"Astraia, bu dünyada senin yüzünü kızartabilecek tek bir şey dahi olduğunu zannetmiyorum. Hem zaten duvağım olacak." Ellerini tuttum. "*Sen* kimseye görünme, yeter."

Loş ışıkla tiril tiril duvak birleşince Astraia'nın gülüşünü güçlükle görebildim. "Bol şans!"

Büyükanne Hubbard ters ters baktıysa da beni meydanın ortasındaki şenlik ateşine götürürken bir şey söylemedi. Ben meydana girip ana masaya oturunca büyük bir alkış koptu zira artık şenlik başlayabilirdi. Bir grup genç kız ateşin etrafında el ele tutuşup yalnızca geleneksel düğün ilahilerini değil, yer yıl bu gece söylenen sayı sayma şarkısını da okudular.

Sana dokuzu söyleyeceğim, hey!
Nedir senin dokuzun, hey?
Dokuz eşittir dokuz parlak akçe,
Göreceğiz göğü hep birlikte, hey.

Şarkının sözlerini iyi biliyordum çünkü bu şarkı aynı zamanda bir ninniydi de; hastalığı onu bizden koparmadan evvel annem bize sık sık söylerdi ve daima favorilerimden biri olmuştu.

Dört eşittir kapındaki semboller,
Göreceğiz göğü hep birlikte, hey.

Ancak o sözler, şimdi isimsiz bir dehşetle ve belli belirsiz hatırladığım bir kederle tir tir titrememe neden oluyordu. Kızlar dizeleri sıraladıkça daha da kötüleşiyordum. Ben artık nefes dahi alamazken şarkının sonuna geldiler.

Bir eşittir tek ve yalnız,
Ve ebediyen kalmalıdır yapayalnız.

Aptalca davrandığımı, ağlanacak bir şey olmadığını biliyordum fakat kendime engel olamıyordum. Duvağımın altında oturmuş, ilk aşkını kaybeden bir kız gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Şarkının sözleri zihnimde yankılanıyordu ve onları daha evvel binlerce kez duymama rağmen şimdi ani ve büsbütün bir çaresizlik gibi geliyordu kulağıma.

"Gelini getirin!" diye duyurdu Büyükanne Hubbard. Bir alkış daha koptu. Bir an sersemledikten sonra ayağa kalkıp yanı başında korkuluk Yalnız Tom ile şenlik ateşinin tam karşısında oturan büyükannenin yanına gittim.

Büyükanne bana gülümsedi. Alevlerin ateşi kırış kırış yüzünde titreyince ansızın bir korkuya kapıldım.

"Elini uzat, kızım." Sağ elimi uzatınca yüzüğün soğuk, katı ağırlığını avcumda hissettim. "Bu yüzükle birlikte elinde ne tuttuğunu biliyor musun?"

Ne söylemem gerektiğini biliyordum: *Toprağın altındaki efendimizin elini tutuyorum.* Ama kelimeler boğazıma dizilmiş, bir türlü çıkmıyordu. Bu yüzük eski bir ata yadigârıydı, çoktan unutulmuş bir lord tarafından köye hediye edilmişti. Ölüler Günü'ne katıldığımız her yıl gelinin parmağına takıldığına şahit olmuştum. Şimdiyse kendi gözlerimle *görüyordum.* Ağır bir altın yüzüktü, gül şeklinde bir mühür gibi hakkedilmişti.

Burnuma dolan taze, isli güz havasıyla yüzüğe bakakaldım. Bir yerlerde bir kuş öttü ve çok uzaktan gelircesine şarkı söyleyen bir kızın tatlı mı tatlı, nefes nefese kalmış sesini işittim:

Dağlar eriyip okyanuslar yansa da,
Aşkın armağanları seni yine de bulur.

Altın, parlak ve bütünüyle gerçek olan yüzüğe baktım ve hatırladım.

Kız kardeşim evde hıçkıra hıçkıra ağlarken bir heykelle evlendiğimi hatırladım. Hem bir haraç hem de bir silah olarak yetiştirildiğimi ve bu yüzüğü aldığımı hatırladım. Sevgiyle.

Kocamı hatırladım; sevdiğim, tiksindiğim ve nefret ettiğim kocamı.

Kulaklarım uğulduyordu, bayılacak gibiydim. *Alay etmeye bayılırlar,* demişti Ignifex, sahiden de öylelerdi. *Cevapları hep ortaya, herkesin görebileceği fakat kimsenin görmediği yerlere bırakmaya.*

Bırakmışlardı da. Herkes Son Prens'in hikâyesini bilirdi, herkes Yalnız Tom'un hikâyesini bilirdi fakat ne anlattığını kimse bilmezdi.

Büyükanne, "Edecek bir yeminin yok muydu, kızım?" dedi.

İnsanlar Son Prens'in hâlâ şatosunun kalıntılarında dolaştığını söylerdi. İsmini seslenirseniz geleceğini. Brigit'in Yalnız Tom'u yılda sadece bir defa saldığını söylerlerdi. Böylece geliniyle buluşabileceğini.

Ve daima adildirler.

Yüzüğü alıp parmağıma taktım, sonra duvağımı kaldırıp asla var olmamış bir zamanda söylediğim sözleri yineledim.

"Nereye gidersen geleceğim, ölürsen öleceğim ve *oraya gömüleceğim.*"

Sonra ormana koşmaya başladım.

26

İnsanların arkamdan bağırdığını ve peşimden geldiklerini duydum fakat çok geçmeden izimi kaybettirdim. Durmaksızın koştum. Gece yarısına kadar şatoya ulaşmam gerekiyordu. Efsanenin bu kısmı yalan olabilirdi ancak riske atamazdım. Ömrüm boyunca etrafım Erinyeler'in alaycı ipuçlarıyla çevrili olmasına rağmen onları görmezden gelerek yaşamıştım. Artık öyle yapmayacaktım.

Nihayet yavaşlayıp yürümeye başladım fakat karanlığa doğru azimle ilerlemekten vazgeçmeden, bacaklarım yana yana, sırtımdan ter boşala boşala yokuşu tırmandım. Şimdi yolu izliyordum –yeterince güvenli görünüyordu, hem bu yöne kaçacağım kimin aklına gelirdi?– ancak ay ışığı etrafı pek aydınlatmadığından yolumu şaşırmaktan korkuyordum.

Sonunda tepeye vardım. Bir an duraksayıp soluklandıktan sonra şatonun yıkık dökük kemerinin altından tökezleyerek geçip yere yığılıverdim. Yokuş çıkmaktan sıcak basmıştı ve

bacaklarım tutmuyordu. Çimenlere uzanıp uyumak istesem de kendimi zorlayıp doğruldum ve etrafıma bakındım.

Dört bir yanım zifiri karanlık ve çekirge sesleriyle doluydu.

"Erinyeler!" diye bağırdım geceye. "Neredesiniz? Siz hep pazarlık yapmak istemez misiniz?"

Cevap gelmedi. Dişlerimi sıkıp bekledim. Bekledim. Kuruyan terim derimi kaşındırıyordu. Soğukta tir tir titriyordum. Sonunda delirip delirmediğimi, diğer hayata ait anılarımın birer sanrıdan ibaret olup olmadığını merak etmeye başladım.

Belki de hepsi gerçekti ve yılda bir kez dahi olsa kutudan çıkmasına izin vereceklerini düşünmekle delilik ediyordum. Beyhude yere tuttuğum çocukluk nöbetimi hatırladım. O zaman ilkbahardı fakat belki de onu hangi gece beklediğimin bir önemi yoktu. Belki de Son Prens'i kurtarmaya dair tek şansım o evde olduğum zamandı ve ben o şansı yitirdiğimden bir daha asla şansım olmayacaktı.

Karanlık yayıldı. Tüm hayatımı ne yaptığımı ve ne kaybettiğimi bilerek, Ignifex'in, –Gölge'nin– kocamın karanlıkta acı çektiğini ve bundan asla ama asla kurtulamayacağını bilerek yaşadığımı hayal ettim.

Sonra ağlamaya başladım fakat fazla uzun sürmedi. Gözyaşlarımı silip beklemeye devam ettim. Her şeye rağmen hatırlamıştım. Şimdi vazgeçemezdim. Gerekirse ömrümün sonuna dek her gün buraya gelirdim. Kimi sevmiştim, ne yapmıştım biliyordum ve hayatımda ilk defa doğru bir şey istiyordum: Dolayısıyla bu dünyadaki hiçbir şey bana engel olamazdı.

Ancak uyuyakalabilirdim.

Uzunca bir süre dayandım. Kimi zaman dimdik oturup iri iri açtığım gözlerimle karanlığı izledim, kimi zamansa ayağa kalkıp zıpladım ve hem uyuşukluğumu gidermek hem de ısınmak için ellerimi soğuk havada savurup durdum.

Ancak sonunda düşünemeyecek kadar yorgun düştüm. Sonra sırtımı birkaç dakikalığına taşlara dayamaktan zarar gelmeyeceğini karar verdim. Gözlerimi birkaç dakikalığına dinlendirebileceğimi düşündüm ancak uyuyakalmıştım.

Tiz ve yüksek bir kuş cıvıltısıyla uyandım. Serçe'yle konuşmamı hatırlayınca yüreğim ağzımda, yerimden fırladım.

Derken karanlığın içinden gelen nal seslerini duydum ve ağaçların arasında yanıp sönen bir ışık gördüm.

Bir an sonra ayağa kalkmış, kalıntıların bir köşesine saklanmıştım. Ormandan çıkıp kalıntıların arasına girdiklerini gördüm: Gölgelerden vücut bulmuş atların sırtında, ışık ve havadan olma, parıldayan bir grup insan. Çevrelerindeki ağaçlardan daha keskin, daha sağlam, daha gerçek görünüyorlardı. Ellerinde meşale yoktu fakat ışık ve rüzgâr etraflarını sarmalamıştı; önlerinden geçerken ağaçların yaprakları onlara güldü, karşılığında onlar da gülüp şarkı söylediler.

Biri dışında. Belki de kendi ışığı olmadığından, parıldayan bir atın sırtındaydı. Yüzüne gölgeler düşüyordu, başı önde, sessizce duruyordu.

At durdu. Öndeki kadın inince gölgeli adam da indi. Kadın adama döndü.

"Ee, lordum," dedi buzun üstünde parlayan gün ışığı gibi bir sesle. "Mutlu musunuz?"

Adam bir şey söylemeden başıyla onayladı.

"O halde karanlığınıza dönünüz." Kadın kutuyu uzatınca adam tek eliyle kutuyu almaya uzandı.

İşte o zaman ona çarptım.

Birlikte yere düştük. Onu oradan uzaklaştırmaya çalıştım fakat Typhon'un Çocukları'nın ta kendisiymişimcesine kollarımdan kurtulmak için debelendi. Beni tekmeleyip yüzümü

tırmalamaya çalışırken kısa, çaresiz solumalardan başka çıt çıkarmıyordu.

"Aptal herif," diye söylendim. "Ben senin *karınım.*"

Öylece kalakaldı.

"Kaçmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye sordum onu kendime çekerek. Bana sokulup kollarıma yığıldı.

Kadın bana baktı. Yıllar yıllar önce onunla pazarlık yaptığını gördüğüm kadınla aynı kadındı.

"Bu terbiyesizlik de nedir?" diye sordu; karanlıkta benimle konuşan, bana kocamı yok etmemi söyleyenle aynı sesti.

"Sen," dedim soluk soluğa. "Sen onu kandırdın."

"Biz verdiğimiz sözü tuttuk," dedi. "Hem o zaman hem şimdi. Bununla beraber ona büyük bir iyilik de yaptık. Her yıl bir gece yıldızları görmesine, halkının güvende olduğunu bilmesine izin veriyoruz."

"Onun adını biliyorum!" diye bağırdım. "Tarihten adını silmeye gerek duymadınız çünkü bu zamanda onu kimsenin hatırlamayacağını düşündünüz ama ben hatırlıyorum. Onu hatırlıyorum ve adı Lux. Marcus Valerius Lux. Şimdi onu özgür bırakmak zorundasınız!"

Sözlerim ölüm sessizliğiyle karşılık buldu. Hiçbir şey olmadı.

"Ah, çocuğum." Eğlenirmiş gibi görünen kadın kibarca başını salladı. "O pazarlık, Nazik Lord'la yapılmıştı. Artık bir hükmü yok zira hiç yapılmadı, Nazik Lord diye biri hiç var olmadı."

"Madem böyle bir pazarlık hiç yapılmadı, niye cezasını o çekiyor?"

"O, o son gece verdiği sözün bedelini ödüyor: Ondan *sonraki* her an silindi ve o bizi hiç çağırmamışçasına gölgelerin arasına hapsedildi. Kalbinin, Typhon'un Çocukları'na

bakıp onlardan kaçabileceği kadar temiz olduğunu mu zannediyorsun?"

Rüzgâr ağaçların arasında hışırdadı. Kollarımdaki Lux titrek bir nefes çekti. Dört bir yanımızda Erinyeler bize bakıyordu; yıldızlar kadar amansız ve durgundular ve her an Lux'u benden alabilirlerdi.

Düşünmem gerekiyordu. Erinyeler'i zekâsıyla alt eden birini hiç duymamıştım fakat bir yolu olmalıydı.

"Hile yaptınız," dedim. "Sizin Pazarlık Efendileri olmanız gerekiyordu ama siz hile yaptınız. Kazanmanın bir yolu yoksa buna oyun, iddia yahut pazarlık diyemezsiniz. Onun adını tahmin etmenin hiçbir yolu yoktu." Parmaklarımı tenine bastırdım. "Bana hep adil olduğunuzu söylemişti. Hep ipuçları bıraktığınızı."

"Fakat biz ona ipuçlarından çok daha fazlasını verdik. Her gece karanlıkta gerçek adını fısıldadık. Senin dudaklarınla onu nerede bulabileceğini söyledik."

Ben ona ihanet etmeden hemen önce çaresizce, dalgınlıkla söylediği sözleri hatırladım: *Işığın adı karanlıktadır.*

"Bize kulak asamayacak kadar korkak olması bizim suçumuz değil. Tam karanlığı dinleme cesareti bulmuşken konuşmasını dinlemeden ona ihanet etmen de bizim suçumuz değil. Kendi bedeniyle bir bütün olduktan sonra artık ismini arayamayacak kadar çaresiz ve suçlu hissetmesi de bizim suçumuz değil. Biz her ikisine de binlerce şans tanıdık, evladım fakat onlar hepsini israf etti."

Boğazıma öfkeli itirazlar dizildi fakat faydasız olduğunu biliyordum. Erinyeler ne kadar adil olduklarını anlatıp duracaklardı. Gölge, bir bütünün iki yarısı olduklarını hep biliyordu. Ignifex'in ikisini birleştirme gücü hep vardı. Benim ikisini de dinleme ve hikâyelerini birleştirme şansım hep vardı.

Gölge'yi herhangi bir şeyi başlatamayacak kadar güçsüz yapmışlardı. Ignifex'i soru sormanın anlamsız olduğuna ikna etmişlerdi, bense nefret etmek, yok etmek üzere yetiştirilmiştim ve sevdiğim adamı kurtarabileceğimi hiç düşünmemiştim...

Erinyeler, bunların bir önemi yok, diyeceklerdi. Belki de haklıydılar. Doğru seçimler yapsaydık, doğru dilekler dileseydik bu trajediden mutlu çıkabilirdik. Daha iyi olsaydık, daha cesur olsaydık, daha temiz olsaydık. Ah, keşke kendimiz dışında herhangi biri olsaydık.

Lakin ben böyle biriydim ve kocam ona biçtiğim kaderin cefasını çekiyordu.

Şimdi yaptığım şeyi düzeltme şansım vardı.

"O halde *ben* sizinle bir pazarlık yapayım," dedim. "Kocamı serbest bırakın, bedeli neyse ödeyeyim." Korku tüm benliğimi sardı fakat artık vazgeçemezdim. "Bedeli sadece bana ait olursa ve başka kimseye zararı dokunmayacaksa ödemeye hazırım. Onu bırakın, yeter."

"Ya?" dedi kadın. "Peki, bize ne sunacaksın?"

Ona dikkatlice bakıp kurban olarak kabul edeceği bir şey düşünmeye çalıştım. "Gözlerimi."

"Yetmez." Bunu elbisesinin üstündeki bir karıncayı fiskeliyormuş gibi söylemişti.

"Hayatımı," dedim çılgınca.

"Yetmez."

"O halde size hizmet ederim." Erinyeler her zaman pazarlık yapardı. Yapmak zorundaydılar. Değil mi?

Kollarımın arasındaki Lux kıpırdanıp boğuk bir sesle, "*Hayır*," dedi.

Bir elimle ağzını kapadım. Benim için korktuğuna göre bu, kabul edecekleri bir pazarlık olsa gerekti.

"Sonsuza dek her gün hizmetkârınız olurum," dedim. "Tıpkı onun yaptığı gibi."

"Sence bizde hizmetçi kıtlığı mı var?" Kadın yüzünde korkunç bir gülümsemeyle önümde eğildi. "Şunu bil, evladım. Onu karanlıktan kurtarmaya yetecek bir bedel yok. O seçimini yaptı; ister seve seve ister gönülsüz, sonsuza dek bu şekilde kalacak."

Kapıyı açtığımı, gölgelerin yüzümün ve ellerimin içine sızdığını hatırladım.

"O halde," dedim sesim cılız ve titrek çıkmıştı.

Bir eşittir tek ve yalnız. Dokuz yüz yıl boyunca senin yüzünden çekti bunu.

"O halde farklı bir pazarlık yapmama izin verin," dedim daha güçlü bir sesle. Tüm benliğim korkuyla dolup taşıyordu fakat aşkım kollarımın arasındaydı ve onu bırakamazdım. "Prensim için, karanlıkta onunla beraber kalacağım. Sonsuza dek."

Kadın doğruldu. "Peki, dileğin nedir?"

"Hiçbir şey. Onu seviyorum ve onunla birlikte olmak istiyorum."

"Yapma," dedi Lux, bu kez sesi daha güçlü çıkmıştı.

"Sana itaat edeceğimi sanma sakın," deyip alnını öptüm. Sonra başımı kaldırıp kadına baktım. "Bana prensi verin, yeter. Onunla birlikte olmama ve cezasını paylaşmama izin verin, yeter."

Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne aptalca bir pazarlık bu böyle," dedi. "Her bedeli ödeyip karşılığında yalnız acizlik istiyorsun. Ona teselli olacağını mı zannediyorsun? Gölgelerin arasında aşk olmaz. O en temiz kalpleri bile yok eder; kaldı ki ikiniz de temiz kalpli değilsiniz. Birbirinizden

nefret edecek, birbirinize zarar verecek ve kendi canavarlarınız olacaksınız."

Sözleri kanımı dondurdu. Hepsi de doğruydu. İkimiz de hiçbir zaman temiz kalpli olmamıştık, dolayısıyla ikimiz de karanlığı yenecek kadar güçlü değildik. Bu yeni dünyada bile –artık hatırladığım dünyadan çok daha hoşgörülü olan bu dünyada bile– öfke ve bencillikle doluydu yüreğim. Önünde sonunda ondan nefret edecek, onu incitecektim ve kendime engel olamayacaktım.

Lux'un hatası buydu işte; dokuz yüz yıl önce Erinleyer'le kendisini iyi biri yapmaları için pazarlığa oturmasıydı. Onlarla pazarlık yapan herkesin düştüğü ahmaklık buydu. Kusursuz güç için doğru bedeli bulabilirlerse dileklerinin doğru şekilde gerçekleşeceğine inanmaktı.

Ancak ben işin aslını biliyordum. Beni kendi kalbimden kurtaracak, satın alabileceğim yahut çalabileceğim bir güç yoktu.

Lakin gene de onunla olabilirdim. Onunla aynı acıyı çekmem için herhangi bir güç gerekmiyordu.

Lux bir eliyle elimi tuttu; dudaklarını, *hayır*, diye kıpırdattıysa da dokunuşu kadının gözlerinin içine bakıp konuşma gücü bulmamı sağladı. "Öyle bile olsa yeminimi tutacağım. O ölünce öleceğim. Ve oraya gömüleceğim."

O anda serçe cıvıldayarak bileğime kondu.

Bir avuç iyilik, dedi Erinyeler'e. *Bilmecenizin cevabı.*

Altımızdaki yer bükülüverdi ve birdenbire serçeyle tanıştığım kahkahalarla süslü, ışıklarla bezeli bahçede bitiverdik. Erinyeler göz kamaştırıcı bir ışıkla parıldıyordu fakat gözlerimi onlardan alamıyordum.

Siz Pazarlık Efendileri değil misiniz? dedi serçe. *Bu pazarlığı yapın o halde.*

Bu pazarlık değil, dedi kadın. *Bu, pazarlığa başkaldırı. Bunu yerine getirirsek kendi kendini yok eder. Bunu yerine getirirsek* bizi *yok eder.*

Evet, dedi serçe. *Bu pazarlığı yapın.*

Bunu hak ediyorlar, diye söylendi kadın. Yüzü hâlâ insan yüzüydü fakat bir ağaç gövdesine çizilmiş gibiydi; belli belirsiz ve anlamsız bir benzerlikten ibaretti. *Karanlık ve gölgeler, ikisinin de kalpleri bunlarla dolu ve ikisi de yalnız bunlarla yaşamayı hak ediyor.*

Lux başını omzumdan kaldırıp Erinyeler'e baktı. Boğuk bir sesle, "İkimiz de... bunu... kabul ediyoruz," dedi.

Gidin, dedi serçe. *Gidin. Bu kadar iyiliği kaldıramazsınız.*

Bir şey çaldı; hem bir çığlığa hem de mutlak sessizliğe benziyordu. Sonra Erinyeler denizde dalga misali yok oldular. Tüm yapraklar hışırdayıp alev aldı.

Unutma, dedi serçe. Çimenler tutuştu.

"Neyi unutmayayım?" diye sordum.

Serçe sıçrayıp havada durdu, kanatları bulanıklaşmaya başladı.

Senin pazarlığın onların gücünün ölümü demek. Dayanabilirsen yolunu yeniden bulabilirsin.

Hava sıvı bir ışık formuna büründü. Altımızdaki yer sarsıldı, sonra yok oldu ve sonsuz boşluğa düşmeye başladık, karanlık boyunca dönüp çığlık atan devasa parıltılar halindeki ateş de bizimle beraber düştü.

O karanlıkta bizi Typhon'un Çocukları bekliyordu. Etrafımızı sararken gülüp şarkı söylediler. Tıpkı önceki gibi şarkıları aciz bir korkuyla tir tir titrememe neden oldu. Bizi parçalayıp yuttular: Derimizin altına girip gözlerimizden aktılar; sonsuz, buz gibi gölgelerle boğulana dek ciğerlerimize doldular. Duyumsuz bir parşömen kabuğuna dönene dek içimi

boşalttılar. Ancak beni istedikleri kadar anlamsızlaştırsınlar, ben hâlâ Lux'un kollarındaydım, o da benim.

Sonra ateş üzerimize kapandı. Saçlarımızın arasına dolanıp bileklerimizi ve yüzlerimizi kavrayarak bizi ayırmaya çalıştı. Tenimi yakıp kavurdu, Ateşin Kalbi'nden daha sıcaktı, ne var ki en acı vereni beynimi kavurması oldu. Ateş anılarımı yakıp onun adını ve benimkini, her iki geçmişimi ve tüm umutlarımı, gökyüzünü, serçeyi ve dünyanın ta kendisini benden aldı. Bilmediğim, bilmeyi hayal dahi edemediğim, yine de hiç şüphesiz bana ait olduğunu bildiğim birine sarılıyordum.

Sonsuza dek düştük ve sonsuza dek düşmeye devam edecektik zira bu ateş ve gölge kaosunun dışında hiçbir şey yoktu.

Fakat ona sıkıca tutundum.

O da bana tutundu.

Yüzümde göz kamaştıran gün ışığı, kulağımda kuş cıvıltılarıyla uyandım. Sert bir yerde yatıyordum, her yanım tutulmuştu, üşüyordum ve canım yanıyordu fakat yanımda biri daha vardı.

Lux.

Dimdik oturduktan sonra hiç kıpırdamadan bekledim. Burada olması olanaksızdı: Hayalini kurduğum prens gerçekti. İhanet ettiğim kocam sahiden kurtulmuştu. Hayali tutsak sahiden de bir bütündü. Yanı başımdaydı; yan yatıyor, aldığı her nefesle göğsü inip kalkıyordu. Kıpırdasam yok olacaktı sanki.

Böylece hareketsizce oturup onu izledim. İki adamda da olan aynı zayıf, güzel yüze sahipti. Teni şaşırtıcı derecede solgundu ama Gölge'ninki gibi hayaletlere özgü süt beyazlığında değil, insani bir beniz solukluğundaydı. Saçları siyahtı ancak Ignifex'te hiç görmediğim şekilde uzun ve dağınıktı.

Çenesi tıpkı öptüğümü hatırladığım gibiydi. Fakat onu hiç öpmemiştim, daha doğrusu, bu hayatta öpmemiştim ve tam olarak aynı adam sayılmazdı.

Dün gece onu hatırladığımdan beri yaptığım yanlıştan ve o yanlışı düzeltme arzusundan başka bir şey düşünememiştim. İki parçası artık birleşmişken neye benzediğini merak dahi etmemiştim. Ama şimdi başka hiçbir şey düşünemiyordum. Ignifex'i sevmiştim, az da olsa Gölge'yi de sevmiştim. İkisi de beni öyle ya da böyle sevmişlerdi. Peki ya Marcus Valerius Lux? Biz birbirimizin neyiydik?

Gözleri titreşerek açıldı ve bana odaklandı. Masmaviydiler, gözbebekleri yuvarlak ve tamamen insancıldı fakat bütünüyle Gölge'nin gözleri değildi; ışığa karşı gözlerini kısışı, bunu yaparken yüzünün tamamının kırışması Ignifex'e ait bir hareketti.

Sonra dudakları hafif bir gülücükle kıvrıldı ve uzanıp yüzüme dokundu. Elimi yanağımdaki elinin üstüne koyup sıkıca tuttum; parmakları sıcaktı ve mükemmel bir şekilde gerçekti ancak hatırladığımdan daha sertti. Elini alıp bakınca avcunun ve parmak uçlarının ince, solgun yara izleriyle kaplı olduğunu gördüm.

Lux, "Bu gerçek," diye fısıldayıp doğruldu.

"Evet," dedim.

"Sen gerçeksin. Zannettim ki... ben zannettim ki..." Titriyordu. Utancımdan kıpkırmızı kesilmiştim fakat onu kollarımın arasına çektim ve kucak kucağa arkaya düşüp çimenlerin üstüne uzandık.

"Özür dilerim," dedim. "Çok özür dilerim."

Cevap vermek yerine yüzünü boynuma gömdü ve uzunca bir süre öylece yattık, ta ki Lux, "Hiç değilse artık tanıştığımız zamanki kadar utangaç değilsin," diyene dek.

Tam, *sana ne kadar alışkın olduğumu hatırlatmama gerek var mı?* diyecektim ki birden alev alan tenimle ayağa fırladım. Çünkü birlikte yaptığımız her şeyi, onun kollarında huzur bulan kadını hatırlamıştım fakat bu hayatta bir adamı öpmek şöyle dursun, el ele dahi tutuşmadığımı biliyordum. Anılarım boğazıma dizilince konuşamadım.

Sonra Lux'u yere fırlattığımı fark ettim. "Özür dilerim," dedim onu incitmediğimi umarak.

Ama şimdi o da doğrulmuştu; ellerinin üzerine yaslanmış, başı yanda, bana bakıyordu. Ignifex'in oturuşu.

"Beni kurtardın," dedi usulca. Sesinin ahengi epey esrarengizdi: Tamamen tanıdıktı fakat aynı zamanda ne Ignifex'inkine ne de Gölge'ninkine benziyordu. "Beni kurtardın, bence bu günahlarının yarısını bağışlar."

Homurdandım. "Çok geç kaldım."

"Geç olsun, güç olmasın," dedi. "Hem bunu hak ettim. Sana yanlış yaptım. İkimiz de yaptık." Dudakları gerildi, sonra bir fısıltıdan farksız bir şekilde, "Ben de özür dilerim. Lütfen beni affet," diye ekledi.

Ne Ignifex ne de Gölge bu kadar çaresizce özür dilerdi. Mavi gözleriyle bana bakan bu adam yeni bir insandı fakat ben de yeni biriydim. Kaldı ki bunca yıllık ayrılığın ardından o kendini toplayıp beni nasıl seveceğini hatırlıyorsa ben de aynısını yapabilirdim.

"Eh, hiç değilse ikiniz de yakışıklıydınız." Yeniden elini tuttum; başparmaklarımız birbirine dolandı ve birdenbire öpüşmeye başladık.

Nihayet ayrıldığımızda Lux, "Şimdi ne olacak?" dedi. Onları ilk defa görmüş gibi kalıntılara baktı.

Saçımı gözlerimin önünden çekip belimdeki elinin yaydığı sıcaklığın ötesini düşünmeye çalıştım. "Eh, gecenin bir

yarısı ormana kaçtığım için birilerine hayatta olduğumu söylemeliyiz. Azar yemeye hazırlıklı olsak iyi olur çünkü Yalnız Tom'u nikah masasında bıraktım." Onun bildiği dünyada bu geleneğin olmadığını hatırladım. "Şenlikte, onlar..."

"Şenlikleri gördüm." Yumuşacık sesi nefesimi kesiverdi. Konuşmaya devam etti. "Demek başka adamların peşinden koşuyordun? Bir an olsun yalnız bırakmaya gelmiyorsun."

"O halde bırakma," dedim. "Beni bir daha asla bırakma."

Bütün hafta kaçınmaya çalıştığım türde bir skandal yaratmıştım. Ama başımızın üstündeki olağanüstü mavilikteki gökyüzüyle ve yanı başımda oturan olağanüstü, mavi gözlü kocamla hiçbir şey umurumda değildi.

"Haydi." Elini tutup ayağa kalkarken onu da kaldırdım. "Eve gidelim. Bu evde olmaktan sıkılmadın mı?"

Bunu şaka olarak söylemiştim fakat Lux hüzünlü gözlerle gün ışığının aydınlattığı kalıntılara baktı. "Tuhaf bir his," dedi usulca. "Sanırım burayı özleyeceğim."

O anda, yaşadığı her hayatta evinin burası olduğunu ve buradan hiç ayrılmadığını fark ettim.

"Kız kardeşimden nefret etmeyi özledim," dedim onu giriş kapısına çekiştirerek. "Şimdilerde şeytanın teki olduğundan, fazla iyi diye ondan nefret bile edemiyorum."

Tam eşiğe vardığımızda Lux bir kez daha duraksadı, bu kez yüzünde apaçık bir korku vardı.

"Farkındasın, değil mi?" dedi. "Ben bir iblis lordu ve onun gölgesi olmaktan başka hiçbir şey bilmiyorum."

"Ona bakarsan ben de hâlâ kötü bir kardeş olmaktan başka bir şey bilmiyorum." Diğer elini de tuttum.

Bir avuç iyilik, demişti serçe ve şimdi ikimizin de ikişer avucu vardı.

"İkimiz de aptallık edeceğiz," dedim, "kötülük edeceğiz, zalimlik edeceğiz. Birbirimizin yanında asla güvende olmayacağız."

"Ağzından bal damlıyor." Parmaklarını parmaklarıma kenetledi.

"Fakat sevmeyi biliyormuş gibi yapacağız." Ona gülümsedim. "Bir gün gerçekten öğreneceğiz."

Sonra el ele kapıdan çıktık.

Teşekkür

İlk romanınız için teşekkür yazısı yazmanın zorluğu, romanı yazmanıza yardımcı olan herkese değil, yazar olmanıza yardımcı olan herkese teşekkür ediyor olmanızdır. Bu proje başarısızlığa mahkûm olsa da kahramanlık trajedilerine bayıldığımdan, şansımı deneyeceğim.

Öncelikle, bana hikâyeleri sevmeyi öğreten ve benimkini dinlemekten asla bıkıp usanmayan annem ile babama teşekkür ederim. Yüzlerce kitabı teşekkürle doldursam yine yetmez.

İkincisi, yıllardır bana akıl hocalığı yapan, beni cesaretlendiren ve tavsiyelerini hiç eksik etmeyen Sherwood Smith'e teşekkürü bir borç bilirim. (Kendisi yazdığım ilk eserleri okuyacak kadar da cesurdur.)

Kardeşlerime de teşekkür ederim: Çocukken benimle öykücülük oynayan Tim'e ve yazma fikrini aklıma ilk sokan Brendan'a.

Temsilcim Hannah Bowman bu kitaba şahane bir yayınevi bulmakla kalmayıp beni sonuna kadar desteklemiş ve heveslendirmiştir. Açıkçası onu bulmak için diğer altmış iki temsilci tarafından reddedilmeme değdi.

Editörüm Sara Sargent da desteğini hiç esirgemedi ve ilk taslağı bitirdiğimde bu kitabın beklediğimden çok daha iyi bir hale gelmesine yardımcı oldu.

Tüm Balzer+Bray ekibi harika iş çıkardı fakat ben enfes kapak için özellikle Erin Fitzsimmons'a teşekkür etmek isterim.

Zalim ve Güzel'in ilk nüshası Marta Bliese, Bethany Powell, Jennifer Danke ve Leah Cypess tarafından redakte edildi ve her biri çok önemli müdahalelerde bulundu.

Bütün en iyi yazarlardan çalmaya çalıştım fakat *Zalim ve Güzel* en büyük ilhamını C.S. Lewis ve T.S. Eliot'tan aldı. Yeniden anlatılan kahraman kadınlardan ve hikâyelerden ne istediğimi anlamama yardımcı olan, Lewis'in *Till We Have Faces*'iydi. Eliot'un şiirleri yıllar boyu bana pek çok şekilde ilham verdiyse de bilhassa bu kitaptaki imgelere ilham oldu; *Dört Kuartet*'ini okuyanlar pek çok gönderme fark edeceklerdir. (*Dört Kuartet*'i okumadıysanız lütfen okuyun; İngilizce dilinde yazılmış en güzel şiirlerden biridir.)

Ayrıca 2007 Viable Paradise Semineri'ndeki görevlilere ve çalışma arkadaşlarıma da teşekkür etmeliyim; istemeyi bırakıp gerçekten yazmaya başlamam konusunda epey ısrarcıydılar. Second Breakfasts eleştiri grubuna teşekkür ederim zira yılladır desteklerini hiç esirgemeden sürdürüyorlar.

Teşekkürü hak eden diğer insanlar: Bana daima cesaret veren Tim Powers; Latincemi denetleyen Sasha Decker; kucaklama konusundaki araştırmalarımın başkahramanı Laura Haag; yıllarca dualarını ve desteğini eksik etmeyen Linnar Teng ve neşesi asla sönmeyen Tia Corrales.

Nihayet Megan Lorance'a, Kristen Fadok'a ve Amanda Collyer'a teşekkür etmek isterim çünkü bütün bir akşam yemeği boyunca asla yazmamam gereken, tamamen melodramatik bir hikâye fikriyle ilgili çene çaldıktan sonra bana kesinlikle yazmam gerektiğini söyleyen onlardı.



Amelie Bighinatti

ROSAMUND HODGE

Los Angeles'ta büyüyen Rosamund Hodge, öğrenimini evde eğitimle tamamladı. Bu dönemde eline geçen her şeyi okuyan Hodge, özellikle mitoloji ve fantastik edebiyata meraklıydı. Dallas Üniversitesi'nde İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünde yüksek lisans yapan yazar, Oxford Üniversitesi'nde Ortaçağ İngilizcesi alanında akademik kariyerine devam etti. Evinde yedi oyuncak kedi ve pelüş bir Cthulhu maskotu bulunan yazar, Seattle'da yaşıyor. Daha detaylı bilgi için www.rosamundhodge.net adresini ziyaret edebilirsiniz.

Kapak fotoğrafları: © 2014
Elisabeth Ansley/Trevillion Images (kız)
Rosemary Calvert/Getty Images (gül)
Nikada/Getty Images (merdiven)

Kapak tasarımı: Erin Fitzsimmons

On yedi yıl boyunca

ONU ÖLDÜRMEK için eğitildi.

Dünyasını

ONDAN NEFRET ETMEK üzerine kurdu.

Kendi hayatını

ONU YOK ETMEK için feda etti.

Ancak hesaba katmadığı bir şey vardı:

ADAM ONU SONSUZA DEK DEĞİŞTİRECEKTİ.

◆◆◆

Nyx doğduğunda, babasının aptalca pazarlığı yüzünden krallığın iblis hükümdarıyla sözlendirilmiştir.

Görevini yerine getirmekten başka seçeneği olmayan Nyx, onu kurtarma teşebbüsünde bulunmayan ailesine gücense de kaderinden kaçmak istediği için kendinden nefret eder. On yedinci yaş günü gelip çattığında, ölümsüz ve kudretli Ignifex'le evlenmek için kendi hayatından vazgeçer. Genç kız, onu baştan çıkarıp gafil avlamayı ve böylece halkının üstüne çöreklenen ve dokuz yüz yıldır süregelen laneti ortadan kaldırmayı planlamaktadır.

Ancak Ignifex hiç de Nyx'in beklediği gibi biri değildir. Tuhaf cazibesi ve sürekli değişen, sihirli bir labirenti andıran şatosuyla genç kızı büyüler. Nyx, Ignifex'in sırlarını öğrenip halkını onun boyunduruğundan kurtarmanın yollarını ararken elinde olmadan bu adamın cazibesine kapılır. Başdüşmanına âşık olmayı bile kendine yediremezk[illegible]ne görevini elinin tersiyle itebilecek midir?

Zaman tükendikçe, Nyx hangisinin daha önemli olduğuna karar vermek zorunda kalacaktır. Krallığının geleceği mi yoksa âşık olmaması gereken adam mı?

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-[illegible]-711-6